MORAN

FRANK NORRIS

MORAN

ET ÆVENTYR FRA STILLEHAVET

OVERSAT AF

MAG. ART. ASLAUG MIKKELSEN

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

MDCCCCX

KØBENHAVN — FORLAGSTRYKKERIET

I

SHANGHAJET

DETTE skal være en Historie om et Slag, i det mindste ét Mord og adskillige, der kommer voldsomt af Dage. Derfor begynder den ogsaa meget passende med et Teselskab, i en Atmosfære af fin Parfume og friske Caroline Testout Roser.

Der havde det Aar været et usædvanlig stort Antal unge Piger, der havde gjort deres Indtrædelse i San Franciscos Selskabsliv, og der var i den Anledning bleven holdt mange Eftermiddagstéer og andre Festligheder. Dette særlige Teselskab blev givet til Ære for Josie Herrick, i Anledning af at hun nu var naaet til det Vendepunkt i sit Liv, hvor hun skulde til at gaa med opsat Haar og lange Kjoler og have en Modtagelsesdag for sig selv, fuldstændig uafhængig af Moderens.

Den Dag da Josie Herricks omtalte Teselskab skulde finde Sted, indfandt Ross Wilbur sig tidlig paa Eftermiddagen i hendes Hjem i Pacific Avenue. Da han stod paa den tæppebelagte Trappe, opdagede han til sin Rædsel, at der var en overvældende Mængde Damepynt og en foruroligende Summen af Damestemmer i Modtagelsesværelserne og Salonerne paa begge Sider af den store Forstue. En enlig høj Hat i det Værelse,

hvor Herrerne skulde lægge deres Tøj, bestyrkede ham i hans Mistanke.

„Det kunde jeg for Resten have sagt mig selv, at det ikke vilde være andet end lutter Kvindfolk, ialfald til Klokken seks," mumlede han, idet han skilte sig af med sin Overfrakke. „Jeg tør vædde paa, at jeg ikke kender en Tyvendedel af alle de Damer derinde — Veninder af Joes Moder, hendes Faders ugifte Søstre, alle hendes Guvernanter, Lærerinder og Musiklærerinder og saa videre."

Da han kom ind, fandt han det hele, nøjagtig som han havde ventet. Han gik først hen til Frk. Herrick, der sammen med sin Moder og et Par af de unge Piger stod og tog imod Gæsterne, og de begyndte straks at drille ham med hans forladte Stilling.

„I tror mig maaske ikke," sagde Ross Wilbur til dem, „men jeg er skrækkelig angst og tænker paa at løbe min Vej, saa snart jeg kan gøre det uden at vække Anstød. Maaske bliver jeg ikke engang saa længe, med mindre jeg snart faar noget at spise."

„Ja, det maa jo ogsaa være næsten hele to Timer, siden du fik Frokost," sagde Frk. Herrick. „Men kom nu her, saa skal jeg se at finde noget Chokolade til dig, maaske ogsaa, hvis du er meget artig, en fyldt Oliven. Jeg har anskaffet dem, fordi jeg vidste, at du holdt saa meget af den Slags Ting. Egentlig burde jeg jo blive her og tage imod Gæsterne, men et Par Minutter kan jeg vel nok ofre paa dig."

De to banede sig med Besvær Vej gennem de overfyldte Værelser hen til Bordene med Forfriskninger, og Frk. Herrick skaffede baade Chokolade og fyldte Oliven til Wilbur. Saa sad de et Øjeblik og talte sam-

men i en Vinduesfordybning, Wilbur i en komisk Stilling med Tæerne indad for at faa Plads til Tallerkenen mellem Knæene.

„Jeg troede, du skulde have været med paa Ridgeway'ernes Sejltur i Eftermiddag," sagde Frk. Herrick. „Fru Ridgeway fortalte mig, at de gjorde Regning paa dig. De skal ud med „Petrel"."

„Saa har de ialfald gjort Regning uden Vært," svarede Wilbur. „Du kom først til Mølle, ved du nok, og saa maatte jeg jo sige Nej til Sejlturen. For Resten vilde jeg vist have sagt Nej i alle Tilfælde," og han saa' leende paa hende over Randen af Koppen.

„Ja, du er en rar én!" sagde hun, men føjede saa i det samme til, „nu maa jeg gaa, Ross."

„Du kan da i det mindste vente, til jeg er færdig med min Chokolade," sagde Wilbur i en forurettet Tone. „Og hør nu, Joe," vedblev han, idet han skrabede energisk løs paa Bunden af Koppen med sin lille, fine Ske, „skal du med til Forestillingen iaften?"

„Er det Klubballet, du mener? Ja, jeg skal."

„Vil du give mig første og sidste Dans?"

„Du kan faa første nu, saa kan du jo altid til den Tid bede om sidste."

„Lad os skrive det op med det samme, ellers glemmer du det bare," sagde Wilbur og tog to Kort op af sin Tegnebog.

„Det er ikke god Tone mere at have Balkort," sagde Frk. Herrick.

„Det er endnu mindre god Tone at glemme en Dans."

Han lavede Kortene i Stand og skrev paa det, han selv beholdt: „Første Vals — Joe".

„Men nu maa jeg virkelig tilbage til de andre," sagde Frk. Herrick og rejste sig.

„Ja, saa løber jeg — jeg er bange for Pigebørn."

„Aah, din Stakkel!"

„Jo, jeg er. En ad Gangen, det siger jeg ikke noget til, men naar de optræder i Flokkevis saadan som her," han gjorde en Bevægelse hen imod de overfyldte Stuer, „saa tager de rent Pippet fra mig."

„Ja, ja, Farvel da!"

„Farvel. Paa Gensyn i Aften — hvad Tid?"

„Ved ni-Tiden."

„Altsaa ved ni-Tiden."

Ross Wilbur gik hen og sagde Farvel til Fru Herrick og de unge Piger, der tog imod sammen med hende, hvorpaa han forlod Huset. Da Døren havde lukket sig efter ham, blev han et Øjeblik staaende paa Trappen, medens han satte Hatten forsigtigt paa for ikke at forstyrre sin Skilning. Han var en høj, køn Fyr, der saa' endnu højere ud med sin lange Frakke og sin høje Hat. Hans Underansigt var usædvanlig kraftig udviklet, og han havde ikke udelukkende sin Skrædder at takke for sin Skulderbredde. For tre Aar siden havde Ross Wilbur været Nr. 5 i Rokorpset ved sit Universitet — et Universitet i de østlige Stater, der var almindelig kendt for sine Sportsejre.

„Hvad i Herrens Navn skal jeg dog gøre af mig selv til iaften?" mumlede han, idet han med Haanden om Stokken gik ned imod Gangdøren. Det var ham ikke muligt at komme til noget bestemt Resultat desangaaende. Men Vejret var smukt, og han begyndte at spadsere i Retning af Byen i den Tanke, at han altid kunde se indenfor i sin Klub.

Da han kom derhen, fandt han et Brev fra sin bedste Ven, der hele den sidste Maaned havde været paa Elsdyrjagt i Oregon.

„Kære Ross," stod der, „jeg kommer tilbage med tre-Baaden samme Eftermiddag, som du modtager disse Linjer. Tag Billetter til den bedste Forestilling i Byen — jeg trakterer — og sørg for, at vi kan faa noget ordentligt at spise i „Puddelhunden" — ogsaa mig der trakterer. Jeg har Bunker at fortælle, som jeg maa have haspet af inden Midnat.

din

Jerry.

P. S. Jeg har et Par Elsdyrstakker med til dig, Ross; du kan tro, det er Sager."

„Naa ja, det bliver der jo nu i alfald ikke noget af," sagde Wilbur ved sig selv — han tænkte paa Ballet samme Aften og den Dans, Joe Herrick havde lovet ham. Men han vilde gaa ned og møde Jerry, naar han kom fra Skibet, og selv fortælle ham, hvorledes Sagerne stod. Der var ikke en eneste Bekendt af ham i Klubben den Eftermiddag; Ugebladene fra Paris var endnu ikke komne, saa han havde ikke engang noget at læse i, hvorfor han ogsaa syntes, at han ikke kunde tage sig noget bedre for end at gaa ned til Havnen og drive omkring mellem Skibene, til Jerrys Baad kom ind.

Wilbur tilbragte en Timestid ved Kajen og saa' paa, hvad der var at se — de store Kornskibe „Cork for Ordre", der langsomt fyldtes med hele Aars Afgrøde af Hvede fra San Joaquin Dalen; Skibe med Tømmer

til Durban og de sydafrikanske Havne, der Fod for Fod nærmede sig Vandfladen, efterhaanden som Skove af Fyr og Rødtræ lagdes lagvis til Rette i Lasten og paa Dækket; Kuldampere fra Nanaimo, som man var i Færd med at udlosse; travle, smaa Bugserbaade, der laa hvæsende og prustende langs Siden af de store Dybvandssejlere, medens flade Pramme med Hø og smaa Joller uafladelig løb frem og tilbage mellem Skibene. En Stockton Baad sejlede forbi med sit store Hjul, der som en uhyre Garnvinde piskede Vandet til Skum agterude, og et Sted dannede en af Alaska Commercial Company's Baade, der skulde sejle til Dawson næste Morgen, Midtpunktet i en lille Malstrøm af travl Virksomhed.

Der var i hele Byen, en af de mest maleriske i Verden, ikke et Sted, der interesserede Wilbur saa meget som Omegnen ved Havnen. Langs hele Strækningen fra Dokkerne, hvor Kinadamperne lagde til, ned forbi Færgebroerne og videre hen til Meiggs Oplagspladser laa der Udsendinge fra alle søfarende Nationer i Verden. Wilbur havde mere end én Gang talt med de forskellige Mennesker, der drev omkring nede paa Kajen, Stevedorer uden Arbejde, Sømænd, der holdt Ferie mellem to Rejser, og Folk fra Skibshandlerne, der — uden overdreven Iver — saa' sig om efter noget at bestille. Det forundrede ham derfor heller ikke ved denne Lejlighed at blive tiltalt af en lille, undersætsig Fyr i en snavset, brun Genser og Klæder, hvis Snit tydede paa, at de var forfærdigede et eller andet Sted uden for Civilisationen. Manden bad blot om en Tændstik til at tænde sin Pibe med, men Wilbur bød ham en Cigar og gav sig i Snak med ham. Han havde ikke

glemt, at han selv var klædt paa til en Eftermiddagsfestlighed, tværtimod var det netop det Misforhold, der var mellem ham og hans Omgivelser, der morede ham mest.

Efter nogen Tids Forløb foreslog Fyren, at de skulde gaa hen og drikke et Glas sammen. Wilbur betænkte sig et Øjeblik, men da det altid vilde være noget at fortælle de andre bagefter, endte det med, at han sagde Ja.

Manden i den brune Genser viste Vej til et nærliggende Logihus for Sømænd. Den bagerste Del af Huset var bygget paa Pæle, som var rammede ned i Vandet, medens Skænkestuen laa i Stueetagen ud mod Gaden.

„Rum-and-gum!“ raabte Manden i den brune Genser, saa snart han og hans Ledsager var kommen ind og havde taget Plads ved Skænken.

„Rum-and-gum, Tuck; og hvad skal Herren have?“

„Aah, jeg ved ikke rigtig,“ sagde Wilbur tøvende, „giv mig en lille Manhattan.“

Medens Værten blandede Drikken, henledte Manden i den brune Genser Wilburs Opmærksomhed paa en Krigshovedbeklædning fra Marquesasøerne, der hang paa Væggen over Disken med den gratis Frokost, lige overfor Skænken. Wilbur vendte sig om for at se paa den og blev siddende saaledes, med Ryggen mod Værten, til denne meddelte dem, at de bestilte Drikkevarer var færdige.

„Naa, Kammerat, lad os saa se at faa skyllet Støvet af Halsen,“ sagde Manden i den brune Genser gemytligt.

„Paa Deres Velgaaende!“ svarede Wilbur.

Manden strøg sig med Haanden hen over det lille,

tynde Overskæg og tørrede derefter Haanden af paa sit Bukseben.

„Ja," fortsatte han og vendte sig igen om mod Hovedbeklædningen fra Marquesasøerne, „ja, det er en sjov Befolkning dernede."

„Mener De paa Marquesasøerne?" spurgte Wilbur.

„Ja, De kan lige tro det. De bestiller ikke andet end at gaa og tatovere sig med Skriftsteder, som de faar af Missionærerne, eller hale Haarene ud med to Skaller — Haar for Haar, forstaar De?"

„Hale — Haarene — ud?" stammede Wilbur, som ikke kunde begribe, hvad der var i Vejen med hans Tunge.

„De synes vist, det er rask, og at det gør Indtryk paa Fruentimmerne."

Da Wilbur traf den lille Mand, havde han været overbevist om, at det var en brun Genser, han havde paa. Nu syntes han derimod, at den spillede i alle Regnbuens Farver som Brystet paa en Due.

„De har vel aldrig været paa de Kanter?" spurgte den lille Mand lidt efter.

Wilbur hørte ganske tydeligt, hvad Manden sagde, men det var ligesom om han ikke kunde faa Ordene til at passe ind paa de rigtige Steder i sin Hjerne. Det lykkedes ham dog til sidst at tage sig saa meget sammen, at han kunde svare.

„Hvad — var — det — De — sagde?" spurgte han med rynket Pande i en rolig, behersket Tone og med et lille Ophold mellem hvert Ord. Saa lagde han Mærke til, at han og hans Ledsager ikke mere var i Skænkestuen, men i et lille Rum bagved. Han havde en Følelse af, at hans Personlighed spaltede sig i to.

Der var én Ross Wilbur, som ikke havde mindste Herredømme over sine Hænder, som sagde ét og mente et andet, og hvis Ben fra Knæene nedefter var saa tunge som Bly. Men der var ogsaa en anden Ross Wilbur — aarvaagen, fuldkommen klarhovedet — som stod lidt afsides og saa' sin Tvillingbroder gøre sig til Grin, uden at kunne og maaske endog uden at ville hjælpe ham.

Det var den sidstnævnte Wilbur, der hørte Manden i den regnbuefarvede Trøje sige:

„Hvad Satan, gamle Dreng! du skulde da vel aldrig have faaet for meget allerede. Vent lidt, saa skal vi se Løjer."

„Det er umuligt — gaa igen — ganske mærkeligt — det runde Bord — hale Haarene ud med to Skaller," stammede Wilburs fortumlede Jeg uden Mening og Sammenhæng, medens hans aarvaagne Tvillingbroder sagde til sig selv: „Fuld kan du ikke være, Ross Wilbur, det er sikkert nok, men hvad Fanden kan de have kommet i den Cocktail?"

Manden med den regnbuefarvede Trøje stampede to Gange i Gulvet, hvorpaa en Falddør aabnede sig under Wilbur som Lemmen paa en Galge. Hans klarhovede Jeg saa' i samme Nu, at der var Vand underneden. Hans Albue stødte mod Gulvet, idet han gik igennem og faldt, med Benene først, ned i en lille Baad. Han naaede lige at se to Mænd, der sad ved Aarerne, fik kastet et hurtigt Blik ind mellem Pælene, der bar Huset, og opfangede et flygtigt Glimt af Bugten og Contra Costa. Han var ikke i mindste Maade overrasket over, hvad der var sket, og kom til det Resultat, at det bedste, han kunde gøre, var at lægge sig ned i Baaden og sove.

Pludselig — hvor længe det var, efter at han var kommet ned i Baaden, havde han ingen Anelse om — begyndte han igen at kunne sanse, hvad der foregik omkring ham. Med et eneste Blik saa' han, hvor han var. Rundt omkring ham strakte sig det blaa Hav; den lille Baad laa langs Siden af en Skonnert, paa hvis Dæk han stod, og hvor der foruden ham befandt sig en vældig Kæmpe, med et bredt, rødt Fuldmaaneansigt, som stod og skændtes med hans Ven i Genseren, der nu ikke mere spillede i alle Regnbuens Farver.

„Maa jeg spørge, hvad du kalder det dér?" raabte den røde Mand. „Det er ordentlige Søfolk, vi har Brug for her hos os — og jeg har endnu ikke tænkt at begynde at manøvrere Skuden med Dansemestre. Vi har nemlig andet at bestille her om Bord end danse Menuet, skal jeg sige os. Hvis vi ikke ser os for, saa ender det saagu bare med, at det lille Nor gaar i Stykker for os med det samme. Saadan én sku' jo slet ikke have Lov til at gaa løs omkring uden at have sin Mo'r med til at passe paa sig."

„Hold nu op med det Sludder!" svarede Manden i den brune Genser. „Jeg siger jo, at det er en af de bedste Sømænd, vi har derinde for Øjeblikket. Hvis han ikke duer, skal jeg saa gerne give Pengene tilbage. Vær nu fornuftig, Kaptajn Kitchell, det var saamænd lige det, at vi slap helskindede fra det — disse her Historier ved højlys Dag er nu en Gang ikke rigtig noget for os. Vil De skrive under, eller vil De ikke? Her er Papiret. Jeg maa snart se at gøre mig usynlig, ellers faar jeg bare Patruljebaaden paa Halsen."

„Ja, saa faar jeg jo skrive under for denne Gang," knurrede den anden og skrev med nogen Besvær sit

Navn under paa Sedlen, „men hvis den Grønskolling her ikke er, som du siger, saa skal du faa ham tilbage som tomt Returgods, og saa kan du stole paa, at jeg skal komme og aflægge min kære Ven, Jim, en Visit, naar vi kommer tilbage, og rigtig muntre ham, det kan du være evig forvisset om, Billy Trim." Manden med den brune Genser stak Papiret i Lommen, gik ned i Baaden og roede bort igen.

Wilbur stod midt paa Dækket af en Skonnert, der laa til Ankers et godt Stykke uden for Havnen. Paa Fordækket stod en Kineser i brunt Lærredstøj og blandede Maling. Wilbur saa', at han selv stadig var iført sin lange Frakke og sin høje Hat, men hans Stok var forsvundet, og hans ene graa Handske var flænget ved Knapperne. Foran ham stod den vældige Kæmpe med det røde Ansigt. Der var en gennemtrængende, ubehagelig Lugt af en eller anden Slags harsk Olie eller Fedt udbredt over hele Skibet. Ovre ved Alcatraz kunde man høre en Færgebaad fløjte, medens den pilede af Sted gennem Vandet og hæsblæsende nærmede sig Land.

Wilbur havde nu ganske genvundet Herredømmet over sine Sanser. Han var fuldkommen klar, men havde en pinlig Følelse af, at han ikke rigtig var Situationen voksen.

„Forud med dig!" kommanderede Manden.

Wilbur rettede sig forbitret. „Hør nu," sagde han, „vil De sige mig, hvad alt det her skal betyde. Jeg er ikke et Øjeblik i Tvivl om, at der var et Sovemiddel i min Cocktail, og den Behandling, jeg har lidt, er ligefrem skændig. Jeg forlanger at blive sat i Land. Forstaar De?"

„Lille Englebarn!" begyndte den store Mand med affekteret klynkende Stemme. „Sikken en dejlig Markens Lilje, sikken en straalende Morningstjerne! Det gør mig virkelig meget ondt, at vi ikke kan la' Dem have Deres Kammertjener her osse, men vi skal nok se at faa et Piano sat op til Dem i det sorte Hul. Det skær mig i min inderste Sjæl, ja, det gør saamænd, at saadan en fin Herre skal være nødt til at sætte sine fine, hvide Fødder paa vores simple Dæk. Men vi skal nok faa Bryslertæppet lagt paa til imorgen, Gu' skal vi saa, mit Englebarn!" Pludselig slog han over i en ganske anden Tone. „Forud med dig, for Fanden! Det er mig, der er Skipper paa Skuden, og det er alt, hvad du behøver at vide for det første. Det plejer at være mer end nok, naar mine Folk faar det at vide én Gang, men jeg vil gøre en Undtagelse med dig, mit Englebarn. Saa, skrub nu af!"

Wilbur stod aldeles ubevægelig — han var saa betuttet, at han hverken vidste ud eller ind. Han havde aldrig i sit Liv oplevet noget, der kunde hjælpe ham til at klare den Situation, han nu befandt sig i.

„Hør en Gang," begyndte han, „jeg —"

Med et eneste velrettet Slag af sin vældige Næve slog Kaptajnen ham i Dækket og sparkede ham derefter af al Kraft i Maven. Saa lod han ham rejse sig op, greb ham i Nakken og bag i Frakken og halede ham saaledes hen til en Luge paa Fordækket, der knap var to Fod bred. Uden videre Vrøvl smed han Wilbur ned i det mørke Hul nedenunder, og medens denne, bedøvet af Faldet, sad for Foden af den lodrette Trappe og saa' sig om med opspilede Øjne, regnede det ned over ham med forskellige Klædningsstykker og andre Gen-

stande — et Sæt Olietøj, en Sydvest, et Par Uldsokker og en Rulle Skraatobak.

„Der har du dit nye Udstyr, Englebarn,“ brølede Kaptajnen ned gennem den snævre Luge, „det er noget, vores kære Ven Jim giver dig ganske gratis, af lutter Kærlighed, begribeligvis. Du har to Minutter til at skifte i, og bed du din Gud og Skaber, at jeg ikke skal blive nødt til at komme ned og assistere dig.“

Det vilde sikkert have været af Interesse Skridt for Skridt at følge den Forandring, der i de næste faa Minutter foregik i Ross Wilburs Sind. Kaptajnen havde givet ham to Minutter til at skifte i. Det var i sig selv ikke ret meget, og dog havde Ross Wilbur betydelig mere at gøre end at skifte Klæder i de to Minutter, han var overladt til sig selv i det stinkende, mørke Forrum paa Skonnerten. Det var mere end en Forandring, der foregik med ham — det var en Revolution. Hvad han bestemte sig til at gøre, hvilken Holdning han besluttede sig til at indtage i Fremtiden, og hvorledes han valgte at indrette sit nye Liv, er vanskeligt at sige. Af hvad Art Forandringen var, vil vi kun kunne slutte os til lidt efter lidt, naar vi ser Resultaterne af den. Den Wilbur, der af Kitchells Støvlehæl blev ekspederet ned gennem Forlugen, havde været iført høj Silkehat, moderne Overfrakke, Lakstøvler og graa Ruhandsker. Den Wilbur, der to Minutter efter stod paa Dækket, var iført Olietøj og Sydvest, havde Blod paa Ansigtet og Snavs paa Hænderne, som tydelig nok viste, at han havde været i intim Berøring med det alt andet end rene Skibsdæk. Det var den samme og dog ikke den samme. I de to Minutter var han saa at sige bleven født paany. Det eneste, der var tilbage af hans tidligere

Jeg, var hans Lakstøvler, der stadig skinnede lige vedholdende og stod i uhyggelig Modstrid med de vide Overtræksbukser.

Da Wilbur naaede op paa Dækket, saa' han hele Mandskabet komme løbende hen imod Forstavnen. Der var seks ialt — lutter Kinesere i brunt Lærredstøj og med sorte Filthatte. Paa Kommandobroen stod Kaptajnen og gav sine Ordrer med en Stemme, der lød som en vred Hunds Knurren.

„Se mig til den Markens Lilje!“ brølede han, da han fik Øje paa den forvandlede Wilbur. „Hiv ind paa den Styrbords Ankerkætting, Sønneke.“

Wilbur saa' Kineserne stille sig op omkring hvad han antog for Ankerspillet. Han fulgte deres Eksempel og greb fat i en af Spagerne, som han krampagtig klamrede sig til.

„Hiv saa!“ lød den næste Ordre. Wilbur og Kineserne adlød og halede af alle Kræfter, til Ankeret blev klart, og Kættingen hang tot og dryppende af Vand ud af Klydset.

„Fast Hiven!“

Da Wilbur havde sluppet Spagen, vendte han sig om for at holde sig parat til næste Ordre. Men medens han ventede, lod han hurtig Blikket glide ud over Bugten, og dér, knap to hundrede Alen borte, saa' han Ridgeway'ernes Yacht „Petrel“, elegant, skinnende ren og aristokratisk, med de hvide Sejl udspændt for Vinden, en summende Lyd i Tovværket, og det ulastelige Skrog, der let som en Fugl gled gennem Bølgerne, medens Vandet sydede og bruste langs Siderne. Wilbur kunde se, at det var Nat Ridgeway selv, der stod til Rors. Rundt omkring paa Dækket var der fuldt af unge

Piger i elegante Dragter og unge Mænd — allesammen Venner af ham — i hvidt Lærredstøj og Yachtkasketter. Et lille Orkester spillede en lystig Dansemelodi.

Propperne knaldede, og det glade Selskabs Latter og Spøg lød over Vandet hen til Wilbur paa Skonnertens Dæk. Han stirrede paa dette Billede med et Ansigt, der var fuldkommen blottet for Udtryk. „Petrel“ kom nærmere — bestandig nærmere — der var nu ikke hundrede Fod mellem den og Skonnertens Bagstavn. En god Svømmer som Wilbur kunde tilbagelægge Afstanden med et Par kraftige Tag. For et Par Minutter siden vilde han maaske —

„Sæt Storsejlet!“ brølede Kaptajn Kitchell. „Klar ved Klo- og Nokfald!“

Kineserne skyndte sig agterud, Wilbur bagefter.

II

I SØMANDSLÆRE

I Løbet af de næste faa Minutter, medens Skonnerten lettede, og „Petrel“ lidt efter lidt svandt ind til en lys Plet i det blaa Fjerne, gjorde Wilbur forskellige Iagttagelser.

Navnet paa det Skib, hvor han i Øjeblikket befandt sig, var „Bertha Millner“. Det var en Gaffelskonnert paa 28 Tons, 40 Fod lang og med stor Sejlføring — Storsejl, Skonnertsejl, Klyver, Jager, to Gaffeltopsejl og Stagsejl. Den var meget snavset og lugtede afskyeligt af en eller anden Slags harsk Olie. Besætningen bestod, som før nævnt, udelukkende af Kinesere, og der var ingen Styrmand. Derimod saa' det ud, som om Kokken, der selv var Kineser og fra Tid til anden kom til Syne i Kabysdøren med en Kartoffelmoser i Haanden, havde en vis Myndighed over Folkene og paa en Maade optraadte som Mellemmand mellem Kaptajnen og Mandskabet. I Reglen indskrænkede han sig til at oversætte, hvad Kaptajnen sagde, men til Tider gav han dog ogsaa selv en eller anden Ordre.

Wilbur hørte Kaptajnen kalde ham Charlie og lagde Mærke til, at han talte nogenlunde Pidgin. Den øvrige Del af Besætningen — de fem Kinesere — sagde derimod ikke et Ord, hverken til Kaptajn Kitchell, til

Charlie eller hinanden indbyrdes, og til Wilbur tog de ikke mere Hensyn, end om han kunde have været en Sandsæk. Wilbur syntes selv, at hans Tilsynekomst paa „Bertha Millner“ maatte være en ret usædvanlig Begivenhed; men den fuldkomne Ligegyldighed, hvormed den hilstes af disse Mongoler, med de flade, fede, udtryksløse Ansigter, sløve, skraa Falkeøjne, som ikke en eneste Gang mødte hans eller saa meget som saa' til den Side, hvor han var, var uhyggelig, foruroligende. Hvad var det for et besynderligt Foretagende, han stod i Begreb med at blive indblandet i; hvad var det for en ukendt Hvirvel, denne nye Strøm førte ham henimod, denne Strøm, der saa pludselig havde revet ham ud af hans vanlige, rolige Tilværelse?

Han sagde ærgerligt til sig selv, at han sikkert vilde blive nødt til at tage den gratis Tur op ad Bugten, for Eksempel til Alviso; eller maaske vilde „Bertha Millner“ sejle hele Bugten rundt, før den vendte tilbage til San Francisco. Han vilde muligvis blive en Uge borte, og han saa' allerede i Aanden, hvorledes Dagbladene den følgende Morgen vilde bringe Meddelelser om hans Forsvinden, med sensationsvækkende Overskrifter som: „Et af de mest yndede Medlemmer inden for det gode Selskab forsvundet.“

„Vel halet, Klofald! Hør, du Markens Lilje, tag et Par Tag der i det Nokfald.“

Wilbur stirrede hjælpeløst paa Kaptajnen.

„Ikke forstaa, hvad?“ spurgte Charlie i Kabysdøren. „Hale det Reb der, savvy!“

Wilbur halede i det Reb, Kokken viste ham.

„Vel halet, Nokfald!“ raabte Kaptajnen igen.

Wilbur gjorde Rebet fast. Storsejlet var sat og hang

og daskede i Vinden. Dernæst blev Skonnertsejlet sat paa omtrent samme Manér, og Wilbur fik Ordre til at „gaa ud og tage Sejsingen af Klyveren.“ Han kravlede, saa godt han kunde, ud og tog Sejsingerne af — han kendte lige saa meget til Lystsejlads, at han i Ny og Næ kunde opfatte en Ordre — og da han kom tilbage til Bakken, stod Kineserne og halede løs paa Klyverfaldet.

„Vel halet!“

„Bertha Millner“ gik gennem Vinden og faldt af, idet den tog haardt i Ankeret.

„Hiv Anker!“

Vilbur og Mandskabet faldt igen an paa Spagene.

„Hiv væk! Ankeret for Klydset!“

Ankerkæden svingede langsomt frem og tilbage og bugtede sig gennem Klydset, medens Mandskabet arbejdede med Spagene. Saa kom selve Ankeret op, dryppende af graaligt Slim, Sejlene fyldtes af en frisk Brise fra nordvest, og samtidig kom Ebben haardt med.

„Nu gaar vi,“ mumlede Wilbur, idet „Bertha Millner“ krængede for det første Vindpust.

Men Skonnerten skulde aabenbart ikke op ad Bugten.

„Ja, saa maa det vel være Vallejo eller Benicia,“ tænkte Wilbur, idet Sejlene fyldtes, og Vandet med stedse stærkere og stærkere Larm bruste for Skonnertens Stævn. „Maaske skal de ud efter Hø eller Hvede?“

Skonnerten gik over Stag og satte Kursen lige i Retning af Meiggs Plads. Den blev ved at holde ind mod Land, indtil de var saa nær, at Wilbur kunde høre Fiskerne snakke inde paa Svellerne. Han var lige kom-

men til det Resultat, at de vist skulde lægge til der, da han paany hørte Kaptajnens hæse Stemme.

„Klar til at vende!“ raabte denne, der imidlertid havde taget Roret. Sejlene slog voldsomt, idet Skonnerten gik rundt. Saa fangede „Bertha Millner“ paany Vinden og gled rolig og veltilfreds videre. Det næste Slag bragte Skonnerten tæt ind under Alcatraz. Søen blev sværere, Kulingen stivere, og de begyndte at kunne lugte det store Hav udenfor. Vest for dem aabnede den Gyldne Port sig, med den triste Udsigt til et graagrønt Vand i Oprør og hvide Skumtoppe.

„Klar til at vende!“

Igen blev Roret lagt haardt over, og „Bertha Millner“ tumlede sig uroligt paa Bølgerne, rystede utaalmodigt sine Sejl, indtil Vinden endelig forbarmede sig over den og fyldte de udspændte Flader, saa at Skonnerten, som et Barn der har faaet sin Vilje, rolig kunde gaa videre paa den ny Bov med Bovsprydet pegende i Retning af Presidio.

„Vi maa jo da snart vende igen og holde over mod Contra Costa,“ sagde Wilbur til sig selv.

Der kom et kraftigt Vindstød, Vandet slog brølende mod Stævnen af Skonnerten, der krængede i samme Nu, men alligevel blev ved at holde sin Kurs. Wilburs Iagttagelsesevne var skærpet til det yderste, og hans Tanker var i uafbrudt Virksomhed.

„Den maa snart vende, hvis den skal holde ind mod Vallejo,“ mumlede han ængsteligt. En pludselig Angst, som han ikke kunde ryste af sig, havde bemægtiget sig ham. „Bertha Millner“ blev haardnakket ved at holde sin Kurs. Da de var omtrent et hundrede Alen fra Presidio, lød Kommandoraabet igen:

„Klar til at vende!“

Endnu en Gang hoppede Skonnerten paa Bølgerne, Tovværket raslede, Sejlene slog voldsomt for Vinden, og Wilbur fulgte med spændt Opmærksomhed Bovsprydet, der drejede sig rundt som Viseren paa en Urskive. I hvad Retning vilde det pege, naar Manøvren var forbi? Det svingede lidt frem og tilbage, som om det ikke rigtig vidste, hvad det skulde bestemme sig til, hævede sig, sænkede sig og faldt saa endelig til Ro. Wilbur følte, hvorledes det løb ham koldt ned ad Ryggen — Bovsprydet pegede i Retning af Lime Point.

„Det bliver der nok ikke meget Grin ved!“ mumlede han med sammenbidte Tænder. Skonnerten skulde ikke op ad Bugten til Alviso eller til Vallejo efter Korn. Det Slag over mod Lime Point kunde kun betyde en eneste Ting. Det blæste en stadig friskere og friskere Kuling fra nordvest. Ebben strømmede forbi, som om den længtes efter at møde det store Hav, den Gyldne Port aabnede sig og blev, for hvert Sekund der gik, bredere og bredere, og to Minutter efter det sidste Slag krængede „Bertha Millner“ for et voldsomt Vindstød, der med Larm og Buldren kom farende ind mellem de to fremspringende Punkter, lige fra det aabne Stillehav.

„Klar til at vende!“

Ligesom de tidligere Gange stod en af Kineserne klar ved Klyverskødet.

„Hal Klyveren over!“

Klyveren fyldtes, Skonnerten gik over til Bagbordshalse, og Lime Point forsvandt for et Øjeblik bag Bagstavnens Skanseklædning.

De kunde nu begynde at mærke de store Grund-

søer, og „Bertha Millner“ løftede sig og sank ved den første af disse, som en skyldig Reverens for det store, graa Verdenshav, der nu for første Gang kom helt til Syne paa dens Styrbordslaaring.

Skonnerten krydsede ud gennem Midterkanalen. Da den først var klar af den Gyldne Port, holdt den over mod Cliff House, og ved næste Slag havde den klaret Point Bonita. Søerne begyndte nu for Alvor at taarne sig op foran dem — om et Øjeblik vilde de være over Revlen. Alle Lugerne var skalkede, Spygatterne laa helt nede ved Vandskorpen, og Klydserne udsendte store Masser af Vand, hver Gang Skonnerten havde taget en ny Dukkert. En Gang beordrede Kaptajnen hele Mandskabet op i Masterne, og derved undgik de lige en kæmpemæssig, grønlig Rulling, der sløvt og tungt brødes mod Skonnertens Bov og derefter som et mægtigt Vandfald skyllede ind over Dækket, hvor alt i et eneste Nu var dækket af den fraadende Masse.

Det blæste en kold Vind, og Skumstænket, der piskede ind over Skibet, bed og sved i Huden som smaa Isstumper. „Bertha Millner“ rullede uden Ophør, dukkede sig, løftede sig og sank igen. Wilbur var gennemblødt til Skindet, og det værkede i alle hans Lemmer af ustandselig at blive sendt fra Skanseklædningen til Masten og fra Masten tilbage til Skanseklædningen.

Tovværket peb, Skonnertens Forstavn sank ned i de oprørte Bølger, tungt og med en sydende Lyd som Damp, der slippes ud af en Kedel, Blokkene raslede, Kaptajnen brølede og kommanderede, Tovenderne slog mod det hultklingende Dæk, til det gav Genlyd fra for til agter som et Trommeskind. I den halve Time det varede at komme over Revlen, var alt om Bord Larm og Forvirring.

Da de endelig var ude i rum Sø, gav Kaptajnen Kokken Ordre til at lade Folkene faa deres Aftensmad.

„Se saa at komme forud, Sønneke!" sagde han og saa' stift paa Wilbur. „Forud med dig, for nu er det Tabledo', skal jeg sige os."

Wilbur kravlede møjsommeligt forud, Dækket gyngede under ham, og han maatte snart holde sig til Rælingen, snart til en Kofilnagle og snart til en Bardun, for hvert Øjeblik gik Skonnerten paa Næsen som en drukken Mand, og kun ved at benytte sig af Lejligheden, naar den var nogenlunde rolig, lykkedes det ham at naa hen til Forlugen.

Et Øjeblik efter stod han i Lugaret. Kineserne var der allerede og sad rundt omkring paa Kanten af deres Køjer. Paa Gulvet, lige nedenfor Trappen, brændte nogle Fyrpinde i en gammel Tomatdaase.

Charlie bragte Aftensmaden ind, kogt Oksekød og Flæsk, som han øste op af en Brødbakke og en gammel Træspand, og Kineserne spiste i Tavshed, med Tolleknive og af Tintallerkener. Til Maden serveredes en Vædske, der havde en fjern Lighed med Kaffe. Wilbur fik senere at vide, at denne frygtelige Drik, der gik under Navn af „Sorte Jack", var lavet af spiret Byg og gjort sød med Sirup. En eneste osende Lampe, der svingede frem og tilbage ved hver Bevægelse, Skibet gjorde, hang ned midt i Rummet, og længe efter bevarede Wilbur Mindet om denne uhyggelige Scene — Fyrpindene, Brødbakken med de store Stumper Kød, den afskyelige, kvalmende Olielugt, de tavse, udeltagende Kinesere, der sad i en Rundkreds paa Kanten af Køjerne og fortærede deres kogte Flæsk, medens de hver især holdt et lille Krus med den sorte Drik mel-

lem Knæene, for at der ikke skulde gaa noget til Spilde, naar Skibet krængede.

Wilbur saa' sky til Blandingen i Bakken og tænkte paa sin sidste Frokost, bestaaende af Chokolade og fyldte Oliven.

„Naa ja," mumlede han og bed Tænderne sammen, „jeg maa jo til det, før eller senere." Han havde en Lommekniv i sin Vestelomme under Olietrøjen. Den tog han ud, lukkede det store Blad op og huggede ned paa et firkantet Stykke Flæsk, som han anbragte paa sin Tallerken. Han spiste langsomt og arrigt, som den der er bestemt paa at finde sig i det værste, men „Sorte Jack" var ham dog lidt for meget.

„Den er jeg vist ikke sulten nok til endnu," sagde han til sig selv. Lidt efter vendte han sig om imod den Kineser, der sad paa Køjen nærmest ved hans, og spurgte: „Hør Jim, sig mig en Gang, hvad er det egentlig for en Baad denne her? Hvad bestiller I — hvor sejler I paa?"

Den anden flyttede sig utaalmodigt bort fra ham.

„Ikke forstaa — ikke forstaa," svarede han med en gnaven Hovedrysten, og det var det eneste, der blev sagt under hele dette besynderlige Maaltid.

Da Wilbur igen kom op paa Dækket, lagde han Mærke til, at „Bertha Millner" allerede havde passeret Klokkebøjen. Et Stykke borte laa en Lodsbaad med et stort Syvtal paa Storsejlet, der lige kunde ses over Bølgetoppene. Mørket var begyndt at falde paa, og Farallonerne var i Sigte ret forude. Langt tilbage i en Taagemasse, der kun ved sit dybere Blaa skilte sig ud fra Aftenhimlen, kunde han se nogle Lys funkle og blinke — det var San Francisco.

En halv Time senere kom Kitchell op fra Kahytten, hvor han havde spist til Aften. Han saa' sig om efter Fastlandet, der nu næsten var helt forsvundet, saa tog han Roret fra en af Kineserne og kommanderede: „Slæk paa Skonnert- og Storsejlskødet!" Mændene slækkede, og Skonnerten faldt af for Vinden.

Saa blev Stagsejlet sat, og „Bertha Millner" styrede Kursen mod sydvest, for god Vind og med en Fart af otte Knob i Timen.

Til sidst kommanderedes der: „Alle Mand agterud!" hvorpaa Wilbur og hans Kammerater begav sig hen imod Kommandobroen. Charlie tog Roret, og han og Kitchell begyndte at sætte Vagten, ganske som Wilbur huskede fra sine Skoledage, naar de havde valgt Parti til Fodbold.

„Sønneke, du er paa min Vagt," sagde Kaptajnen til Wilbur, „jeg har nok Lyst til at ta' mig lidt af din Opdragelse."

„Jeg kan lige saa gerne sige Dem med det samme, at jeg slet ikke er Sømand," begyndte Wilbur.

„Det skal nok komme," svarede Kaptajnen, paa én Gang beroligende og truende, „det skal nok komme altsammen, Mosjø Markens Lilje. Du kan stole paa, at inden vi to er færdige med hinanden, skal jeg have faaet dig lavet om til en rigtig Førsteklasses Sømand, som vores elskelige Ven Jim sa', ja, eller osse skal du ligge derude hos Hajfiskene, det kan du være evig forvisset om. Du er paa min Vagt — herover med dig, Sønneke!"

De to Vagter samledes hver paa sin Side af Dækket — Charlie og tre af Kineserne paa Bagbordside, Wil-

bur, Kitchell og de to andre Kinesere paa Styrbord-side. Da det var besørget, gik alle Mændene igen forud.

Der var efterhaanden bleven ganske stille i den lille Verden om Bord paa Skonnerten. „Bertha Millner" var nu helt klar af Landet, der kun viste sig som en svag, purpurfarvet Skygge — stadig svagere og svagere — langt ude i Horisonten mod Øst. Af Farallonerne var der snart ikke andet at se end lige de øverste Klippetoppe. Skonnerten holdt stærkt ud fra Land — et godt Stykke uden for den sædvanlige Rute. Solen gik ned med kongelig Pragt, og Havfladen skinnede som et mangefarvet Mosaikgulv. Aftenen var lun og Søen rolig, og ingen tænkte mere paa den besværlige Udsejling.

Henne paa Fordækket sad en Del af Mandskabet og røg Opium, medens de spillede et Spil, der saa' ud som en Slags Dam. Tre af dem var sat til at gøre Dækket rent med store Koste, og for første Gang, siden Wilbur var kommet om Bord, hørte han Lyden af deres Stemmer.

Det var en pragtfuld Aften. Aldrig syntes Wilbur, at han havde set Stillehavet saa mægtigt, saa straalende, saa guddommelig skønt. En enlig Stjerne funklede svagt, der ude hvor Aftenhimlens røde Toner var ved at gaa over i det dybe blaa. Saa kom Charlie og satte Lanterner ud — rød til Bagbord og grøn til Styrbord. Da han gik forbi Wilbur, som stod lænet ud over Rælingen og iagttog det fosforlysende Skær under Overfladen af Vandet, sagde han: „Du gaa tale med ham — Kaptajn, savvy Kaptajn — chin-chin."

Wilbur gik hen til Agterdækket, hvor han fandt Kitchell ved Roret, rygende paa sin Pibe.

„Hør nu, Sønneke," begyndte Kitchell. „Jeg holder li'frem saa meget af dig, at jeg vil gøre dig en Tjeneste, en rigtig stor Tjeneste, forstaar du? Jeg vil give dig Lov til at sove her agterude i Kahytten li'som mig og Charlie, og du maa osse gerne have Lov til at være paa Broen, saa meget du lyster. Du kender vel ikke ret meget til, hvordan det saadan til daglig gaar til her hos os, men det kan du bande paa, at det ellers ikke er noget, vi la'r vores Folk gøre, savvy? Jeg er ikke nogen Idiot, saadan som vores elskelige Ven Jim maaske tror, og jeg ved godt, at du ikke er en almindelig Fyr af dem, vi ellers faar derindefra. Du er en fin Herre, gu' er du en fin Herre! Jeg skal nok la' vær' og spørge dig ud om noget, men det ku' jeg da se med et halvt Øje, at du var en Fyr med Omløb i Hovedet, og jeg har li'som en Anelse om, at jeg kan faa mere ud af dig ved at la' dig skøtte dig selv lidt en Gang imellem. Men det kan du være evig forvisset om, Sønneke, at hvis du prøver paa at spille Halløj med mig eller glemmer, at det er mig, der er Skipper paa dette hersens Badekar, saa ta'r jeg og drejer Halsen om paa dig, det kan du lige ta' Gift paa, jeg gør. Hvad jeg vil si' dig er altsaa barestens dette her, at du gør dit Arbejde paa Skuden, li'som de Kinesertampe, og hører godt efter, hvad jeg si'er, saa skal jeg til Gengæld lære dig Sømandskab, og du skal faa det som en Prins her om Bord. Men hvis du ikke gør, som jeg si'er, saa rundhjuler jeg dig, til der ikke er et helt Ben igen i din elendige Krop, ja, gu' gør jeg saa."

„Ja, der er selvfølgelig ikke andet for mig at gøre," sagde Wilbur. „Situationen er unægtelig ikke meget lovende, men jeg maa jo se at faa det bedst mulige ud af den."

„Sa' jeg ikke nok, at du var en Fyr med Omløb i Hovedet," mumlede Kaptajnen.

„Men," vedblev Wilbur, „hvis jeg, som De siger, skal have Lov til at skøtte mig selv, saa tror jeg nok, vi vilde komme bedre ud af det med hinanden, hvis De kunde sige mig, hvordan hele den Historie hænger sammen. Hvorfor slæbte De mig om Bord paa den Manér, hvorfor er hele Resten af Besætningen Kinesere, hvor skal vi hen, hvad skal vi tage os for, og hvor længe skal vi blive borte?"

Kitchell spyttede ud over Skibssiden og gav sig til at suge Nikotinen af sit Overskæg.

„Jo, ser du, Sønneke," begyndte han, idet han paany tog fat paa sin Pibe, „det hænger saadan sammen. Skuden her tilhører et af de seks kinesiske Selskaber i Kineserbyen i Frisco, og Charlie er Aktionær i Selskabet. Vi ta'r to Gange om Aaret ned og lægger os ud for Kap San' Lucas i Nedre Kalifornien for at fiske blaa eller hvide Hajer, hvad vi nu kan faa fat i. Vi ta'r Leveren ud og koger den til Olie, og den Olie ta'r vi med tilbage til Kineserbyen, og Kineserne sælger den allevegne i San Francisco som ægte uforfalsket Torskelevertran, savvy? Og det er noget, der betaler sig, det kan du lige bande paa, det gør. Mig er de nødt til at have med, fordi Tolderne derinde ikke vil la' et Skib gaa ud med en af deres egne som Kaptajn."

„Men hvad saa jeg?" spurgte Wilbur.

„Vores elskelige Ven Jim kom bare en lille Draabe af noget rigtig stærkt i din Cocktail — saadan en lille Kapsel med noget til at sove paa. Det er, hvad man kalder for at blive shanghajet, min Dreng," sluttede Kaptajnen velvilligt.

En Timestid efter gik Wilbur til Køjs. Kitchell viste ham selv hans Køje, der laa lige under Kahytstrappen og var forsynet med en Hømadras og et ildelugtende Tæppe. Kitchell havde sin Køje paa den ene Side af ham, Charlie paa den anden. Et forhugget Fyrretræsbord, der var sømmet fast til Gulvet og dækket af et Stykke Voksdug, en Hængelampe, to Stole, en Bogreol, et Par Skibskister og et Billede med grelle Farver, øjensynlig klippet ud af et Avertissement for en eller anden Ballet, udgjorde Værelsets hele Udstyr og Udsmykning.

Før Wilbur klædte sig af, sad han et Øjeblik paa Kanten af sin Køje og gav sig til at tænke over alle de mærkværdige Ting, der var hændet ham i Dagens Løb. Men saa hørte han nogen røre sig i en af de andre to Køjer, og da han saa' nøjere til, fik han Øje paa Charlie, der laa paa Siden og holdt en Træpind med et brunt, klæbrigt Stof hen over en lille Spritlampe. Da det brune Stof havde kogt og snurret lidt, hældte han det i en stor Pibe og tog et Par lange Drag af den. Et Minut efter sank han, halvt sanseløs, tilbage i Køjen, med et dybt Suk, der vidnede om den højeste Tilfredshed og Salighed.

„Dyr!" mumlede Wilbur med dyb Afsky og Væmmelse.

Han trak Oliefrakken af og følte efter sit Ur, som han havde ladet blive liggende i Vestelommen, dengang han skiftede Klæder i Forrummet. Han tog det op og saa' paa det. Klokken var lige ni. Pludselig faldt der ham noget ind, og han gav sig til at søge i en anden Vestelomme, hvor han til sidst fandt et af sine egne Visitkort.

Ubevægelig, med et haardt Smil om Munden, blev Wilbur endnu et Øjeblik siddende paa Kanten af sin Køje, medens hans Blik vandrede fra det snavsede Kahytsrum til den bevidstløse Kineser paa Hømadrassen, og fra ham igen til det lille Kort, han holdt i Haanden, og hvorpaa han selv for faa Timer siden havde skrevet:

„Første Vals — Joe.“

III

LADY LETTY

Der gik baade én og to Dage. Før Wilbur selv vidste af det at sige, var han falden til Ro i sin nye Tilværelse og vaagnede en Morgen til den overraskende Erkendelse, at den i Virkeligheden morede ham. Med hver Dag blev Vejret varmere og varmere. Den femte Dag efter at de havde forladt San Francisco, var det ligefrem hedt. Beget, der sad mellem Dæksplankerne paa „Bertha Millner“, smeltede i Varmen, og Masterne svedte Harpiks, medens Kineserne gik omkring paa Dækket, kun iført Lærredsbukser og Skjorter. Kitchell havde for længe siden kastet baade Frakke og Vest, og Wilbur, der heller ikke kunde holde det ud i sit Olietøj, blev til sidst nødt til at sælge sin Lommekniv til Charlie for et Sæt Lærredstøj og et Par flettede Sandaler af den Slags, som Kineserne gik med — en Dragt, hvori han gjorde en mere end komisk Figur.

Kaptajnen lærte ham selv at styre og lovede endog at indvi ham i Kunsten at bruge en Sekstant og pejle paa den nemme, hurtige Maade, der bruges paa Kystbaadene. Endvidere viste han ham, hvorledes han skulde læse af paa Loggen og føre Journal.

Sine fleste Vagter tilbragte Wilbur imidlertid med at

male Kahytten indvendig, Dørfyldninger, Ramstykker og de faa Lister, der fandtes hist og her; og hen imod Midten af den første Uge blev han, tilligemed tre Kinesere, under Kitchells Ledelse sat til at vævle Forrigningen ned og gøre Kragereden fast paa Formasten. Næste Morgen paa Charlies Vagt blev en af Kineserne sendt op i Kragereden, og fra den Dag blev der bestandig holdt Udkig fra Mastetoppen.

Gang paa Gang saa' Wilbur ud over det sølvglimtende Hav, hvis dybblaa Flade, saa langt Øjet rakte, laa uden mindste Afbrydelse, og undrede sig over denne Foranstaltning. Til sidst spurgte han ligefrem Kitchell, om det nu virkelig ogsaa var nødvendigt. Kaptajnen havde sluttet sig en Del til Wilbur, i Begyndelsen fordi han da altid var en hvid Mand, og senere fordi han, halvt ubevidst, var kommen i Vane med at stole paa hans Dom. For, som han selv fra første Færd havde sagt, det kunde da enhver se, at Wilbur var en Fyr med Omløb i Hovedet.

„Jo, ser du, min Søn," forklarede Kitchell ved denne Lejlighed, „det hedder sig jo nok, at vi er ude efter Hajer til Levertran; det er vi begribeligvis osse, men forudenved ta'r vi jo gerne, hvad der saadan ellers kan falde af og er klar til hvadsomhelst, lige fra Skibbrud til at snyde Rederiet. Den onde lyne mig, om jeg ikke tit har spekeleret paa at sætte dette hersens gamle Dejgtrug paa Grund for Assurancens Skyld, forstaar du. Saadan er det paa alle Skibe — først den regulære Geschæft, og saa bagefter, hvad man kan hugge. Og Gud Fader bevares, hvor der er meget at hugge paa saadan et stort Hav! Ved du, at der kan faas Millioner ud af, hvad der falder af i en stor By? Og hvordan tror

du saa, det er med det, der falder af herude, ja det sku' du li'godt ta' og spekelere lidt over, min Dreng. Det var, hvorfor vi holder Udkig, du spurgte om? Se dig godt om," han gjorde en Bevægelse ud over Vandet, „der er ingenting, hva'? ja, saadan ser det ka'ske nok ud, men det vil jeg dog si' dig, at der er ingen Steder, hvor man kan løbe lige badus paa saa mange Ting — Ting, man slet ikke havde drømt om at finde — som ude paa Vandet. Saa saare man er klar af Land, si'r jeg, at det man mindst venter, er det, der allersnarest skal ske."

Den næste Dag var det næsten blikstille. Den friske Nordvestvind med de kraftige Lunger, der prustende og stønnende havde drevet dem foran sig, lige fra den Gyldne Port, havde veget Pladsen for en mild Vestenvind, og Skonnerten luntede nu langsomt og dovent sydefter som en Okse paa en Græsgang. Ved Middagstid krusedes den spejlblanke, blaahvide Havflade af et Par lette Luftninger, medens Havet paany saa smaat begyndte at mumle under Bovsprydet; men ellers var alt stille.

Varmen var trykkende. Henne paa Bakken laa Kineserne og sov eller røg Opium. Charlie havde Vagt, og Kitchell laa og halvsov i en Hængekøje, der var anbragt i Skyggen af Storsejlet. Nede i Kahytten gik Wilbur og puslede med sin Malerpotte. Overalt herskede der den dybeste Stilhed — Middagstimens Stilhed en Sommerdag paa Havet.

Pludselig blev Stilheden brudt af Udkigsmanden i Kragereden.

„Hy-yah, hy-yah!" kaldte han, idet han lænede sig ud af Tønden og raabte gennem den hule Haand. „Hy-

yah, en, to, mange Skildpadde, hy-yah, mange Skildpadde!"

„Hallo, hallo!" raabte Kaptajnen og var i et Spring ude af sin Køje. „Sa' du Skildpadde? Hvor er de?"

„Mig tænke omtrent Kvartmil, fire Stykke Skildpadde. Alle sammen Luvart."

„Skildpadde, hva' beha'r, Folkens! Ned med Roret, Jim, og hal den Klyver til Luvart," raabte han til Manden ved Roret. Dernæst vendte han sig til Mændene paa Bakken og kommanderede: „Prammen i Vandet — og det i en Fart! Sønneke, du, Charlie og Wing gaar i den. Se nu til at la' det gaa lidt villigt, og staa ikke og fald i Søvn igen."

Prammen blev sat i Vandet, og Mændene sprang ned i den og indtog deres Pladser ved Aarerne. „Ro saa til!" raabte Kaptajnen, idet han satte sig til Rette i Forenden af Baaden med Harpunen i Haanden. „Og hej du, Jim!" raabte han til Udkigsmanden i Kragereden, „vil du angi' Kursen." Udkigsmanden nikkede, Aarerne lagdes ud, og Jollen skød frem gennem Vandet i den Retning, Udkigsmanden angav.

„Kan du ro, Sønneke?" spurgte Kitchell mistænksomt. Wilbur smilede.

„Sig til Charlie og Wing, at de skal tage Aarerne ind og give mig dem." Kaptajnen betænkte sig lidt, men gik derefter ind paa hans Forslag.

„Hva' er nu det for no'et, Sønneke," sagde han barskt, „hva' er det, du har for?"

„Jeg vil blot vise Dem det Tag, vi brugte i '95. da vi slog Harvard," forklarede Wilbur.

Kitchell saa' tvivlende til ved de første Tag, men efterhaanden blev han mere interesseret og fulgte med

stadig stigende Beundring den unge Mands kraftige, sikre Aareføring og frie, lette Bevægelser. Prammen skar gennem Vandet som en Motorjolle og mindskede knap nok Farten i Tilbagetrækket.

„Jeg er lidt ude af Øvelse for Tiden," bemærkede Wilbur, „og saa er jeg ogsaa vant til bevægelige Tofter, men det er noget i den Retning." Kitchell saa' paa den levende Maskine, som én Gang havde været Nr. 5 i Yale-Baaden, og fra ham til Vandet, der sydede og skummede langs Baadens Sider. „Du forbarmende!" sagde han halvhøjt. Derefter spyttede han over Kanten af Baaden ned i Vandet og sad saa et Øjeblik tankefuldt og sugede paa sit af Tobak gennemtrukne Overskæg.

„Er det ikke det, jeg altid har sagt," bemærkede han, „du er en Fyr med Omløb i Hovedet!"

Han stod nogle Minutter i Forstavnen af Prammen og saa' opmærksomt, snart paa Vandfladen og snart paa Kineseren i Mastetoppen, men pludselig udstødte han et Raab.

„Støt saa, ind med Aarerne, stille, stille, for Fanden, I Fæhoveder! Vi er lige ved dem — hele fire Stykker og saa store som et almindeligt Spisebord."

Aarerne blev tagen ind, og Prammen mindskede Farten. „Frem med Skovlene, sæt jer op paa Essingen — saa sagte, saa sagte!" Mandskabet adlød. Kaptajnens Stemme var sunket ned til en Hvisken. Han stod med Ryggen til de andre og gjorde Tegn til dem med den Haand, han havde fri. Wilbur, der nu ligesom de øvrige sad paa Essingen, saa' hen over Vandet og fik til sidst, lige under Vandfladen og omtrent hundrede Alen

forude, Øje paa en rund, grønagtig Masse, der saa' ud som Tang.

„Saa sagte — Styrbord!" hviskede Kaptajnen.

Der var kommet en Fart og Spænding over deres Foretagende, som gav det Karakteren af et helt lille Drama, et Drama midt ude paa det aabne Hav. Selv Wilbur lod sig halvt mod sin Vilje rive med. Naar alt kom til alt, var det slet ikke saa galt et Liv. Dette var saamænd lige saa interessant som at gaa paa Elsdyrjagt. Baaden bevægede sig nu ganske langsomt, Tomme for Tomme. Kitchells Stemme lød svag som et døende Barns: „Støt saa! Støt, stø —"

Han gjorde et heftigt Udfald med Harpunen og raabte saa højt: „Jeg har ham — se nu bare at faa fat i Bagkroppen paa ham, I Fæhoveder! Hurtig — hold godt fast der — har du ham, Charlie? Hvis du la'r ham gaa, din Svinepels, saa sprætter jeg Maven op paa dig med Harpunen — løft saa, løft — saadan — saa — hold jer klar der. Den onde lyne mig, om det ikke er et dejligt Dyr! Jeg troede sgu' ikke, vi ha'de faaet fat i ham. Han saa' mig lige i det Øjeblik, da jeg skulde til at jage Harpunen i ham, og saa dukkede han Nødden, det Bæst!"

Rasende, med Kløer og Kæber i uafbrudt Bevægelse og pustende som en Dampmaskine, blev den store Skildpadde ekspederet ned i Baaden, hvor den laa med det vaade, grønne Rygskjold, der var tre Fod fra Kant til Kant, og med Harpunen siddende fast i den bløde Del af Kroppen, lige under Forluffen. Dens snogeagtige Hoved og Hale stak frem under Skallen, rynket og indskrumpet som paa en gammel Mand. Hovedet gik uophørlig fra den ene Side til den anden, og stadig

snappede den saa efter ét, saa efter et andet. Kitchell skubbede til den med en af Skovlene, men Skildpadden krummede Halsen, greb efter Træskaftet med Tænderne og bed det over med et eneste Bid.

„Sa' jeg ikke nok, sa' jeg ikke nok, at I sku' holde jer klar af Bæstet. Sæt det nu havde været et af jeres Skinneben, hvadbeha'r? Halløj, hvad er det?"

Der lød et svagt, langtrukkent Hallo hen til dem fra Skonnerten. Kitchell rejste sig op i Jollen og skyggede for Øjnene med sin Hat.

„Hvad Satan er der nu i Vejen med dem?" mumlede han ængsteligt — han blev som de fleste Kaptajner let urolig, naar han var borte fra sit Skib. „Sku' ha' ladt Charlie bli' om Bord — eller dig, Sønneke. Om jeg kan begribe, hvem det er, der skraaler saadan op!"

„Det er oppe i Kragereden," udbrød Wilbur. „Det er Jim, se, hvor han svinger med Armene!"

„Ja, hva' staar han der og svinger med Armene for, den forbandede Idiot!" knurrede Kitchell, rasende over at der foregik et eller andet paa hans Skib, som han ikke forstod.

„Hør, nu raaber han igen! Jeg kan ikke forstaa et Ord af, hvad han raaber?"

„Ja, jeg skal gi' Piben en anden Lyd, naar jeg faar Fingre i ham. Jeg skal dreje Halsen om paa den Torsk, gu' skal jeg saa. Hva' Satan staar han der og svinger med Armene for og hyler, som om han havde en Kniv i Halsen, den fordømte Idiot? Hva' si'r han, Charlie?"

„Jim synge Masse. Mig ikke forstaa. Mig tro, ham synge, komme tilbage — chop — chop!"

„Ja, nu faar vi jo se. Ud med Aarerne, ro til, Man-

ne! Og, Sønneke, la' os saa faa lidt fler' af disse hersens Studentertag."

Jim sad stadig oppe i Kragereden og raabte og slog ud med Armene som en vanvittig, medens Baaden ilsomt skar gennem Bølgerne og nærmede sig Skonnerten. Kitchell ligefrem skummede af Raseri.

„Aah," mumlede han halvhøjt med sammenbidte Tænder, „la' mig bare faa Fingre i dig, naar vi kommer om Bord, din infame Skrighals, saa kan du tro, at jeg skal lære dig. Hold Mund!" brølede han, „hold Mund, din Kraftidiot, kan du da ikke se, at vi skynder os alt det, vi kan?"

Prammen stødte mod Siden af Skonnerten, og Kaptajnen var over Rælingen som en Vind. Hele Mandskabet stod i Forstavnen og kigede og pegede mod Vest. Jim lod sig glide ned fra Kragereden, rystende af Iver for at fortælle sin store Nyhed. Men endnu før hans Fødder berørte Dækket, havde Kaptajnen sparket ham op i Rigningen igen og lod det regne ned over ham med Eder og Forbandelser.

„Syng saa!" brølede han, medens Kineseren paany begyndte at klatre til Vejrs som en forskrækket Abe, „syng lidt til for os. Det vilde jeg gøre i dit Sted. Hvorfor bli'r du ikke ved at raabe og svinge med Armene, din fordømte Skrighals?"

„Jo — Massa!" svarede Kineseren.

„Hva' skraaler du for? Charlie, spørg ham, hva' han skraaler for?"

„Jeg tror Skib," svarede Charlie roligt og saa' ud over Styrbordslaaringen.

„Skib!"

„Ham meget syg," kom det frygtsomt fra Kineseren i Vantet, fulgt af nogle Ord paa kinesisk til Charlie. „Ham sige, ham tro Skib meget syg. De spørge ham — Skib meget syg."

Imidlertid havde ogsaa baade Kaptajnen, Wilbur og alle ombordværede faaet Øje paa et Skib, der laa paa Styrbordsbov omtrent otte Kvartmil borte. Selv paa den Afstand og for en uerfaren Sømand som Wilbur var et eneste Blik tilstrækkeligt til at se, at der maatte være noget i Vejen med det Skib. Det var ikke det, at det ikke laa lige paa Vandet, eller at dets Rigning og Sejl var i Uorden — den Slags Enkeltheder var det ikke muligt at skelne paa saa stor en Afstand. Men ganske paa samme Maade som en øvet Læge af det ubestemmelige Udtryk i en dødsdømt Patients Ansigt og Øjne straks kan se, at det er Døden, saaledes maalte Kaptajn Kitchell ogsaa blot det fremmede Skib med et eneste Blik og udbrød derpaa: „Vrag!"

„Ja, Massa. Mig tro ham meget syg."

„Aah, gaa Fanden i Vold med dit „ham meget syg", skønt, gaa heller ned i Kahytten og hent mig min Kikkert — og rap dig lidt!"

Charlie bragte det forlangte.

„Aah, hør her!" fortsatte Kitchell, „hvor er den Mand med Omløb i Hovedet? Sønneke, kom herop med mig." De to klatrede op i Kragereden, og Kitchell indstillede Kikkerten.

„Det er en Bark," mumlede han, „med Jernskrog — den kan vel være paa omkring syv hundrede Tons — og i Nød. Den har Flag paa Mesanmasten — det ser ud til at være et norsk Flag — men der er vendt op og ned paa det — og Nødsignal paa Mesangaflen. Kig lidt

paa hende, min Søn, og se, hva' du faar ud af det. Gud Fader bevares, det ka' nok være, hun ligger højt!"

Wilbur tog Kikkerten og fik efter flere kejtede Forsøg endelig fat paa det fremmede Skib. Det var, som Kaptajn Kitchell havde sagt, en Bark, og efter dens Flag at dømme var det øjensynlig en Nordmand.

„Hvor den ruller!" mumlede Wilbur.

„Ja, det er det, jeg ikke kan begribe," svarede Kitchell. „Man skulde ikke tro, at en Bark af den Slags kunde rulle, som hun gør; alene Ballasten skulde være nok til at støtte hende."

„Hvad er det for to Flag paa Spillet deragter? Det ene er rødt og hvidt og uden Split, det andet samme Farve, men med Split."

„Det er H. B. og betyder: „Jeg trænger til Hjælp"."

„Jamen hvor er Mandskabet? Det ser ikke ud, som om der er et eneste Menneske om Bord."

„Aah, de skal saamæn' nok være der, det kan du stole paa."

„Saa maa de ialfald være godt gemt," svarede Wilbur og rakte Kaptajnen Kikkerten.

„Hun ser jo nu rigtignok li'som lidt tom ud," sagde Kaptajnen lidt efter med en pludselig Interesse, som Wilbur ikke forstod.

„Og hvor er Baadene?" vedblev Kitchell. „Jeg kan slet ikke faa fat i de Baade." Derefter var der i nogen Tid ganske stille.

„Det ser ud til, at Luften er noget diset over den," bemærkede Wilbur.

„Ja, det har jeg ogsaa lagt Mærke til, den li'som dirrer af Olie eller saadan noget. Ingen Baade — in-

gen Baade — og ingen at se om Bord!" Pludselig lod Kitchell Kikkerten synke og vendte sig om imod Wilbur. Manden var som forvandlet. Hans Øjne skinnede med en ny Glans, der var kommet en haard, ond Fure mellem Øjenbrynene, og hans Hage var bleven saa underlig fremstaaende.

„Hør nu," sagde han og borede sine Øjne i Wilburs, „jeg har altid sagt, at du var en Fyr med Omløb i Hovedet. Jeg kan narre de Kinesertampe, men dig kan jeg ikke narre. Det ser ud for mig, som den Bark dér maa være et forladt Skib, og du ved sagtens, hvad det vil sige for os? Tyg lidt paa 'et, min Dreng."

„Et forladt Skib?"

„Ja, hvis der er Folk om Bord, saa har de ialfald gemt sig godt — og hvor er Baadene? Jeg bilder mig nu ind, at det er et forladt Skib — forladt, forstaar du? Ved du, hvad det betyder for os — for dig og mig, begribeligvis? Det betyder," her greb han Wilbur i Armen og talte ham lige op i Ansigtet med ubehersket Lidenskab i Stemmen, „det betyder Bjergeløn, forstaar du, Bjergeløn, Bjergeløn! Har du nogen Anelse om, hvad Bjergelønnen for saadan et Skib paa syv hundrede Tons kan beløbe sig til? Naa ikke, ja, saa skal jeg fortælle dig det, og du kan stole paa, det er sandt hvert Ord, jeg si'er. Det kan blive saadan fra halvtreds til halvfjerds tusind Dollars, ligegyldig hvad Ladning den har; la' os sige treds tusind — det bliver lige tredive tusind til os hver. Kan du saa se, at der var noget i det, jeg sagde, at det uventede var det, der allersnarest skulde hænde herude til Søs."

„Tredive tusind!" udbrød Wilbur — han havde endnu ingen rigtig klar Forestilling om, hvad det hele gik ud paa.

„Ja, hva' si'r du til det, Sønneke?" raabte Kaptajnen. „Hør nu," vedblev han, idet han hurtig skruede Kikkerten sammen og lagde den ned i Foderalet igen, „jeg er et Svin helt igennem, og det saa sandt mit Navn er Kitchell!" Han løftede Pegefingeren som for at give Ordene større Vægt, og hans Øjne lynede. „S-v-i-n siger Svin, og det er lige akkurat, hvad jeg er — nioghalvfems andre Svin og saa din ærbødige Tjener, Alvinza Kitchell, det gi'r lige hundrede Svin. Men skal jeg være et Svin, saa ved jeg osse nok, hvor Truget er, det kan du lige bande paa, og hvis den Bark dér er forladt, som jeg si'r den er, saa kan vi to ta' den. Jeg er med paa den værste, naar der bare er noget og hale ve'et. Saadan af Naturen tror jeg nok, der er mere af en Sørøver i mig end noget andet. Hvis den Skude er forladt, saa er det vores Gevinst. Saa gi'r jeg Fanden i hele denne Kineserhistorie, for saa gaar vi paa Sørøveri, dig og mig. Vi gaar om Bord paa den Bark og ser og faar hende ind til den nærmeste Havn — det bliver vist San Diego — og vi skal nok faa den Bjergeløn, om vi saa skal gaa i Vand til Halsen fra Morgen til Aften. Naa, hva' si'r du?" sluttede han og rakte skælvende af Ophidselse Haanden ud mod Wilbur.

Wilbur lod sig modstandsløs rive med af det nye og spændende i Situationen — Kragereden højt oppe i Skonnertens Mast, den skarpe, salte Luft, Kineserne, der stod i en Klynge nedenunder paa Dækket, det varme, dybblaa Verdenshav og derude den forladte Bark, hvis lette Skrog rullede frem og tilbage paa Bølgerne, til Kølen lyste i Solen.

„Selvfølgelig er jeg med, Kaptajn!" raabte Wilbur og greb Kitchells Haand. „Naar der er tredive tusind Dol-

lars at tjene, saa vil jeg lade mig hænge, om jeg ikke ogsaa er lidt af en Sørøver."

„Godt, men ikke et Ord om det til de Kinesertampe."

„Jamen hvordan vil De klare det med Deres Redere i San Francisco? Har De ikke forpligtet Dem til at føre „Bertha" tilbage?"

„Rederne! Jeg vil se dem hængt, vil jeg!" raabte Kitchell. „Med saadan en Gevinst i Udsigt sku' Fanden og ikke jeg bli' ved og være Skipper paa saadan en raadden Baad. Nu gaar vi to paa Sørøveri!" Han saa' med funklende Øjne paa Barken, der stadig stod og rullede derude. „Den Onde lyne mig, om det ikke er et dejligt Syn? Det er et helt lille Klondyke. Kom saa, Sønneke!"

Et Øjeblik efter stod de paa Dækket, hvor Kitchell gav Ordre til, at et Par af Besætningen igen skulde gaa i Prammen. Han og Wilbur fulgte. Charlie lod de blive om Bord med Ordre til at dreje Skonnerten til. Prammen fløj hen over Vandet og var snart paa Højde med Barken. Skønt den var langt større end „Bertha Millner", rullede den ynkeligt paa Bølgerne, og hver Gang den tungt og besværligt løftede sig i Vejret, kunde man se Bunden, der var dækket af en tæt Skorpe af Andeskæl og Tang.

Dens For- og Stormerssejl var sat og ligeledes Bramsejl, Understagsejl og Bovenbramsejl. Men Braserne saa ud til at være sprungne, og Ræerne svingede frem og tilbage. Mesanen var givet op, og Mesanbommen hang og slog dovent over Agterdækket, medens Barken rullede og rullede. Stormasten arbejdede i Sporet, og Rigningen og Bardunerne var slækkede. Der var noget forladt, noget usigelig hjælpeløst og uhyggeligt

over det hele. Aldrig havde Wilbur set noget saa ensomt og hjælpeløst. Da de var tre Skibslængder fra Barken, rejste Kaptajnen sig og raabte: „Bark ohoj!"

Der kom intet Svar. Han raabte tre Gange, og hver Gang var det eneste Svar, han fik, Mesanbommens bedrøvelige Hamren mod Dækket og Sejlenes Dasken for Vinden. Kitchell vendte sig triumferende om imod Wilbur. „Vi har hende, vi har hende!" hviskede han. De var nu nær nok til at kunne skelne Barkens Navn paa Navnebrædtet. „Lady Letty" stod der, og Wilbur skulde lige til at læse det højt for de andre, da en mægtig, brun Rygfinne dukkede op af Vandet mellem Prammen og Barken.

„Haj!" sagde Kitchell, „og der er én til!" raabte han et Øjeblik efter, „og nok én! Den Onde lyne mig, om det ikke li'frem vrimler af dem! Der er Lig om Bord, det kan du ta' Gift paa," hvorpaa han, som drevet af en uforklarlig Indskydelse, igen gav sig til at raabe: „Bark ohoj!" Der kom intet Svar.

Prammen var allerede ganske nær ved det forladte Skib, da de pludselig hørte en hvislende, pibende Lyd, gennemtrængende og vedholdende.

„Hvad er det?" udbrød Wilbur forbløffet. Kaptajnen rystede paa Hovedet, da i det samme Barken rullede over imod dem, til Vandet næsten gik ind ad Spygatterne. Det hele var kun et Øjebliks Sag, men flygtigt som Glimtet havde været, havde Kaptajnen og Wilbur alligevel faaet Tid til at se, at Dækket var gaaet op i sine Sammenføjninger, bovnet ud og i det ene Hjørne ligefrem sprængt og splintret.

Kaptajnen slog sig paa Laarene. „Kul!" raabte han, „Anthracitekul! Kullene har udviklet Gas — ingen Ild,

forstaar du, bare Gas — og Gassen har sprængt Dækket — den Slags Ting er der ikke noget at gøre ved. Saa er det sgu' ikke saa sært, at Mandskabet er stukket af. Kan du lugte Gassen, hva'? Det er ogsaa derfor, hun saadan ligger og hvisler og ruller — Ladningen bliver til Gas og gaar sin Vej — og ingenting til at holde hende nede. Jeg ku' jo heller ikke begribe, hvor hun saadan ku' gaa hen og forlise i det Vejr. Men nu er det saamæn' meget lige til, Gu' er'et saa!"

Prammen var nu langs Siden af Barken. Kitchell fulgte opmærksomt dens Bevægelser, og da den næste Gang rullede over imod dem, greb han fat i Storbrasen og svang sig op paa Dækket. „Pas op!" raabte han, da Wilbur beredte sig til at følge hans Eksempel, „vi skal ikke ha' noget af, at du ligger og falder ned til de Hajer der. Sikke Bunker der er! Vist maa der være Lig om Bord."

Med nogen Besvær lykkedes det Wilbur at faa Fodfæste paa det revnede, gyngende Dæk. Han var halvkvalt af den voldsomme Gaslugt, der slog ham i Møde fra alle Sider. Der var saa hedt som i en Smelteovn, og alt, hvad der var af Metal, var ikke til at røre ved.

„Vist maa hun være forladt!" mumlede Kaptajnen. „Se der!" og han pegede i det samme paa de tomme Baadklamper paa Huset og de løsnede Surringer. „Aah, du kan tro, det bli'r en Gevinst, Sønneke, det kan du li' bande paa, det gør! Naa, det var ellers Kahytten, vi sku' i Lag med," sluttede han og begyndte at gaa agterud.

Det viste sig imidlertid at være umuligt at komme ind i Kahytten. I samme Øjeblik som Døren blev aabnet, slog kvælende Gasdampe dem i Møde og drev dem til-

bage. Efter sit tredje Forsøg maatte Kaptajnen give tabt og vaklede ud paa Dækket.

„Kan ikke komme ned i den for det første," stønnede han, gispende efter Luft, „men jeg saa' der laa et Lig paa Gulvet derinde, det — det kunde se ud, som det var den Gamle selv. Han havde spyttet sine forlorne Tænder ud, saa' jeg. Jeg vidste jo nok, at der maatte være Lig om Bord."

„Saa maa der ialfald være mere end ét," sagde Wilbur. „Se en Gang!" og han pegede hen paa Rorkassen, hvorfra man kunde se en Haand og det nederste af en Arm stikke frem.

Han løb hen og kigede ind i det lille Rum mellem Roret og Rorkassen, men de Øjne, han saa' ind i, var et levende Menneskes Øjne.

„Der er altsaa én igen," mumlede Kitchell, der i det samme kom til, „men det er bare en Matros, saa han kommer ikke vores Bjergeløn ved. Barken er forladt, det er sikkert nok. Prøv at faa ham ud, Sønneke, du ser jo nok, at han er helt fra Sans og Samling af al den Gas!"

Klemt ind i det snævre Rum bag Rorkassen, som en forskræmt Hare i en Plovfure, stod en ung Dreng. Saa fast sad han, at Kitchell maatte sparke Rorkassen i Stykker, før de kunde faa ham ud. Drengen selv sagde ikke et Ord. Han stod, bedøvet af Gassen, og stirrede paa dem med store, udtryksløse Øjne.

Wilbur tog Drengen under Armen og hjalp ham paa Benene. Det var en høj, velbygget Fyr med en frisk, rødmosset Teint og vandblaa Øjne. Han var iført Olietøj, som om det kunde have været haardt Vejr.

„Naa, min Dreng, det er nok et slemt Roderi, I har

haft her om Bord," sagde Kitchell. Den unge Mand, der saa' ud til at være omkring ved toogtyve Aar gammel, skulede vredt til ham.

„Rent kulret af Gassen. Ned i Jollen med ham, Sønneke! Jeg vil hen og prøve den fordømte Kahyt en Gang til."

Kitchell vendte tilbage til Kahytten, og Wilbur fulgte efter med Armen om den unge Fyrs Skulder. Han maatte anstrenge sig af alle Kræfter for selv at kunne staa fast paa det gyngende Dæk og samtidig støtte sin vaklende Ledsager. Pludselig hørte han denne udstøde et dybt Suk. Strube og Bryst bevægede sig op og ned som paa en Kvinde, og Wilbur vendte sig om og stirrede sin Byrde stift ind i Ansigtet.

„Min Gud!" udbrød han halvhøjt. „Min Gud! det er jo en Pige!"

IV

MORAN

Imidlertid havde Charlie bragt „Bertha Millner“ paa Prajehold og drejet den til. Kitchell gav Wilbur Ordre til at gaa tilbage til Skuden og hente et Par Økser.

„Vi bli'r nødt til at hugge Huller rundt omkring i Huset og saa slaa Skylightet ind, før vi kan foretage os noget. Ta' Knægten med over og gi' ham noget Whisky, og kom saa tilbage og hjælp mig lidt her.“

Wilbur fik med stort Besvær sin fortumlede og saa godt som hjælpeløse Byrde hjulpet ned i Prammen fra Dækket paa det forladte Skib, der bestandig laa og huggede voldsomt. Da han med Armen om den unge Piges Liv lod sig glide ned ad Tovet, saa' han lige under Vandfladen, ikke ti Fod borte, to matte, brungrønne Skygger, som, det var han ikke et Øjeblik i Tvivl om, hemmelig bevogtede enhver af hans Bevægelser. Derimod udviste Kineserne i Prammen hele den besynderlige Mangel paa Nysgerrighed, der er deres Race egen, og værdigede ikke den eneste overlevende fra det ulykkelige Skib mere end lige et flygtigt Blik. For dem var det kun en almindelig Matros, hvorimod Wilbur betragtede hende med stor Interesse, som hun sad der paa den bagerste Tofte, tvær, med et halvt trodsigt, halvt

fortumlet Udtryk i Ansigtet, tavs og stum som den, der er berøvet Tankens Brug.

Hun var ikke køn, dertil var hun alt for høj — fuldt saa høj som Wilbur selv — og hendes Benbygning for tung. Hendes Hud var rød af Sol og Vind, og hun havde kolde, lyseblaa Øjne. Hendes Øjenhaar og Øjenbryn, saavel som de fine Dun paa hendes Hage, der lige kunde skimtes, naar hun vendte Ansigtet mod Lyset, var lyse, næsten hvide. Hvad Skønhed, hun kunde siges at være i Besiddelse af, var af den djærve, sunde, nordiske Type. Hendes Hænder var røde og haarde, og selv gennem den grove Olietrøje kunde man slutte sig til, at hendes Armmuskler maatte være store og kraftige. Hun var uden Tvivl, baade aandeligt og legemligt, skabt af et groft Stof, men Wilbur havde en bestemt Følelse af, at hendes Grovhed snarere skyldtes en uudviklet end en fordærvet Karakter.

Én Ting kom han ialfald til Klarhed over i de faa Minutter, det tog Prammen at tilbagelægge Afstanden mellem Barken og Skonnerten — nemlig at Kaptajn Kitchell maatte holdes i Uvidenhed om, at det var en Kvinde, de havde fundet paa Vraget. Med det Kendskab, han efterhaanden havde faaet til Kaptajnens Karakter, følte han sig overbevist om, at det meget let kunde lade sig gøre. Kitchell og han vilde saa hurtig som mulig bringe „Lady Letty" ind til den nærmeste Havn, og Bedrageriet behøvede derfor blot at gennemføres et Par Dage.

Saa snart Wilbur havde bragt den unge Pige om Bord paa Skonnerten, vendte han med Økserne tilbage til det forladte Skib. Kitchell havde været lidt omkring for at inspicere sin Fangst og stod nu og ventede paa ham oppe paa Huset.

„Da kan du tro, det er et dejligt Skib!“ raabte Kaptajnen, idet Wilbur nærmede sig. „Jeg har lige været en Tur rundt og kige paa Sagerne. Splintrende nyt fra Ende til anden. Kan du se Datoen der paa Spillet? Hun er hjemmehørende i Christiania — men det er hendes Papirer, vi skal se og faa Fingre i. Saa ved vi nemlig, hva' vi har at rette os efter. Hvordan gaar'et med den lille?“

„Hun har det meget godt,“ svarede Wilbur ubetænksomt. Men Kaptajnen opfattede det, som om han hentydede til „Bertha“.

„Jeg mener den Knægt, vi fandt bag ved Rorkassen. Han kan ikke gøre hverken fra eller til. Barken var forladt, det er saa sikkert som to og to er fire. Hvis jeg troede, at han skulde staa os i Vejen, saa vilde jeg ta' og lukke ham ned i Kahytten til den Gamle, til han fik lært at holde ren Mund.“

Her blev Kitchells Underansigt igen stærkt fremtrædende. „Men kom nu, min Dreng, og la' os se at faa slaaet de Huller.“

„Vent lidt — det kan gøres meget nemmere,“ sagde Wilbur, der gerne vilde holde lidt igen paa den utaalmodige Kaptajn. „Lad os skyde det store Skylight af — det er løst allerede.“

Et Par af Mændene fra Skonnerten fik Ordre til at gaa om Bord paa „Lady Letty“ og hjælpe til med at faa Skylightet flyttet. I Begyndelsen var Gaslugten forfærdelig, men efterhaanden tog den af, og efter endnu en halv Times Forløb var Kitchell ikke mere til at styre.

„Kom saa!“ raabte han. „Fanden i Vold med Forsigtighed og det hele!“ Alle de slumrende Rovdrifter i

Manden var nu vaagnede og fordrede højrøstet at blive adlydt. Han var som en Ulv, der lugter Bytte — som en Hyæne, der snuser omkring et Aadsel.

„Du godeste Gud!" raabte han, „tænke sig, at alt, hvad vi ser, alt, hvad vi finder, er vores!"

Selv Wilbur var næsten lige saa ivrig som han. I en fjern Afkrog af enhver Angelsaksers Hjerte ligger det nedarvede Røverinstinkt fra hans Forfædres, Vikingernes Tid — et Instinkt, som end ikke tusinde Aar, henlevede i et velordnet Samfund, mellem skatteydende Borgere, helt har formaaet at udrydde.

Ad en lille Trappe med Messingkanter og et sammenslynget L. L. paa Trinene kom de ned til en lille Forstue. Fra denne Forstue førte en Dør ind til Kahytten. De aabnede den og traadte ind.

Kahytten var en Snes Fod lang og usædvanlig rummelig. Wilbur, der kom lige fra den snavsede, ildelugtende Skonnert, blev helt imponeret af dens pæne, pyntelige Udseende. Den var hvidmalet, med Striber i Guld, blaat og ærtegrønt. Paa hver af de korte Vægge var der tre Døre, som henholdsvis førte ind til Kaptajnens private Kahyt og fem andre Kamre. Midt i Stuen stod Spisebordet, dækket af et rødt Tæppe, der laa meget skævt. Paa hver Side af Bordet stod fire Armstole, skruede fast i Gulvet, og for den ene Ende en noget større Stol. Under Loftet var der i Slingrerækker anbragt Glas og Vinkarafler, en med Whisky og en med en Slags hvid Vin. Alt i alt vilde det Billede, der frembød sig for de Indtrædendes Blik, have været yderst tiltalende, saafremt der ikke ved Skydedøren i det forreste Skot havde ligget et menneskeligt Legeme, med Ansigtet opad.

Det var en smuk, midaldrende Mand, med en Pelshue af den Slags, som Nordmændene ynder saa meget, selv i Troperne. Hans Øjne stod vidt aabne, og Ansigtet var mørkeblaat. Hans forlorne Tænder var under Dødskampen gledne halvt ud af Munden paa ham, hvorved Ansigtet havde fortrukket sig til et hæsligt, abeagtigt Grin. Kitchells Blik fangedes øjeblikkelig af Guldindfatningen.

„Her er straks hundrede Dollars til at begynde med," udbrød han med en fornøjet Blinken til Wilbur, idet han samlede Tænderne op og puttede dem i sin Lomme. Derefter blev den døde Kaptajns Lig rakt op gennem Skylightet og lagt paa Dækket, og først da det var gjort, vendte Wilbur og Kitchell sig om imod det største af de seks Kamre, der stødte op til den store Kahyt, og hvor de antog Kaptajnen havde haft sit private Opholdsværelse.

„Naa endelig!" udbrød Kitchell, da han og Wilbur stod paa Tærskelen, „det hér maa da ha' været den Gamles Lugar, det kan der ingen Tvivl være om."

I Kaptajnens Kammer var der, foruden Køjen, en Sofa betrukket med rødt Plyds og skruet fast til Skottet. I det ene Hjørne stod der en Rulle Søkort og paa en Hylde paa Væggen et Vækkeur, der var gaaet i Staa paa et Kvarter over ét, et halvt Dusin Morskabsbøger uden Bind og et Glas med Cigarer. Over Sofaen paa en anden Hylde stod forskellige Instrumenter, en Sekstant, et Barometer, et Kronometer og lignende, og op mod Væggen, ved Siden af en læderbetrukken Stol, der var indrettet til at skrue op og ned og naglet fast i Dækket, en aflaaset Sekretær.

„Se en Gang, se en Gang!" sagde Kitchell og lod

kærtegnende Haanden glide hen over de blankpudsede Messinginstrumenter. „Der er for mindst tusind Dollars af det Stads. Kronometret alene er sine fem hundrede Dollars værd — det er selveste Bennet & Søns Fabrikat.“ Derpaa vendte han sig om mod Sekretæren.

„Saa!“ sagde han og trak Vejret dybt.

Under hele den paafølgende Scene følte Wilbur sig gennembævet, snart af Ophidselse og Nysgerrighed, snart af en levende Følelse af at han stod i Begreb med at begaa en skændig Helligbrøde. Ikke for aldrig saa det kunde han have faaet sig selv til at synes, at det, de havde for, var rigtigt eller lovligt, og dog var det, som om han hverken havde Evne eller Vilje til selv at lade være eller hindre Kitchell i at gøre, som han vilde.

Kaptajnen stak Øksen ind i Revnen ved Klappen paa Sekretæren, og Klappen faldt ned, saa den dannede en Slags Skrivepult. Bag ved den var der en Række Huller og to smaa Døre — begge laasede. Kitchell slog dem ind med Bladet af sin Økse, satte sig saa i den læderbetrukne Stol og begyndte systematisk at gennemsøge Indholdet, medens Wilbur stod bagved og fulgte alle hans Bevægelser med spændt Opmærksomhed.

Den Hede, der udvikledes af Kullene underneden, var næsten uudholdelig. I Kahytten stod de seks Døre og smækkede op og i med øresønderrivende Spektakel, som om de kunde have været seks Mænd, der stod og skød løs, hver med sin Revolver, og ned gennem det aabne Skylight lød Kinesernes monotome Stemmer og Vandets Skvulpen mod de to Skibe, der nu laa Side om Side. Luften var ubeskrivelig tung og trykkende, det flimrede for deres Øjne, og det brød og bankede i de-

res Tindinger, som om de skulde sprænges, men saa optagne var de af deres Arbejde, at de hverken lagde Mærke til, hvorledes Tiden gik, eller de Ulemper, der knyttede sig til deres Opholdssted. To Gange under denne Undersøgelse af Barkens Papirer sendte Kitchell Wilbur ud i Kahytten efter Whiskykaraflen.

„Her er Konossementerne," sagde Kitchell og foldede dem ud paa Klappen, det ene efter det andet, „og her er Udklareringen fra Blyth i England. Her er Assurancepapirerne, og her er — hvad Fanden skal vi med det Skidt, det er ikke andet end Mandskabets Søfartsbøger!"

I en særskilt Konvolut, omhyggelig forseglet, laa Kaptajnens private Papirer. En Vielsesattest for Eilert Stenersen, Fruholmen, Norge, og Sarah Moran fra en eller anden Havnestad (Navnet var ulæseligt) i det nordlige England. Dernæst en Daabsattest, lydende paa en Datter Moran og dateret toogtyve Aar tilbage i Tiden, samt et Dokument, i Følge hvilket de tidligere Ejermænd (et Skibsbyggerfirma i Christiania) overdrog de to Tredjedele af Aktierne i „Lady Letty" til Kaptajn Ejlert Stenersen.

„Den Gamle var altsaa sin egen Mand," bemærkede Kitchell. „Og hva' er det?" — han havde faaet fat i et gulnet Fotografi, der forestillede en temmelig svær, lyshaaret Kvinde paa omkring de fyrre, med vældige Ørenringe af den Slags, som almindelig brugtes i Begyndelsen af Tredserne. Under Billedet stod skrevet: „S. Moran Stenersen, død 1867".

„Den Gamle var altsaa Enkemand," sagde Kitchell, „saa meget desto bedre for os, ingen Arvinger til at give deres Besyv i med, og — hold godt fast — støt der — her er Gu'hjælpemig hans Testamente."

Det eneste Punkt af Betydning i Testamentet var imidlertid Bekræftelsen af Konens Død og en Erklæring fra Testator om „at den Bark, der er kendt og sejler under Navnet „Lady Letty", efter min Død skal tilhøre min eneste, elskede Datter, Moran."

„Ja, hvad saa?" sagde Wilbur.

Kaptajnen sad lidt og tyggede paa sit Overskæg, men saa slog han rasende i Pulten med sin knyttede Haand.

„Barken er vores!" raabte han, og der var en trodsig, udfordrende Klang i hans Stemme. „Fanden ta' Testamente og det hele! Jeg er ikke saa sikker paa, hvordan det vilde gaa, hvis det kom til Doms, men derfor vil jeg osse sørge for, at det ikke gør det."

„Hvordan det?" spurgte Wilbur.

Gennem det aabenstaaende Koøje slyngede Kitchell Papiret ud i Vandet.

„Saadan!" bemærkede han. „Det er mig, der er Arving til Skuden; jeg har selv fundet den, og den er min og skal ogsaa nok bli' ved med og være det — min og din begribeligvis."

Den Tilfredshed, Wilbur i første Øjeblik følte ved Kaptajnens Ord, veg pludselig Pladsen for en ny Tanke. Den unge Pige, han havde fundet om Bord paa Barken, den rødmossede, lyshaarede Pige af den kække, nordiske Type — det var selvfølgelig Datteren; det var „Moran". Og i samme Nu stod det hele lyslevende for hans indre Blik — de to uadskillelige, Fader og Datter, som havde henlevet hele deres Liv paa Søen i den Gerning, de begge havde elsket saa højt, og „Lady Letty", deres Ærgerrighed, et Skib, de endelig kunde kalde deres eget.

Saa denne ulykkelige Rejse — maaske den første

med det nye Fartøj — Eksplosionen, Panikken blandt Mandskabet, som derpaa havde forladt Barken, og Faders og Datters modige Beslutning om ene to at sejle „Letty" i Havn. Forsøget var imidlertid mislykkedes; Faderen var død af Gassen, der havde udviklet sig af Kullene, og den unge Pige var, i det mindste for Øjeblikket, helt fra Sans og Samling. Men Barken var ikke forladt. Ejeren var endnu om Bord. Kitchell havde Uret; det var ikke et forladt Skib, og de vilde ikke kunne tjene en eneste Skilling ved at bjerge det.

Et Øjeblik følte Wilbur kun Skuffelsen — den dybe, bitre Skuffelse — ved at se sine 30,000 Dollars svinde ind til intet. Men saa gjorde Vanens Magt sig atter gældende. Naar alt kom til alt, var den skatteydende Borger i ham alligevel stærkere end Fribytteren. Han følte det som sin Pligt at sørge for, at den unge Pige fik, hvad der tilkom hende. Kitchell maatte sættes ind i Situationen, maatte have at vide, at Moran, Datteren, Kaptajnens Arving, var om Bord paa Skonnerten, og at „Knægten", de havde fundet bag Rorkassen, var en Pige. Men ved nærmere Eftertanke kom han til det Resultat, at det aldrig kunde gaa an. Fremfor alt maatte det Bæst til Kitchell ikke faa noget at vide om, at der var en ung Pige om Bord paa Skonnerten, som han havde Hals- og Haandsret over, og lige saa lidt maatte han, bortset fra Morans Køn, lære hende at kende i Egenskab af den afdøde Kaptajns Arving. Der var paa dette Punkt en Forskel mellem de to Mænd, som Wilbur følte, han maatte regne med. I Kitchell var den lovlydige Skatteborger en ren Svækling i Sammenligning med Fribytteren, der saa' sin Fangst inden for Rækkevidde.

„Sønneke," sagde Kaptajnen og rullede alle Papirerne sammen i en Pakke, „ta' og læg disse her ned i min Køje under Hømadrassen, saa ingen skal faa Fingre i dem. Nej, vent lidt," føjede han til, da Wilbur gjorde Mine til at gaa, „vent lidt, saa gaar jeg selv med. Vi maa jo se at faa den Gamle begravet."

Hele Eftermiddagen havde Kaptajnen drukket flittigt af Whiskyen, som han havde fundet i Kahytten; nu rejste han sig usikkert, løftede sit Glas og sagde: „Sønneke, la' os saa drikke et Glas for Fribytterfirmaet, Kitchell, Wilbur & Co. Naa, hva' si'r du?"

„Ja, blot jeg nu ogsaa var rigtig sikker paa, at vi havde Ret til Barken!" svarede Wilbur.

„Ret til hende — Re-ret til hende," sagde Kaptajnen og hikkede. „Jeg gad nok se den, der nu turde prøve at ta' hende fra Alvinza Kitchell," her skød han igen Hagen frem.

„Ja, saa meget desto bedre!" sagde Wilbur og stak Papirerne i Lommen, hvorefter de sammen gik op paa Dækket.

Kaptajn Stenersens Begravelse var noget af det frygteligste, Wilbur endnu havde oplevet. Kitchell, der var mere end halvt beruset, stod oppe paa Huset og gav sine Ordrer, medens han stadig blev ved med at drikke videre af Karaflen, som han havde taget med op fra Kahytten. Han havde allerede plyndret den døde Mands Lommer, ja, havde endog taget hans Støvler og Pelshue. Først lod han dem kappe et Stykke Sejldug af et af Sejlene til at svøbe Liget i, dernæst lod han Nokfaldet skære ud til Surring. I Skyndingen fulgte de røde og hvide Flag (Nødsignalerne) med.

„Lad dem blive siddende, lad dem blive siddende!"

kommanderede Kitchell. „Brug dem som Ligklæde. Alt klar, saa nu lidt til Side og la' gaa!"

Wilbur saa' over mod Skonnerten og bemærkede til sin store Tilfredshed, at Moran ikke var inden for Synsvidde.

Men pludselig fandt der et voldsomt Omslag Sted i Kaptajnens omtaagede Hjerne.

„Kan ikke begrave ham uden hans Tænder," sagde han højtideligt, med usikker, snøvlende Stemme, hvorpaa han løftede Sejlduget og lagde Tænderne ind i Munden paa den døde Mand. „Den Gamle ku' jo gerne finde paa at gaa igen, hvis jeg beholdt hans Tænder. Den Onde lyne mig, om jeg ikke har vendt op og ned paa dem. Naa, skidt, hva' saa? op og ned, ned og op, det er jo dog ét Fedt for den Gamle, ikke osse, Gamle, er det ikke ét Fedt for dig, hva'?" Pludselig begyndte han at brøle af Latter. „Tænke sig at blive begravet med Tænderne den gale Vej. Hahaha! det er en storartet Vittighed! Løft saa den Gamle udenbords — saadan, der gik han!" Han løb hen til Skibssiden, svingede med Hatten og saa' ned i Vandet. „Fa'vel, gamle Dreng, Fa'vel, Fa'vel! Der ligger du, med Nødsignalet over dig, H. B. „Jeg trænger til Hjælp." Du forbarmende, der har vi Hajerne — se! se! se, hvor de slaas! se, hvor de ta'r fat i den Gamle. „Jeg trænger til Hjælp!" Ja, det sku' jeg mene, du gør, gamle."

Wilbur kastede et eneste Blik over Skibssiden ned paa det oprørte, skummende Hav og vendte sig derefter bort, med en kvalmende, ubehagelig Fornemmelse. Men i mindre end et halvt Minut var Vandet igen roligt. Der var ikke en eneste Haj at se.

„Se nu og kom over paa „Bertha" med de Papirer,

Sønneke!“ befalede Kitchell. „Jeg bli’r her og ser, om der ikke sku’ være noget mere og hugge. Jeg skal ha’ denne gamle Pilleæske ordentlig efterset fra for til agter, før jeg gaar min Vej. Der skal ikke være en eneste Kobbernagle igen, naar jeg gaar, ikke én, hører du?“ raabte han, blaarød i Ansigtet af unødvendigt Raseri.

Wilbur vendte tilbage til Skonnerten med de to Kinesere, medens Kitchell blev alene om Bord paa Barken. Den unge Pige sad ved Roret, omtrent i samme Stilling, som da han forlod hende, og saa’ ud for sig med et tomt, uforstaaende Udtryk i Øjnene.

„Deres Navn er Moran, ikke sandt?“ spurgte han. „Moran Stenersen?“

„Jo,“ sagde hun efter en Pavse og saa’ interesseret paa en Stump tjæret Tov, der laa paa Dækket. Mere kunde Wilbur ikke faa ud af hende. Han talte længe til hende og prøvede at sætte hende ind i Situationen, men det var klart, at hun slet ikke forstod, hvad han sagde. Kun hver Gang han nævnede hendes Navn, svarede hun: „Ja, ja, jeg er Moran.“

Wilbur vendte sig til sidst bort fra hende og stod et Øjeblik og bed sig i Læben.

„Hvad skal jeg dog gøre?“ mumlede han. „Det er en frygtelig Situation. Hvis jeg fortæller Kaptajnen, hvordan det hænger sammen, saa er det ude med Pigebarnet. Hvis han ikke dræber hende, kan han finde paa det, der er værre — og maaske gør han begge Dele. Hvis jeg ikke fortæller ham det, mister hun sin Arv, alle tredsindstyve Tusind, og staar helt alene i Verden. Der er allerede ved ikke at være ret meget igen af den,“ føjede han til, da han i det samme hørte et vældigt Spektakel om Bord paa Barken. Kitchell

fo'r frem og tilbage i Kahytten med Øksen i Haanden, vild og ustyrlig af Drik, smadrede hvad Glassager han kunde finde, huggede Træværket i Stykker og sang hele Tiden til, saa højt han kunde:

Naar jeg til Helved farer ne'r,
farer ne'r,
farer ne'r,
Tyve Li' mig venter der,
som jeg ikke gerne ser ....
Den bli'r hvas! ......

„Saadan en Mand er det altsaa, jeg har at gøre med!" mumlede Wilbur. „Ja, det er lyse Udsigter og ikke et Menneske til at raadføre mig med. Der er ikke megen Hjælp at faa hos en Kineser eller et halvtosset Pigebarn i Mandfolkeklæder. Det er vel omtrent den vanskeligste Situation, du nogen Sinde har staaet overfor, Ross Wilbur, og saa er du endda helt alene om den. Hvad Satan skal du gøre?"

Ydmygende som det var at maatte indrømme det, var Wilbur ikke et Øjeblik i Tvivl om, at han hverken legemligt eller aandeligt kunde tænke sig at faa Overtaget over Kitchell. Kitchell var baade stærkere og snedigere end ham. Kaptajnen var her rigtig i sit Element, og det var ham, der havde Kommandoen. I Land vilde det selvfølgelig have været en ganske anden Sag. Der vilde Wilbur, opdraget til Bylivet, som han var, og med en Betjent ved Haanden, naar det kneb, straks have vidst, hvorledes han skulde bære sig ad.

„Saa meget er ialfald sikkert, at jeg ikke kan staa

rolig ved Siden og se det Svin plyndre hende for alt, hvad hun ejer og har. Men hvad skal jeg gøre?"

Ordene var knap over hans Læber, før Solen pludselig udslettedes af Himlen som Skrift paa en Tavle. Horisonten mørknedes og forsvandt til sidst helt, medens en lang, hvid Stribe af fraadende Skum i voldsom Fart trak sig hen over Havet og med en hvislende, hvæsende Lyd nærmede sig de to Skibe, ledsaget af en hul Drønen, der blev stærkere og stærkere og hurtig steg til en dump Brølen.

En isnende Kulde skar gennem Luften, og saa var Bygen der — slog ned over dem som en Rovfugl over sit Bytte, medens Himlen lagde sig tæt ned over det oprørte Hav som et Grydelaag over en Gryde i Kog. Skonnert- og Storsejl, der ikke var bleven gjort fast, løsnede sig ved det første Vindstød og begyndte at slaa voldsomt i Vinden. Kineserne laa og krøb sammen omkring paa Dækket, hvor de klamrede sig til Klamper, Barduner og Master. De var hjælpeløse — lammede af Rædsel. Charlie stod med begge Hænder om en Bardun og den ene Arm over Hovedet, som for at afparere et Slag. Wilbur havde grebet om Skanseklædningen og ventede med sammenbidte Tænder og vidt opspilede Øjne paa, at Skonnerten skulde kæntre — uden Tanke for andet, end at det nu snart maatte være forbi. Han havde hørt om den Pludselighed, hvormed Byger optræder i Troperne, men denne var kommet saa brat som en Sceneforandring i et Teater. Skonnerten faldt tværs i Søen. Det var Begyndelsen til Enden, for hvis de blot én Gang endnu krængede til Læ paa den Manér, saa vilde Stillehavet staa ind over dem.

„Og saadan noget Pak vover at kalde sig for Søfolk! Vil I da lade jer drukne som Rotter paa en Planke?" En Stemme, Wilbur aldrig før havde hørt, lød ren og klar gennem Havets Brølen, som en Stridstrompet, der kaldte til Kamp. Han vendte sig om og saa' Moran, den unge Pige fra „Lady Letty", staa rank og stolt paa Halvdækket og holde Skonnertens Ror i Læ. Det frygtelige Øjeblik, der havde lammet Mandskabets Sanser, havde gengivet hende Herredømmet over sine. Hun var igen sig selv, vild, storslaaet, vant til at herske, pragtfuld i sin Vrede over deres Svaghed og Krysteragtighed.

Hendes svære Øjenbryn næsten mødtes over de flammende Øjne, saa stærkt rynkede hun Panden; hendes Hat var fløjet af, hendes lange gule Haar flagrede løst for Vinden og piskede hende i Ansigtet. Ved den heftige Haandbevægelse, der ledsagede hendes Raab, var det løse Ærme paa Olietrøjen gledet tilbage og viste hendes Underarm, stærk, rund og hvid som Sæbeskum, saa at Haand og Haandled, der var brunede af Sol og Vind, ved Siden af den næsten saa' ud som en Handske. Og hele Tiden raabte hun højt, opbragt og forbitret over Mandskabets Sløvhed.

„Klar der, Manne! Klar der! Se nu at lade det gaa lidt villigt! Først gør I Stagsejlsfaldet fast til Prammens Slæbeline! Hører I, Stagsejlsfaldet! alt klar der! Enden uden om Rigningen hen paa Bakken! udenfor, I Fjolser! Gør den saa fast til Pullerten — lad gaa Linen — det kan være nok. Saadan — saadan! der kan I selv se, nu luver den op!"

Prammen havde ligget og slæbt agterude, og Søerne, der stadig skyllede ind over den, havde fyldt den med

Vand. Ved en lykkelig Indskydelse havde Moran fundet paa at bruge den som Drivanker og gøre den fast til Skonnertens Bov i Stedet for agterude. „Bertha"s Bov lystrede Manøvren og gik rundt. „Bertha" red Bygen af lige mod Søen. Det var et sandt Mesterstykke af Sømandskab, udtænkt og udført i ét Nu, medens Faren var paa sit højeste, og Skonnerten var frelst.

Men de havde ikke megen Tid til at tænke paa sig selv. Om Bord paa Barken var Sejlene stadig sat. Bygen kom lige agten for tværs paa „Lady Letty". Den krængede øjeblikkelig; saa røg det øverste af Rigningen, og den laa nogle faa Sekunder paa lige Køl. Men Lasten havde forskubbet sig, og dermed var Barken dødsdømt. Gennem Skummet og Stænket, der fløj dem om Ørene, kunde Wilbur se Kitchell hugge løs paa Taljerebene med sin Økse.

Saa kæntrede „Lady Letty", hældte over, til dens Master laa i Flugt med Vandspejlet, og vendte i næste Øjeblik Bunden i Vejret. Et Øjeblik kunde dens Køl og røde Jernbund lige skimtes gennem det drivende Skum — saa var ogsaa den forsvundet. „Lady Letty" var ikke mere.

Men saa — ligesaa pludselig som den var kommet — var Bygen drevet over igen. Solen kom atter frem. Himlen blev blaa, de urolige Bølger lagde sig til Hvile, og „Bertha Millner" laa nu som før omsluttet af Tropevarmen og vuggede let paa det store, fredelige Verdenshav.

Af „Lady Letty" og den drukne Røverkaptajn var der ikke mindste Spor at se. Kitchell var gaaet til Bunds med sin Fangst. Om Bord paa „Bertha Millner" træng-

te det kinesiske Mandskab sig sammen ude paa Bakken, ophidsede, raabende og gestikulerende, medens de forvirret stirrede over Skibssiden.

Tilbage paa Halvdækket stod Wilbur og Moran alene.

V

EN KVINDELIG KAPTAJN

Da Wilbur, Morgenen efter at Barken var sunket, kom op paa Dækket, saa' han til sin Overraskelse, at Skonnerten igen havde lettet. Han og Charlie havde tilbragt Natten forude — Charlie i Lugaret og Wilbur i Kaptajnens Hængekøje. Grunden til denne Forandring var en Ordre, Moran havde givet dem den foregaaende Aften paa Hundevagten.

Hun havde nemlig set Wilbur vredt ind i Ansigtet og sagt, bestemt og myndigt, med sin smukke Altstemme, som han nu for første Gang rigtig lagde Mærke til: „Jeg sover agter i Kahytten, De og Kineserne forude. Forstaar De?“

Det var blot, hvad Wilbur selv havde tænkt sig at gøre, medens Charlie og de andre Kinesere efter det vidunderlige Stykke Sømandskab, hvormed hun havde reddet Skonnerten, betragtede hende med en næsten overtroisk Ærefrygt.

Wilbur traf hende igen, da de skulde spise Frokost. Hun var stadig iført Mandsklæder — til Dels Ting, hun havde fundet i Kitchells Kahyt — og lange Støvler, der gik hende lige til Knæene; men hun havde ingen Hat paa, og hendes lange Haar, af Farve som

en moden Rugmark, var ordnet i svære Fletninger, omtrent af Tykkelse som en Mands Arm. Hendes stærkt røde Ansigtsfarve fremhævedes yderligere af de lyse, blaa Øjne og de gulhvide Bryn, der let trak sig sammen i Vrede. Hun spiste med sin Kniv, og efter at hun havde skubbet Tallerkenen fra sig, saa' Wilbur, at hun drak et halvt Vandglas Whisky og Vand.

Samtalen mellem de to var iøvrigt uhyre spagfærdig. De havde ikke noget at sige til hinanden, og der var ingen fælles Grund, hvorpaa de kunde mødes. Hun gjorde ingen Hentydninger til Faderens Død, der rimeligvis allerede havde været en gammel Historie, dengang hun blev reddet. Hendes Holdning over for Wilbur var en Blanding af Trods og Mistænksomhed, og kun én Gang var det, som om hun slog sig lidt løs.

„Hvordan er det gaaet til, at De er her om Bord mellem alt det Rak?" spurgte hun pludselig.

Wilbur lo, men der var ingen rigtig Munterhed i hans Latter. „Jeg blev shanghajet," svarede han.

Moran slog i Bordet med sin store, røde Næve og lo, saa hele Kahytten gav Genlyd af hendes klangfulde, klokkerene Latter. „Shanghajet? — De? Nej, den er sgu' storartet. Og hvad har De nu tænkt at gøre?"

„Ja, hvad har De tænkt at gøre?"

„Signalere til det første Skib, vi træffer for Hjemgaaende til San Francisco. Jeg maa jo se at faa det ordnet med den Assurance (Wilbur havde givet hende de Papirer, de havde fundet om Bord paa „Lady Letty") og give Indberetning om Ulykken."

„Ja, jeg er heller ikke meget Hund efter at gaa paa Hajfangst," sagde Wilbur. Men Moran lod ikke i mindste Maade til at interessere sig for hans Planer.

Imidlertid opdagede de snart, at de slet ikke vilde faa Lov til at signalere. Ved Middagstid samme Dag saa' de fra Skonnerten Røgen af en Damper i Horisonten, og efter nogen Tids Forløb havde de halet godt ind paa den. Moran hejsede Flaget paa Gaflen med Unionsmærket nedad.

Charlie, der stod til Rors, sagde nogle Ord paa kinesisk til en af Mandskabet, der derefter øjeblikkelig skar Flaglinen over, saa at Nødsignalet faldt ned paa Dækket.

Moran vendte sig med en Ed om imod Charlie, hendes Pande var nu igen rynket i Vrede.

„Nej! Nej!" sagde Charlie, idet han lukkede Øjnene og rystede paa Hovedet. „Nej! for meget spilde Tid; ikke kan stoppe. Du komme ned i Kahyt; du og Kaptajn Nummer to, vi snakke sammen."

Det var et mærkeligt Trekløver, der et Øjeblik efter sad bænket om Bordet i Kitchells Kahyt — Selskabsmanden fra San Francisco, den halvt mandfolkeagtige, unge Pige i den afdøde Kaptajns Klæder og den forslagne Kineser. I Begyndelsen havde da ogsaa Konferencen en alt andet end fredelig Karakter. Moran og Wilbur forlangte bestemt at blive sat om Bord paa Damperen, og Charlie afslog det med rolig Stædighed.

„Mig snakke med Kineser i Aftes. Kineser meget bange, ikke stoppe Dampskib. Meget bange — alt for megen Snak. Ikke stoppe; gaa fiske nu; gaa fiske chopchop. Miste Masse Tid, gaa fiske. Mig ikke forstaa sejle Skib. Kineser ikke forstaa sejle Skib. Mig tro, du forstaa (her pegede han paa Moran). Mig tro, du kende Bugt meget godt. Kaptajn Nummer to ikke forstaa sejle Skib, men ham vide Masse Ting."

„Det er altsaa Meningen, at vi skal blive her om Bord paa jeres usle Skude og navigere den for jer?" raabte Moran, glødende af Harme.

Charlie nikkede velvilligt: „Mig tænke, ja."

„Og naar vi kommer i Havn igen," raabte Wilbur, „tror du saa ikke, at jeg — at vi maaske kan finde paa at gøre jer Helvede hedt?"

Charlie smilede.

„Mig tro, Selskab meget rig."

„Ja, ja da," raabte Moran, som om det kunde have været hende, der ejede Skonnerten, „skrub saa af og lad Hr. Wilbur og mig snakke lidt sammen om Sagerne."

„Kineser meget godt lide dig," sagde Charlie til Moran, idet han forlod Kahytten. „Dig forstaa sejle Skib — vi have dig til Kaptajn. Men," føjede han til, og det velvillige, passive Udtryk gled pludselig af hans Ansigt som en Maske, bag hvilken for et Øjeblik det ægte, ondskabsfulde Kineserudtryk kigede frem, „Kineser ikke lide Narrestreger, savvy!" Dernæst forsvandt han med et Smil som en Talleyrand.

Moran og Wilbur kunde i Øjeblikket intetsomhelst gøre. De var kun to mod syv og var følgelig nødt til at blive om Bord, hvis Kulierne ønskede det. Men hvis de skulde blive, var det igen af største Vigtighed for deres personlige Sikkerhed, at „Bertha Millner" blev ordentlig navigeret.

„Ja, der er jo ikke andet for!" sagde Moran tvært, efter at de i nogen Tid havde snakket frem og tilbage om Sagerne. „De, Hr. Wilbur, maa gøre Tjeneste som Styrmand. Men bild Dem bare ikke ind, at De, fordi jeg ikke er andet end et Pigebarn, kan faa Lov til at

bære Dem ad, som De vil. Jeg siger som Charlie, jeg kan ikke lide Narrestreger."

„Hør nu," sagde Wilbur i en forurettet Tone, „De maa da heller ikke tro, at jeg er en ren Slyngel. Jeg synes, De er et brillant Pigebarn. De er selvfølgelig helt anderledes end de andre Piger, jeg hidtil har truffet, men De er — for Pokker, De er storartet! Som nu i Aftes i Bygen, da De stod ved Roret med Deres Haar —"

„Aah, hold op med det Sludder!" sagde den unge Pige foragteligt og gik op paa Dækket. Wilbur fulgte efter, kløende sig bag Øret.

Charlie blev kaldt hen paa Agterdækket, og de meddelte ham deres Beslutning. Moran gik ind paa at navigere „Bertha Millner", og hun og Wilbur skulde skiftes til at have Vagt. Charlie sagde, at han stod inde for Mandskabets Lydighed.

Det, som det nu først kom an paa, var at faa Kursen rigtig sat til Magdalenebugten. Moran og Wilbur gav sig sammen i Lag med Kitchells Søkort og Journal, men efter et Øjebliks Forløb kastede den unge Pige dem haanligt til Side.

„Det er et rigtigt Kabysbestik, han har brugt, den Kaptajn, og hans Maade at sejle paa er det rene, glade Vanvid. En almindelig Skibsdreng kunde saamænd have gjort det bedre, og for at gøre det rigtig galt er Kronometret oven i Købet løbet ud. Jeg maa se at faa fat i Greenwich Tid ved at tage Højden af en Stjerne i Aften og paa den Maade regne vor Længde ud. Tog De Sekstanten med ovre fra os?"

Wilbur rystede paa Hovedet. „Nej, kun Papirerne," sagde han.

„Der er ikke andet her end en gammel Ibentræs Kvadrant," sagde Moran, „men jeg maa jo klare mig med den, som jeg kan."

Samme Aften laa hun fladt udstrakt paa Dækket med en Kvadrant til Øjet, indtil hun „fik fat paa en Stjerne og fik den trukket ned til Horisonten", og derefter sad hun næsten hele Natten under den osende Lampe i Kahytten og skrev og skrev, til alle fire Sider af Logtavlen var fulde af Beregninger. Men da Dagen begyndte at gry, havde hun ogsaa faaet den nøjagtige Greenwich Tid og udarbejdet Længden.

Der gik to Dage, og der gik tre. Moran satte Skonnertens Kurs. Iøvrigt holdt hun sig næsten helt for sig selv, og naar hun ikke havde Roret, tog Solhøjden eller skrev af paa Loggen, stod hun i Reglen støttet til Rækværket paa Kommandobroen og saa' ud over Skonnerten. Wilbur vidste ikke, hvad han skulde tro. Aldrig i sit Liv havde han truffet noget lignende. Hun var i den Grad vant til Sølivets uslebne Former, udviklede af det nære Samvær, og til Principet „den ene Tjeneste er den anden værd", at hun bestandig optog hans velmente Forsøg paa Høflighed — den eneste Maade, hvorpaa han syntes, han kunde vise hende sin Agtelse — for mere eller mindre slet skjulte Tilnærmelser. Hun var mistænksom over for ham — nærede ikke mindste Tillid til ham og gjorde aabenlyst Nar af ham for hans Udygtighed som Sømand. Køn var hun ikke, men ikke desto mindre begyndte Wilbur snart at føle sig stærkt tiltrukket af hende. Han beundrede hendes pragtfulde Fletninger, hendes dybe Altstemme, hendes smukke, kraftige Legemsbygning (hun var ubetinget baade større og stærkere end han); han

beundrede hendes ubetvingelige Mod og Selvtillid, medens hendes afgjorte Talent for alt, hvad der havde med Sømandskab og Navigation at gøre, fyldte ham med maalløs Undren. De unge Piger, han hidtil havde kendt, havde ikke haft Forstand paa andet end hvad pæne Ting, der skulde siges paa en Formiddagsvisit, eller hvorledes man skulde føre en Kotillon op. En ung Pige paa toogtyve, der kunde beregne Længden efter en Stjernes Højde, var uden for alt, hvad der tidligere havde mødt ham paa hans Vej. Jo mere han lærte hende at kende, jo mere følte han sig overbevist om, at han havde haft Ret i sin første Bedømmelse af hende. Hun drak Whisky efter Maaltiderne, og naar hun var vred, hvad der ikke gik saa sjældent paa, bandede hun værre end nogen Matros. Hun var som et Væsen, hvis Køn endnu ikke var vaagnet — vild, utæmmet, stolt af sin egen Selvstændighed, sin egen mutte Utilnærmelighed. Hendes Hals var stærk og fyldig og meget hvid, hendes Hænder barkede og haarde. Høj, kraftig og ubetvingelig saa' hun ud, som hun gik omkring imellem dem i sin Mandsdragt, og ved mere end én Lejlighed, naar Wilbur traf at komme i Nærheden af hende, havde han lagt Mærke til, at der over hendes Haar, hendes Hals, hendes hele Person var udbredt en frisk, behagelig Duft, som bragte Tanken hen paa det store, salte Hav og de stærke Vinde.

En Dag, da han saa' hende staa og tumle en vældig Vandtønde med en Kraft, som han vidste var større end den, han kunde lægge ind i sit Arbejde, med Panden rynket af Anstrengelse, med Haaret bølgende om den stærke Hals og de kraftige Arme blottede til Albuerne,

gik der som et elektrisk Stød igennem ham, og han udbrød med undertrykt Begejstring:

„Ved Gud, det kan man kalde et Kvindfolk!“

Roligt og sindigt fortsatte „Bertha Millner“ Rejsen mod Syd, over det spejlblanke, olieagtige Vand og ombølget af Luftninge saa lette, at de kun lige krusede Overfladen. Ved Middagstid var det undertiden, som om Hav og Himmel gik i ét, og saa var det ikke mere Hav og blaa Himmel, men en uhyre, krystalklar Kugle, uden Højde og Dybde — et varmt sølvglinsende Rum, hvor det lille Fartøj hang og svævede, alene med Solen.

Efter at Skonnerten i de sidste fireogtyve Timer havde styret i østlig Retning, fik de endelig en Morgen Land i Sigte, og midt paa Eftermiddagen havde de kastet Anker i Magdalenebugten, omtrent en Kvartmil fra den lave, sandede Kyst, der laa dirrende i Solvarmen.

Fra det Øjeblik var det Charlie, der overtog Kommandoen om Bord. I to Dage havde det kinesiske Mandskab været ivrig beskæftiget med at samle Tønder, Harpuner, Hajsværd og andre Fiskeredskaber frem fra Fordækket, hvor de under Sejladsen havde været stuvede hen. Sejlene var bleven bjergede og beslaaede, Dækket ryddet for alle uvedkommende Ting, Oksehoveder og store Fade stillede i Beredskab, og i Modsætning til den foregaaende Uges dovne Ligegyldighed var alt nu travl Virksomhed.

Dagen efter at de havde kastet Anker i Bugten, blev hele Skibsmandskabet sat til at fange Madding til Hajerne. De Fisk, der brugtes til Madding, var af en smuk, rødgylden Farve, omtrent paa Størrelse med en almindelig Torsk. De bed godt nok paa, men af hver ti,

de fik paa Krogene, blev mindst de tre revet væk af Hajerne, før de kunde faa dem om Bord. En anden Vanskelighed var, at de enten paa Grund af den overvældende Hede eller den store Mængde Alkali, der var i Vandet, blev fordærvede, saa snart de udsattes for Luftens Paavirkning.

Skildpadder var der alle Vegne — store, graagrønne Skiver, der flød omkring lige under Overfladen. Hele Dagen igennem fløj Skarer af Søfugle skrigende langs Kysten og Sandgravene. Med lange Mellemrum kom en Flyvefisk strygende hen over Vandet. Sværme af Tumlere kom ind i Bugten udefra og laa og gjorde smaa, kluntede Spring langs Kanten af de store Tangmængder, der omgav Skibet til alle Sider. Fortumlede Landfugle kom og satte sig i Skonnertens Rigning, og inde paa Land kunde de i den tidlige Morgenstund høre Vagtelen fløjte i Nærheden af et lille Ferskvandsløb, der ivrigt banede sig Vej ud mod Kysten, som om det længtes efter at blande sine Bølger med det store Hav.

Det var Wilbur, der, den anden Morgen efter at „Bertha" var kommet til Magdalenebugten, fangede den første Haj. De havde i Løbet af den foregaaende Dag samlet et stort Forraad af de smaa, rødgule Fisk, skaaret dem op og delt dem i to Stykker, saa at de lige var til at sætte paa Hajkrogene. Wilbur tog en af de lange Liner, der den foregaaende Aften var bleven bragt op paa Dækket, gjorde et Stykke af Maddingen fast til den og kastede den over Bord, hvorefter han blev staaende og saa' Fiskekødets flimrende hvide gaa over i skinnende grønt, eftersom det sank længere ned i Tangbunden. Næsten i samme Nu begyndte en lang, bevægelig Skygge, der i Begyndelsen kun var lige en Tone

mørkere end Omgivelserne, at skille sig ud fra det blaagrønne Hav.

Snart kunde de tydeligt se de brede Haleflige, Rygfinnen, der stod ret op i Vejret som en uhyre Hanekam, og, lige over Hovedet paa den, de to Lodsfiske, der fulgte alle dens Bevægelser nøje, saa at det næsten saa' ud, som om de hørte med til Kroppen. To Gange, tre Gange svømmede den store Menneskeæder — den maalte sine tolv Fod fra Snude til Halespids — rundt om Maddingen, medens Halefligene bevægede sig i Vandet som en Vifte. En Gang kom den helt hen til Maddingen, rørte ved den med Snuden og trak sig forsigtigt tilbage igen. Saa forsvandt den lidt, vendte derefter igen tilbage og laa et Øjeblik ubevægelig i Skyggen af Skonnerten.

Moran stod og saa' over Skulderen paa Wilbur ned i Vandet. „Vi har den, vi har den," hviskede hun, „saa snart de bare ser Kød, saa — støt der!" Hajen gjorde en Bevægelse fremover, hvorpaa den med en jævn, sindig Bevægelse lod sig trille helt om paa Ryggen. Dens hvide Bug lyste som Sølv i Vandet — Maddingen var forsvundet.

„Hurra!" raabte Moran.

Det gav et Ryk i Linen, som Wilbur holdt, og han følte, hvorledes den ligefrem skar ind i Hænderne paa ham, idet Havets mest rovgriske Uhyre gik til Bunds. Men saa tog Moran fat og hjalp til. De voldsomme, arrige Ryk nedefra tvang deres Legemer tæt ind mod hinanden, og Wilbur kunde føle den unge Piges nøgne, kølige Underarm mod sine Knoer.

„Hiv til!" raabte hun og lo højt af Spænding og Glæde. „Hiv til, alle!" raabte hun endnu højere og istemte

den Opsang, Søfolk bruger, naar de haler en Trosse. Sammen, med Fødderne stemmede imod Skonnertens Skanseklædning, udkæmpede de deres Kamp med det store Uhyre. I en Hvirvel af Skum kom Hoved og Skulder til Syne over Havfladen, medens Halefligene malede Vandet som en Kværn, til det sydede og bruste som Kølvandet efter en Skruedamper. Først da ogsaa Halefligene var klar af Havfladen, faldt Hajen sammen og blev paa én Gang ganske stille og hjælpeløs.

Saa kom Charlie farende med Hajsværdet, og medens Hajen endnu hang ud over Skibssiden, skar han den med et eneste Snit op fra Hals til Bug. En anden af Kineserne stod ved Siden med en langskaftet Harpun, slog Krogen i den blaasorte Lever, trak den ind over Skibssiden og smed den ned i en af Dækstønderne. Hajen vred og vendte sig, dens Finner dirrede, og dens Gæller var vidt opspilede. Wilbur kunde ikke tilbageholde et Udbrud af Væmmelse.

„Modbydelig brutal Historie!“ mumlede han.

„Brutal!“ svarede Moran foragteligt, „det er saamænd alt for lempelig en Død for de nederdrægtige Bæster. Vi Søfolk har nemlig ikke megen Sympati med dem og deres Lige, skal jeg sige Dem.“

Dernæst blev flere Liner forsynede med Madding og kastede i Vandet, og Mandskabet tog nu for Alvor fat paa det, der var Rejsens egentlige Formaal. Det var forøvrigt ikke et Arbejde, der krævede særlig Dygtighed af nogen Art. Hajerne bed graadigt paa Krogene og sværmede snart omkring Skonnerten i Hundredvis. Der gik knap et halvt Minut mellem hver Gang en af de fire Kinesere, der forestod Fiskningen, gav Tegn til,

at der var Bid, og Charlie og Jim havde mere end nok at gøre med at bruge Hajsværd og Harpun. Ved Middagstid var alle Dækstønderne fulde af den blaasorte Masse. Linerne blev halede ind, og Mandskabet satte Tønderne hen i Solen for at drive Olien ud. I den stærke Hede svandt Hajleverne næsten synligt ind, og da Klokken var henimod fire om Eftermiddagen, var alt, hvad der var tilbage i Tønderne, en tyk, gullig Olie, der havde samme harske Lugt, som Wilbur huskede fra den Dag, da han første Gang var kommet om Bord paa Skonnerten. Saa blev Indholdet af Dækstønderne hældt over i Oksehovederne og Fadene, der var sat i Beredskab til det Brug, Tønderne blev skurede, Linerne eftersete og de bøjede Kroge rettede ud. Charlie forsvandt ind i Kabyssen, Aftensmaden blev tilberedt og fortæret paa Dækket, der henlaa i Skæret af den nedgaaende Sols varme Straaler. Til sidst blev Lanternerne hængt ud, Kineserne samlede sig forude paa Bakken og røg Opium, og Klokken otte var det daglige Slid til Ende.

Saaledes gik den ene Dag efter den anden, og efter kort Tids Forløb vidste Wilbur knap, om det var Onsdag eller Søndag. Han blev snart træt af det usportsmæssige Arbejde, at slagte løs paa de dovne, sløve Dyr, og han begyndte at spekulere over, om han ikke kunde gaa lidt i Land og paa den Maade bringe nogen Afveksling ind i sin ensformige Tilværelse.

„Styrmand,“ sagde Moran en Dag til Wilbur, da de sad oppe paa Halvdækket og spiste deres Middagsmad — i den sidste Tid, efter at Charlie havde taget Kommandoen om Bord, var han og Moran i det hele taget for en stor Del overladte til hinandens Selskab

— „Styrmand, dette her er ikke videre morsomt, og Skonnerten lugter modbydeligt. Lad os sætte Prammen i Vandet og gaa i Land. Vi kan tage en lille Tønde med og hente noget Vand — Vandtønden er næsten trekvart tom. Jeg kunde nok have Lyst til at prøve, hvordan det er at være i Mexiko."

„Mexiko?" sagde Wilbur. „Ja, det er sandt — Nedre Kalifornien er jo Mexiko. Det havde jeg rent glemt."

De gik i Land og tilbragte en Del af Eftermiddagen med at fylde Tønden med Vand fra det lille Ferskvandsløb. Da de var færdige, var Ebben indtraadt og Stenene langs Stranden saa tørre, at de kunde samle Abaloner, efter Morans Sigende en særlig Lækkerbisken. Intet kunde have været mere ensomt end denne Kyst og Landet bagved, der laa skælvende i den brændende Solvarme som et gennempryglet Menneskelegeme. Lave, kratbevoksede Sandbanker strakte sig fra Strandbredden op i Landet. I Horisonten mod Øst, mange Mile borte, hævede blaa Bjergmasser — hist og her afbrudte af Luftspejlinger — sig op i den hede, tørre Luft.

Sandet var som Ild at røre ved. Langt ude i Bugten hang Skonnerten ubevægelig med sine nøgne Master, tilsyneladende uden andet at hvile paa end sin egen omvendte Skygge. Og det var det hele — det flade, af Heden forpinte Land, det store Stillehav, der strakte sig lysende paa den anden Side af Bugten, og den ensomme Skonnert.

„Hvor er her dog stille!" sagde Wilbur med sagte Stemme; det var ham næsten ikke muligt at tænke sig, at der virkelig var et Sted, der hed San Francisco.

med brolagte Gader og elektriske Sporvogne, eller at de Mennesker, der havde været hans Venner, dengang han selv opholdt sig der, var virkelig levende Mennesker.

„Kan De lide det?“ spurgte Moran hurtigt og vendte sig om imod ham med Tommelfingrene i Bæltet.

„Aaja, jeg synes, det er ganske sjov — hvad siger De?“

„Der er jo ikke megen Forskel paa det og saa det Liv, jeg hidtil har levet. De synes sagtens, det er et underligt Liv for en ung Pige. Jeg har levet et Liv, hvor det kom an paa at handle, ikke paa at tænke eller læse om, hvad andre Folk har gjort eller tænkt; og jeg synes nu, det maa være det, man gør, der tæller, ikke det, man tænker eller læser sig til. Men hvor er nu det Kobén blevet af? Lad os faa lidt fler Abaloner til vor Aftensmad og saa se at komme tilbage igen.“

Det var de eneste Ord af nogen Betydning, der var bleven vekslet mellem dem den Eftermiddag. Ellers havde deres Samtale væsentlig drejet sig om de Ting, der lige i Øjeblikket havde fanget deres Opmærksomhed.

De naaede tilbage til Skonnerten ved fem-Tiden og fandt Kineserne saa underlig betuttede og forstyrrede. Der var dog ingen, der gjorde Forsøg paa at komme med Forklaringer, ikke engang Charlie, som gav dem deres Aftensmad i dybeste Tavshed og synlig optaget af andre Ting. Først da de var ved Abalonerne, som Moran selv havde stegt i Smør inde i Kabyssen, begyndte Charlie af sig selv:

„Haj væk allesammen! Ikke fange ham — ham væk, helt væk.“

„Væk — hvorfor det?“

„Ikke vide,“ sagde Charlie. „Ikke lide det, ikke lide det. Kineser synes det meget underlig, meget, meget underlig.“

Det viste sig at være sandt nok. Hele den næste Dag var der ikke én Haj at se, og skønt Mandskabet sad trofast ved Linerne, til Mørket faldt paa, fik de ikke saa meget som et eneste Bid. Der var ingen, der kunde begribe, hvordan det hang sammen.

„Det var da besynderligt,“ sagde Moran. „Jeg har aldrig før hørt om, at Hajer kunde staa for den Madding. Og De kan da selv se med et halvt Øje, at Folkene er meget betænkelige ved Situationen. De overtroiske Bæster! de trænger til en ordentlig Omgang.“

Samme Nat vaagnede Wilbur omkring ved Klokken halvtre. Der var ingen Maane, men Himlen var oversaaet med Stjerner. Ikke en Vind rørte sig. Det var saa stille, at han kunde høre Fiskene i Vandet bevæge sig ind imod Kysten. Saa pludselig mærkede han til sin store Forbavselse, at Skonnerten begyndte at løfte sig under ham. Han lod sig glide ud af Hængekøjen og stod et Øjeblik efter paa Dækket.

Der kunde ingen Tvivl være om den Ting — Forstavnen løftede sig under ham. Han kunde se Bovsprydet gaa i Vejret, fra den ene Stjerne til den anden. Højere og højere løftede Skonnerten sig; den ene efter den anden af de Ting, der stod løse paa Dækket, begyndte at glide ned imod Agterenden. Olien skyllede over Randen af Fadene, og Kineserne tumlede i vild Forfærdelse op gennem Forlugen, da „Bertha Millner“ igen begyndte at synke tilbage i sin oprindelige Stilling, først langsomt og gradvist, men derefter med

en Overhaling saa voldsom, at Wilbur var lige ved at falde. Moran mødte ham midtskibs, og Charlie kom løbende i fuld Fart hen imod Agterenden af Skibet.

„Hvad var det? Er vi gaaet paa Grund? Er den stødt mod en Klippe?“

„Nej, nej, vi ligger, hvor vi hele Tiden har ligget. Var det Flodbølgen?“

„Sludder! Den kunde aldrig baaret sig saadan ad.“

„Jamen hvad var det da? Hør nu! For Guds Skyld, kan I da ikke holde jer lidt stille der forude!“

Wilbur saa' over Skibssiden ned i Vandet. Et Øjeblik endnu blev Bølgerne ved i rivende Fart at jage udefter fra Skonnerten, saa lukkede Stilheden sig igen over dem. Ikke en Lyd var at høre.

VI

ET MYSTERIUM

Hvor meget saa Wilbur anstrengte sig for at bevare sin Selvbeherskelse, havde han alligevel en Følelse af, at en kold Haand langsomt og knugende lagde sig om hans Hjerte. Dette uhyggelige, at Skibet saaledes løftede sig op af det spejlklare Hav paa et Tidspunkt, hvor der ikke var Vind nok til saa meget som at kruse dets Overflade, fyldte ham med Rædsel og fik det til at løbe ham koldt ned ad Ryggen.

Igen saa' han ud over Skibssiden, ned i det tangopfyldte Hav. Der var ingenting, ikke en Vind rørte sig. Under Stjernernes graalige Skin laa Magdalenebugten stille hen, uden mindste Brud paa sin glatte, rolige Overflade. Ogsaa inde paa Land var alt stille.

„Rolig der forude!" raabte Moran til de skrigende Kinesere.

Et Øjeblik herskede der nu den dybeste Stilhed. Alle om Bord lyttede spændt. Da Skonnertens Forstavn løftede sig, var Bagstavnen gaaet ned, til Skanseklædningen næsten havde været i Flugt med Havfladen, og de kunde nu høre Vandet dryppe derfra med en sagte, vedholdende Lyd som et Urs Dikken. Andet var der ikke at høre.

„Det var da besynderligt!“ mumlede Moran med sammentrukne Bryn.

Charlie brød Stilheden med et klagende Hyl: „Ikke lide det — ikke lide det!“ raabte han af sine Lungers fulde Kraft.

Manden var helt grøn i Ansigtet af Rædsel, og Wilbur kunde se hans vidt opspilede Øjne glinse som paa en jaget Kat. De blev et Øjeblik staaende midtskibs — han, Moran og Wilbur, og medens de stod der, mærkede de pludselig en stærk Lugt af Fyrsvamp. Det var Kineserne paa Fordækket, der havde givet sig til at brænde Røgepinde og nu laa og slog Panden mod Dækket.

Moran gik forud og sparkede til dem, saa de i en Fart kom paa Benene igen, og derefter smed hun alle deres Røgepinde ud i Vandet.

„Feng shui! Feng shui!“ udbrød de med tilbageholdt Aandedræt. „Feng shui ikke lide vi!“

Langt ude i Horisonten mod Øst begyndte en mørk Linie at vise sig mod den svagt lysende Himmel — Morgenen var ved at bryde frem. Der blev sat Vagt paa Dækket, Kineserne fik Ordre til at gaa nedenunder, og lige til Daggry, da Klirren af Potter og Pander i Kabyssen forkyndte, at Charlie var ved at tilberede Frokosten, vandrede Wilbur frem og tilbage paa Skonnertens Dæk og ventede, med sine Sanser anspændt til det yderste, paa en Gentagelse af det forfærdelige fra før. Men Resten af Natten forløb, uden at der indtraf nogetsomhelst.

Efter Frokost holdt det mærkværdige Trekløver — Charlie, Moran og Wilbur — en ny Konference i Ka-

hytten. Det blev vedtaget, at de skulde sejle Skonnerten over til den anden Side af Bugten.

„Feng shui her ikke lide vi,“ erklærede Charlie.

„Feng shui, hvem er det?“

Men paa dette Punkt blev Charlie meget hurtig usammenhængende i sine Forklaringer, og Moran og Wilbur kunde ikke faa andet ud af det, end at Feng shui maatte være Skytsguderne for den Del af Magdalenebugten, hvor de nu befandt sig. I hvert Tilfælde lod det ikke til, at der var flere Hajer at fange, saa de satte Sejl til, og ved Middagstid havde „Bertha Millner“ kastet Anker paa den modsatte Side af Bugten, omtrent en Kvartmil fra Kysten.

Her var der Hajer i Massevis, og Fiskeriet gik paany sin jævne Gang. Nogle af Hajerne blev halede om Bord, bedøvede med et Slag oven i Hovedet og deres Finner skaaren af. Kineserne gemte disse Finner i særlige Kasser, og det var Meningen, at de, naar Turen var til Ende, skulde sendes over til Kina.

Saaledes forløb to, tre Dage. Mandskabet arbejdede ufortrødent, og der skete intet, som kunde afbryde Ensformigheden i de brændende, hede Dage eller de stille Nætter. Skonnerten laa lige saa roligt paa det vidtudstrakte, uforstyrrede Vandspejl, som om den kunde være vokset fast til Bunden, og de hørte derfor ogsaa snart igen op med at holde Vagt om Natten. Iøvrigt levedes der i de Dage højt i Kahytten. Der var Masser af Skildpadder, som kunde tilberedes paa forskellig Maade; dertil kom stegte Abaloner, Dybvandsfisk, Lækkerbiskner som stegte Hajfinner og Vagtler, som Wilbur og Charlie fangede i Snarer inde paa Kysten,

og hvad Bordets Glæder angik, havde Trekløveret saaledes alt, hvad deres Hjerter kunde begære.

Kysten saavel som Landet bagved var et eneste Øde — en udstrakt Ørken dækket af Sand og Salvie. Mindst en halv Snes Gange gik Wilbur, naar han var træt af det uvirksomme Liv om Bord paa Skonnerten, hele Vejen langs Kysten, fra den ene Ende af Bugten til den anden. Og naar han stod paa en af de yderste Pynter og saa' mod Vest, forekom det ham næsten, at Stillehavet var ligesaa tomt og livløst som Landet selv. Ikke en Køl skar gennem Vandet derude, ikke et Sejl brød Linien i Horisonten, ikke en eneste lille Røgsky formørkede Himlen, der hvor den, lysere og lysere jo mere de to nærmede sig hinanden, kom Havet i Møde. Alt var tomt — overvældende, usigelig øde, dirrende af Hede.

Der gik en Uge, og saa begyndte Charlie igen at klage over, at der var ved at blive Dyrtid paa Hajer.

„Mig tænke, ham snart gaa væk — ham snart gaa væk igen."

Samme Nat, da Wilbur laa og sov i sin Hængekøje, vaagnede han ved, at der var en, der rørte ved hans Arm. Han slog Øjnene op og saa' Moran staa ved Siden af sig paa Dækket.

„Hørte De noget?" spurgte hun sagte.

„Nej! nej!" svarede han, idet han rejste sig og strakte Haanden ud efter sine flettede Sandaler. „Gjorde De?"

„Ja, jeg synes, der var noget. Har De da ingenting mærket?"

„Jeg har ligget og sovet og ikke lagt Mærke til nogetsomhelst. Begynder det nu igen?"

„Skonnerten løftede sig igen, nu lige for et Øjeblik siden. Det var ganske lidt, men jeg var tilfældigvis vaagen, ellers vilde jeg rimeligvis heller ikke have lagt Mærke til det.“ De talte dæmpet sammen, som Folk i Reglen gør i Mørke.

„Men hvad er nu det?“ udbrød Wilbur halvhøjt. En Sitren, saa svag at den knap kunde mærkes, gik igennem Skibet. Wilbur stod med Haanden knuget om Skanseklædningen, og han kunde mærke, hvorledes det altsammen skælvede under ham. Saa hørte den svage Sitren op, begyndte paany og døde derefter atter langsomt bort.

„Hvad Fanden kan det dog være?“ mumlede han ærgerligt, idet han forgæves søgte at blive Herre over den tiltagende Følelse af Uhygge.

Moran rystede paa Hovedet og bed sig i Læben.

„Det gaar over min Forstand,“ sagde hun med rynkede Bryn. „Kan De se noget?“ Hav, Himmel og Land laa hen i uforstyrret Ro, og ikke en Vind rørte sig.

„Hør nu godt efter!“ sagde Moran. Langt inde fra Land lød Vagtlens svage, søvndrukne Klukken og utallige Faarekyllingers skingre Piben; en enkelt Bølge slog dovent op paa den skraanende Strandbred og gled derefter tilbage igen. Wilbur rystede paa Hovedet.

„Jeg kan ikke høre noget,“ hviskede han. „Men, hys, nu — nu ryster den igen.“

Der gik ganske rigtig en svag Skælven gennem „Bertha Millner“, fra Stævn til Stævn og fra Køl til Mastetop. Denne Gang var den imidlertid mere langvarig, og de kunde høre Skibet knage ganske lidt i alle Fuger og Sammenføjninger, medens Olien skvulpede i Dækstønderne.

„Jeg vilde give, jeg ved ikke hvad, for at vide, hvad det altsammen skal betyde," mumlede Moran med sagte Stemme. „Nu har jeg levet paa Søen i —" Her afbrød hun sig selv og raabte højt: „Støt over det hele, nu løfter den sig igen."

Ganske langsomt hævede Skonnertens Bagstavn sig under dem — højere og højere løftede den sig, medens Wilbur greb fat i en Bardun for at holde Balancen og af al Magt kæmpede for at betvinge den Følelse af Rædsel, der paany var ved at gribe ham.

„Du gode Gud!" udbrød Moran, og hendes Øjne lynede. „Dette her er virkelig —" Hun standsede, da „Bertha" i det samme som for en voldsom Strøm lagde sig om paa lige Køl. Dækket var overskyllet af Olie. Langt ude i Bugten kunde man se Stjernernes Spejlbilleder tabe deres Klarhed, efterhaanden som Krusningerne i Vandet — større og større jo længere de kom bort fra Skonnerten — naaede til dem. Kineserne kom styrtende op gennem Lugen, raabende og skrigende af fuld Hals. Igen løftede „Bertha" sig, og igen sank den tilbage i sin gamle Stilling, medens Dækstønderne rutschede hen ad Dækket. Masterne svajede som Siv, og Træværket jamrede og klagede sig under det voldsomme Tryk. I Bagstavnen var der noget, der knækkede og blev slaaet i Stykker, men dermed var det ogsaa forbi for den Gang. Krusningerne trak sig længere og længere ud imod Havet, hvor de til sidst helt forsvandt, og Skonnerten laa ubevægelig og rolig som før.

„Se," sagde Moran med Blikket rettet mod Bagstavnen, „Roret er gaaet ud af Rorløkkerne." Hun havde Ret — „Bertha Millners" Ror var hugget ud.

Der blev ikke mere Tale om Søvn den Nat. Wilbur

vandrede frem og tilbage paa Halvdækket, et Bytte for alle Slags ubehagelige Tanker, som han ikke vovede at fremsætte i Ord. Moran sad, med en ubrugelig Pistol i Haanden, ved det ødelagte Ror og bandede fra Tid til anden ganske sagte for sig selv. Med kortere og længere Mellemrum indfandt Charlie sig paa Halvdækket, stod et Øjeblik og saa' med vidt opspilede Øjne fra Moran til Wilbur og fra Wilbur til Moran og trak sig derefter tilbage igen. Paa Fordækket var Kineserne travlt beskæftigede med at klistre røde Papirstrimler med Inskriptioner paa Masten, og Luften var opfyldt af Lugten fra deres Røgepinde.

„Hvis man saa endda kunde se, hvad det var!“ mumlede Moran med sammenbidte Tænder. „Men dette her — denne fordømte Skælven og Hæven sig i Vejret — det er uhyggeligt.“

„Det er netop det, det er!“ sagde Wilbur og vendte sig rask om imod hende. „Hvad skal vi i Grunden gøre, Moran?“

„Holde ud, selvfølgelig!“ svarede hun og slog sig paa Knæet med sin knyttede Haand. „Vi kan ikke forlade Skonnerten — ialfald vil *jeg* ikke gøre det. Jeg vil holde fast ved den gamle Vogn, saa længe der er to Planker paa den, der hænger sammen. Tænkte De maaske paa at stikke af?“ og hun maalte ham med et gennemtrængende Blik under de rynkede Bryn.

Wilbur saa' paa hende, som hun sad der ved det sønderslaaede Ror, rank og stolt, med blottet Hoved og de lange, gule Fletninger hængende frem over Skuldrene, i Mandsdragt, med Mandfolkestøvler og Pistolen ved sin Side. Saa rystede han paa Hovedet.

„Jeg forlader ikke „Bertha“, før De ogsaa gør det,“

svarede han, og lidt efter føjede han til: „Jeg bliver hos Dem, til vi —"

„Kan De mærke noget — nu er det der igen!" sagde Moran og løftede den ene Haand i Vejret.

Der gik en svag Sitren og Skælven gennem hver Planke paa Skonnerten, og alt Tovværket dirrede som Strengene paa en Harpe. Det varede kun et Øjeblik, men før Wilbur og Moran kunde faa Tid til at sige et Ord, var det der igen, denne Gang dog betydelig stærkere. Charlie kom farende op paa Agterdækket, med Pisken flagrende efter sig.

„Hvad ham ryste for?" raabte han; „hvad ham ryste saadan for? Ikke forstaa, ikke synes om, meget, meget bange; aie-yah, aie-yah!"

Ganske langsomt hævede Skonnerten sig som paa Toppen af en vældig Bølge, ganske langsomt sank den tilbage i sin forrige Stilling, og ganske langsomt hævede den sig paany, til Wilbur maatte gribe fat i Skanseklædningen for ikke at falde. Den skælvende Fornemmelse tog til, saa at deres Tænder til sidst ligefrem klaprede i Munden paa dem. Nede i Kahytten kunde man høre forskellige Smaasager falde ned af Borde og Hylder, da saa pludselig „Bertha" igen stod paa ret Køl, medens Olien skyllede ud af Spygatterne. Masterne vaklede, og Vandet trak sig sydende og kogende væk fra dens Sider.

Det var det hele. Ikke en Lyd — ikke noget at se. Der var ikke andet end den lille Skonnerts angstfulde Skælven og den jævne, langsomme Løften og Sænken sig.

Morgenen kom, og Frokosten blev spist i Tavshed. Alle følte de sig uhyggelig til Mode, og ingen kunde

regne ud, hvad der var at gøre. Det var for sent at tænke paa at komme bort, nu da Roret var ødelagt. „Bertha Millner“ maatte blive, hvor den var.

„Men hvis vi skal have mere af det Danseri,“ sagde Moran, „saa ender det bare med, at Plankerne gaar løse i Agterenden.“

Charlie nikkede alvorligt. Han sagde ikke noget — han havde genvundet sin Ro og Værdighed. Her i det fulde, stærke Dagslys, med „Bertha Millner“ hvilende paa Vandet, saa rolig og uforstyrrelig som en Maage i Rugetiden, var han igen snu og forslagen som selve Talleyrand.

„Mig tænke ja,“ sagde han undvigende.

„Ja, jeg tror nu, vi hellere maa se at faa det Ror gjort i Stand og sejle tilbage til Frisco,“ sagde Moran. „Som det nu gaar, tjener I jo alligevel ingenting. Der er ingen Hajer at fange, saa *noget* maa der være i Vejen. De maa være trukket et andet Sted hen. Mandskabet er nær ved at gaa ud af deres gode Skind og tjener ikke engang til Føden. Hvad synes du?“

„Mig synes ja.“

„Du mener, at vi skal sejle tilbage. Ikke sandt?“

„Mig tænke ja — Morgen.“

„I Morgen.“

„Saa er det altsaa en Aftale,“ vedblev Moran, overrasket over at Kineseren saa hurtig gik ind paa hendes Forslag, „saa er det altsaa en Aftale, at vi sejler herfra i Morgen for hjemgaaende?“ Charlie nikkede.

„Morgen,“ sagde han.

Roret var ikke saa ødelagt, som de først havde tænkt sig; Skaden lod sig meget let udbedre, men det viste sig, at der maatte en Mand uden Bords for at gøre noget fast.

„Fir dig ned over Siden, Jim," kommanderede Moran, „Charlie, sig til ham, hvad det er, der skal gøres; vi kan ikke faa den Rorhage hugget i fra Dækket."

Men Charlie rystede paa Hovedet. „Ham ikke gaa; ham meget, meget bange."

Moran svor en drøj Ed. „Hvad kommer det mig ved, om han er bange! Jeg vil have ham til at skubbe Rorhagen ind i den nederste Rorløkke. Du gode Gud," afbrød hun i det samme sig selv, „sikke noget elendigt Kryb! Det vilde snart være lettere at manøvrere en Skude med lutter Hunaber. Hr. Wilbur, jeg bliver nok nødt til at bede Dem gøre det. Jeg bildte mig ind, at det var mig, der var Kaptajn her, men det lader til, at det kommer an paa, om det Rak er bange eller ej."

„Mange Haj her," indvendte Charlie. „Ham bange Haj komme tilbage, fange ham, chop-chop!"

„Hold jer klar her med et Par Hajsværd," raabte Moran, „og se at holde dem borte, hvis der skulde komme nogen. Er De saa klar, Styrmand?"

Wilbur, der havde en Følelse af, at nu maatte det enten briste eller bære, smed Frakken og Sandalerne og svang sig over Skanseklædningen.

„Læg Øret til Vandet," raabte Moran oppefra, „sommetider kan man høre dem slaa med Finnerne." Det tog kun et Minut at faa Rorhagen paa Plads, og Wilbur skyndte sig derefter op paa Dækket igen, drivvaad og en Smule blegere end ellers. Det var jo ikke godt at vide, hvilken forfærdelig Død der kunde have ligget og luret paa ham dernede under alle Vandplanterne. Da han stod i Begreb med at gaa forud efter tørt Tøj, saa' han til sin Forbavselse Moran staa med udstrakt Haand og smile til ham.

„Det var godt gjort!“ sagde hun. „Tak skal De have! Jeg har set Folk, der var ældre Sømænd end De, som ikke turde have gjort det.“ Wilbur syntes, han aldrig havde set hende se saa brilliant ud som i dette Øjeblik. Efter at have skiftet Klæder sad han en Tid lang i Forrummet, med Hagen støttet i Haanden og hensunken i dybe Tanker. Til sidst lod det dog til, at han maatte være kommen til en Slags Resultat, for han rejste sig og sagde højt:

„Men selvfølgelig, *det* kan der ikke være Tale om.“

Saa kom han til at tænke paa, at de den følgende Dag vilde være paa Vejen hjem. I Løbet af fjorten Dage vilde han igen være i San Francisco — igen være den gode, skatteydende Borger, under Politiets Beskyttelse. Naar alt kom til alt, havde det nu alligevel været nogle ganske morsomme Uger, han havde tilbragt om Bord paa „Bertha Millner“, en hel lille Episode for sig i hans ellers saa hverdagslige Tilværelse. Han gennemgik i Tankerne alt, hvad der var hændet ham paa denne Tur — Samtalerne med Kitchell, Skildpaddejagten, det forladte Skib, den døde Kaptajn, den voldsomme Byge, det forfærdelige Syn da Barken sank, Moran ved Roret, det uhyggelige Hajfiskeri og til sidst hele den mystiske Historie med Skonnerten, der, uden paaviselig Grund, havde løftet og sænket sig. Han sagde til sig selv, at nu vilde han efter al Sandsynlighed aldrig faa nogen Forklaring paa dette Mysterium.

Dagen gik med Forberedelser til at gaa til Søs igen. Dækstønderne og Oksehovederne blev stuvede nedenunder og alle Fiskeredskaberne ryddede til Side. Hen imod Aften var alt i Orden, og det var Meningen, at de skulde lette ved Daggry næste Morgen. Der var saa

godt som ingen Vind inde i Bugten, saa der var en Mulighed for, at de vilde blive nødt til at bugsere Skonnerten ud ved Hjælp af Prammen. Naar de først var uden for Pynten, var de derimod sikre paa en frisk Brise.

Omtrent Klokken ti mærkede de igen den samme uhyggelige Skælven som de foregaaende Aftener, og en halv Time senere løftede Skonnerten sig et Par Gange. Det var imidlertid kun ganske lidt, og derefter var der ikke flere Forstyrrelser.

Senere ud paa Natten — eller rettere tidlig om Morgenen — vaagnede Wilbur pludselig. Hvad Grunden var, vidste han ikke, men han kom i en Fart ud af Køjen og lyttede. Der herskede den dybeste Ro og Stilhed om Bord paa „Bertha Millner". Det var en varm, stille Nat; Maanen, der var i Tiltagende, stod lavt over Horisonten. Wilbur lyttede spændt, og til sidst forekom det ham virkelig, at han hørte noget.

Mellem Skonnerten og Strandbredden lød der en let Plasken og ind mellem den en Lyd som af Aarer, der knagede i Tollegangene. Var det muligt, at der kunde være en Baad mellem Skonnerten og Land? Hvad kunde det være for en Baad, og hvem kunde der være i den?

Ét var ialfald sikkert nok — det var Tollerne, han hørte knage, og Aarer, der plaskede i Vandet.

Pludselig gav Wilbur sig til at raabe med høj Røst:

„Baad ohøj!"

Der kom intet Svar, Lyden af Aareslagene blev svagere. Moran kom farende op fra Kahytten. Hun var kun halvt paaklædt, men havde Frakken paa Armen og trak den paa, medens hun løb hen ad Dækket.

„Hvad er det — hvad er det?“

„Det er vist en Baad, lige for Skonnerten. Hør nu, kan De ikke ogsaa høre Aareslagene?“

„Jo, De har Ret, kald paa Mandskabet og lad os faa Jollen i Vandet. Hallo, der forude! Charlie — alle Mand — ud med jer!“

Deres Øjne mødtes, og i samme Nu var der noget — maaske den dybe Stilhed paa Skonnerten — der sagde dem, at de intet Svar vilde faa. De løb sammen forud, og Moran svang sig gennem Forlugen ned i Lugaret, alt for ivrig til at gøre Brug af Trappen. Et Øjeblik efter lød hendes Stemme op gennem Lugen:

„Køjerne er tomme — de er væk — deserterede.“

„Se her!“ sagde Wilbur, da hun igen stod paa Dækket. „Prammen er væk; den har de taget. Det var vor eneste Baad, saa *vi* kan ikke komme i Land.“

„Det krysteragtige, overtroiske Rak — det kunde jeg da forresten omtrent have sagt mig selv. De vilde saamænd hellere have ladet sig hugge i Stumper og Stykker end være bleven her om Bord — de med deres Feng shui!“

Da Morgenen kom, kunde de fra Skonnerten lige skimte Desertørerne, der havde slaaet Lejr inde paa Strandbredden, og ved Siden af dem Prammen, som de havde trukket op paa Land. Hvad de havde tænkt sig at gøre, var ikke let at forstaa. Hildede i al Slags navnløs, østerlandsk Overtro som disse Kinesere var, var det klart, at de havde foretrukket at vove sig ud paa Lykke og Fromme frem for at blive en eneste Dag længere om Bord paa Skonnerten.

„Men kan vi nu ogsaa klare os uden dem?“ sagde Wilbur. „Kan vi to alene faa Skonnerten i Havn?“

„Vi kan altid prøve, Styrmand," sagde Moran, „ialfald kan vi da maaske faa den ind til San Diego."

Kineserne havde efterladt en rigelig Forsyning af Fødemidler, og Moran lavede Frokost. Ved otte-Tiden var de saa heldige, at det begyndte at blæse lidt op fra Vest. Moran og Wilbur tog Beslaaningen af og satte Fok og Storsejl.

Wilbur stod ved Pullerten forude og gjorde alt klar til at kaste los, og Moran havde allerede indtaget sin sædvanlige Plads ved Roret, da hun pludselig udbrød:

„Sejler ohoj! — Men i Herrens Navn, hvad tror De, det er for et Fartøj?"

Hendes forbavsede Udraab var i høj Grad begrundet, for det var virkelig et Fartøj af en meget besynderlig Konstruktion, der i dette Øjeblik kom til Syne ved Indløbet til Magdalenebugten.

VII

STRANDRØVERE

Wilbur skyndte sig agterud og op paa Halvdækket til Moran. Hun var allerede i Færd med at studere det fremmede Skib i Kikkerten.

„Det er en Konstruktion, jeg slet ikke kender," mumlede hun, idet hun gav Wilbur Kikkerten. Wilbur undersøgte den nyankomne længe og omhyggeligt. Det var et Skib omtrent af Størrelse og Form som de gamle spanske Skibe fra det femtende Aarhundrede — med høje Stævne og tilsyneladende lige saa sødygtigt som en Sauceskaal. Aldrig, undtagen paa gamle Kobberstik, havde Wilbur set saa besynderligt et Skib. Det havde kun én Mast, der gik lidt forover. Luggersejlene var spændt ud med en Masse Bambusstokke, og der var næsten ikke noget Kølvand. Paa hver Side af den høje, klodsede Forstavn var der malet et stort, rødt Paafugleøje, og henimod Agterenden var der en vældig Styreaare, rigelig sine fyrretyve Fod lang — ja, i Virkeligheden længere end Skibet selv. Den gjorde Tjeneste dels som Ror og dels til at drive Skibet frem.

„De styrer lige løs paa os," bemærkede Wilbur, da Moran igen tog Kikkerten.

„Det gør de," svarede hun og tilføjede i det samme: „Uha! flere Kinesere — den ligefrem vrimler af det Rak! Det er en Junke."

„Aah!“ sagde Wilbur, der kom til at tænke paa noget, han en Gang havde hørt Charlie sige. „Saa ved jeg Besked.“

„Gør De?“

„Ja, det er rigtige Strandrøvere. Jeg har hørt, at der skal være en Del af dem langs Kysten her — Kineserne talte undertiden om dem. Om Natten haler de Junken op paa Land og slaar selv Lejr i Nærheden. De stjæler og hugger, hvad de kan komme til — Abaloner, Hajfinner, Stumper af Vraggods, gammelt Messing og Kobber, foruden Skildpadder og Muslinger. Undertiden fisker de Rejer, og jeg har hørt Kitchell fortælle, at de laver Perler ved at stoppe Hagl ned i Østersskaller. De er allesammen Kai-gingh, og Kitchell sagde altid, at det var det værste Rak, der kunde gaa i et Par Sko.“

Junken holdt langsomt ned imod Skonnerten og havde et Øjeblik efter drejet til langs Siden af den. Med Undtagelse af de vældige, røde Paafugleøjne paa Stævnen var den fuldstændig blottet for Maling. Derimod var den overtrukket med et tykt Lag Snavs og Fedt og lugtede afskyeligt. Mandskabet bestod udelukkende af Kinesere, og det Kinesere af den allerlaveste Art — Kulierne om Bord paa „Bertha Millner“ havde været velplejede og fine i Sammenligning med dem. Strandrøverne, tretten i Tallet, var mindre af Vækst og næsten sorte i Ansigterne af Solbrændthed og Smuds. Skønt de allesammen gik med Haarpisk, var den øvrige Del af Hovedet ikke glatraget, og store Totter stift, sort Haar hang, under den brede Hatteskygge, uordentligt ned i Øjnene paa dem.

Allesammen var de barfodede og havde ikke mere

end lige de to Klædningsstykker — Lærredsbukser og en Bluse. Wilbur havde aldrig set en mere lavtstaaende Type Mennesker. Ansigterne var som hos de højere Arter af menneskelignende Aber — Kæbepartiet, Læber og Tænder, stærkt fremspringende; Næserne fladtrykte og opstaaende, Øjnene smaa og spillende, Panden furet og rynket — unaturlig gammel. Det mest fremherskende Udtryk var en vis Abesnuhed og Vildskab — en Vildskab, der imidlertid var fuldstændig blottet for Mod.

„Ja," sagde Moran, „hvis der er noget om, at Fanden er Faarehyrde, saa maa det ialfald være Faarene. Men her om Bord kommer I nu aldrig, lille Børn! saa faar det ellers gaa, som det kan. Skib ohoj!" her løftede hun Stemmen og raabte højt.

En af Mændene om Bord paa Junken svarede noget paa kinesisk og pegede samtidig ivrigt paa Havet udenfor.

Derefter fulgte en lang Parlamentering. I mere end en halv Time stod Moran og Wilbur og hørte paa de uforstaaelige Forklaringer, som Strandrøverne, den ene Gang efter den anden, afleverede paa deres gebrokne Pidgin. Først langt om længe fandt de ud af, at det maatte være en Hval, det drejede sig om. Efter fornyede Forklaringer fik de dernæst at vide, at Hvalen var død; og endelig, efter en langvarig Pantomime og megen Pegen, saa paa det ene, saa paa det andet, gættede Moran sig til, at Strandrøverne vilde have Lov til at gøre det døde Dyr fast til „Bertha Millner", medens de fik Fiskebenene og Olien taget ud.

„Ja, saadan maa det være!" sagde hun til Wilbur. „Det maa være det, de mener med deres Pegen paa

„Bertha"s Master og Rigning. Ser De, de kan selvfølgelig ikke klare sig med den ene sølle Pind, de har, og de siger, at de vil give os en Tredjedel af Byttet. Vi gør det, Styrmand, vi gør det, og nu skal De høre hvorfor. Vinden er løjet af, og de kan bugsere os ud. Hvis det er en Spermacethval, de har fundet, saa maa den ialfald give en tredive, fyrretyve Tønder Olie, foruden Spæk og Fiskeben. Olien staar for Tiden i 50 Dollars, og Hvalravet kan da altid indbringe 100 Dollars. Jo, vist gør vi det, Styrmand — kun maa vi hele Tiden se at holde godt Øje med de Uytsker. Jeg vil for enhver Pris ikke have dem her om Bord. Se paa deres Bælter. Mindst de tre Fjerdedele løber omkring med de smaa, modbydelige Hakker. Føj for Pokker!" sluttede hun med et Udtryk af den dybeste Væmmelse. „Det nederdrægtige Kryb!"

Det viste sig, at Moran havde gættet rigtigt. Der blev kastet et Tov over til „Bertha Millner", Styreaaren paa Junken blev sat i Bevægelse, hvorefter Skonnerten til Tonerne af en uhyggelig, klagende Sang, blev bugseret ud af Bugten.

„Jeg gad nok vidst, hvad Charlie og vores andre kære Kinesere tænker om den Forestilling!" sagde Wilbur og saa' ind mod Land, hvor Desertørerne havde samlet sig i en Klynge og opmærksomt, i dybeste Tavshed, fulgte alle Skonnertens Bevægelser.

„Det var saamænd meget godt, at vi slap dem!" sagde Moran vredt. „Det eneste, der ærgrer mig, er, at vi nu aldrig vil faa at vide, hvad der har været i Vejen med Skonnerten de sidste Par Aftener. Ja, ved De hvad," fortsatte hun med dæmpet Stemme og Øjenbrynene endnu mere sammentrukne end sædvanlig, „til

Tider forbavser det mig i Grunden slet ikke, at de dumme Bæster stak af."

Den døde Hval laa fire Kvartmil uden for Indløbet til Magdalenebugten og saa' fra de to Skibe, efterhaanden som de nærmede sig, ud som en vældig sort Baad, der laa og drev med Bunden i Vejret. Omkring den, ja, endog paa Ryggen af den var der i Tusindvis af Søfugle, og til alle Sider var Vandet fuldt af Hajer, der proppede sig af Hjertens Lyst. En modbydelig, kvælende Stank af Kød, der var gaaet i Forraadnelse, forpestede Luften.

Hvalen var en Spermacethval og godt og vel dobbelt saa lang som „Bertha Millner". Hele den Dag havde Strandrøverne nok at gøre med at faa den gjort fast. Det var aldeles umuligt at holde dem fra Skonnerten, og Wilbur og Moran var kloge nok til heller ikke at prøve paa at gøre det. De sværmede omkring paa Fordækket og i Rigningen som en Flok urene Aber, og naar de klatrede til Vejrs, gjorde de det med en Behændighed og en Væverhed, der fik Wilbur til at føle sig helt uhyggelig til Mode. De var saa forskellige fra de Kinesere, han hidtil havde set — hæslige i en Grad, som han aldrig havde tænkt sig, noget menneskeligt Væsen kunde være. To Gange udspandt der sig en Trætte imellem dem, og et Øjeblik efter kunde man se de smaa Hakker glimte i Solen som en Giftslanges Hugtænder. Henimod Aften løb en af dem om Bord paa Junken, skrigende som en anstukken Gris og med en Stump af Hagen bidt af.

Moran og Wilbur holdt sig paa Halvdækket, saavidt mulig i Nærheden af de store Hajsværd, men de kine-

siske Strandrøvere var alt for henrykte over deres Fangst til at skænke dem synderlig Opmærksomhed.

Det døde Uhyre viste sig i Virkeligheden ogsaa at være et rent Fund. Inden Dagen var til Ende, havde de faaet det gjort fast til Fokkemasten og ved Hjælp af Spillet løftet det mægtige Hoved op af Vandet. Derefter gik Kineserne ned paa selve Kroppen af Hvalen, der var saa glat, at de snublede og gled paa deres bare Fødder og var nødt til at holde sig fast ved at hugge deres Knive i den tykke, sorte Hud. Hovedet gav den ene Tønde Olie efter den anden og foruden det en Del Fiskeben. Hvalravet blev taget om Bord paa Junken, hugget i Stykker med Hakkerne og smidt i store Fade.

Til allersidst skar en af Kineserne et Hul i „Sækken" og gik ligefrem ind i Hovedet paa Hvalen, hvor han fyldte Spermacetten, der var klar som Krystal, i Pøse, som derefter blev hejsede op paa Dækket af Junken. Arbejdet tog i alt to, tre Dage. I hele den Tid hældede „Bertha Millner" næsten tyve Grader over til den ene Side, saa stor var Vægten af det døde Uhyre. Dog prøvede hverken Moran eller Wilbur paa at gøre Indsigelser. Kineserne vilde følge deres eget Hoved, den Ting var sikker nok, og de lod da heller ikke Skonnerten gaa, før Hvalen var lænset for Olie og Spæk, Spermacet og Fiskeben.

Endelig, den tredje Dags Eftermiddag, indfandt Kaptajnen paa Junken, en Fyr ved Navn Hoang, sig paa Halvdækket. Han var nøgen til Bæltestedet, og hans blottede Overkrop glinsede af Olie og Sved. Hans Haarpisk snoede sig om Halsen paa ham som en Snog, og han havde sin Hakke stukket i Bæltet.

„Naa, hvad nyt?“ sagde Moran, idet hun gik hen imod ham.

Det gav et Sæt i Wilbur, da han saa' de to staa over for hinanden, saa stor var Modsætningen imellem dem. Manden Mongoler, lille, indskrumpet, læderfarvet, hemmelighedsfuld — et mærkeligt, sammensat Væsen, med hele sin Tankegang farvet af Østerlændernes Hang til Krogveje og Mystik, dertil nervøs og ængstelig af Væsen, og den unge Pige, Datter af Nordens kraftigste Folk, storslaaet, lys, sværtbygget, ærlig, ligefrem, enkelt og usammensat af Karakter, aaben som Dagen selv, barhovedet, med de store, lyse Fletninger, der faldt ned over Brystet og næsten rørte ved Skafterne af hendes lange Støvler. Og medens Wilbur stod der og saa' paa dem, kunde han ikke lade være at spørge sig selv, om der vel noget andet Sted end netop i Kalifornien kunde findes to saa afgjorte Modsætninger.

„All right,“ meddelte Hoang, „faa al Olie, faa al Ben, faa alsammen, faa meget. Du hjælpe faa, nu du Betaling, Sabe?“

I Løbet af utrolig kort Tid kom de tre, der var særlig interesserede i Sagen, til et tilfredsstillende Resultat desangaaende. Som alle Kinesere var Hoang bestemt paa at holde sit én Gang givne Ord, og han havde allerede taget fra, hvad der kunde tilkomme Skonnerten — tre og en halv Tønde Spermacet, ti Tønder Olie og en Snes Pund Fiskeben. Der var saaledes ikke noget at diskutere om, og efter at han med Tegn havde henledt deres Opmærksomhed paa, at han havde opfyldt sine Forpligtelser, skyndte han sig derfor ogsaa straks om

Bord igen for at faa Mandskabet samlet og Junken gjort klar til at lette.

Da den sidste Kineser havde forladt Skonnerten, gav Wilbur og Moran sig til at gøre Hvalen los. De saa snart, at det vilde være lettere at skære Huden bort omkring Knuder og Kroge i Tovværket end at løse disse Knuder.

„De er strammede, som jeg ved ikke hvad,“ erklærede Moran. „Lang mig det Hajsværd der, og hold Dem selv klar til at hugge løs med det andet, naar jeg siger til. Vi maa se at faa disse to Liner los paa samme Tid. Klar dér, hug saa til!“

Med et Par Hug fik Moran sin Krog gjort fri, men Wilbur var mere klodset og kunde ingen Vegne komme med den tykke, sorte Hud. Han løftede det tunge Hajsværd og huggede til af alle Kræfter, men ramte i Stedet for Jernkrogen, hvorved Æggen gled til Side og skar en stor Flænge i den døde Krop, lige under Hovedet. Der stod en Straale af Indvolde ud af Flængen, og Moran gav sig til at bande ganske sagte.

„Smaa Slag — lidt hurtig der! Næste Gang hugger De sagtens Masten ned — støt saa! Pas nu paa — saa, men hvad er det?“

Wilbur havde forberedt sig paa en afskyelig Stank fra det halvraadne Dyr, men i Stedet for mærkede han til sin Forbavselse en sød, pirrende Lugt. Den var meget krydret og langt kraftigere end den stærke Saltvandsluft, ja, selv kraftigere end Stanken af Olien og Spækket, der stod midtskibs paa Skonnerten — sød som Røgelse, gennemtrængende som Rosenolie og liflig som en Sommervind.

„Det lugter ialfald ganske rart, hvad det saa er,“ sva-

rede han. Moran kom hen til ham og saa' paa det Snit, han havde gjort i den døde Hval. Flængen havde aabnet sig, og en mat, hvid Masse med graa Aarer, ligesom Marmor, væltede ud af den. Det var en haard, uregelmæssig formet Klump, omtrent paa Størrelse med et Svinehoved.

Moran saa' over mod Junken, der laa omtrent fyrretyve Fod borte. Strandrøverne var ved at sætte Luggersejlet, og Hoang havde selv taget Plads ved Styreaaren.

„Se at faa det om Bord," kommanderede hun sagte.

„Det der?" udbrød Wilbur forbavset og pegede paa Klumpen.

Morans blaa Øjne begyndte at skyde Lyn.

„Ja, og det inden Kineserne faar Øje paa Dem."

„Men — men jeg forstaar ikke —"

Moran gik hen paa Halvdækket, løste Hængekøjen ned, som Wilbur plejede at sove i, og smed den ud til ham.

„Læg den om Klumpen og vent saa, til jeg langer Dem en Line, og vi kan faa den halet om Bord. Det er en Guds Lykke, at det Skab derovre har nok at lugte til uden at behøve at lægge Mærke til os. Skynd Dem, Styrmand, jeg kan saa altid bagefter forklare Dem, hvad det er."

Wilbur lod sig glide ned paa det døde Dyr, hvor der var saa glat og fedtet, at han næsten ikke kunde faa Fodfæste, fik med nogen Besvær Klumpen gjort løs og svøbte den ind i Hængekøjen.

„Aah!" raabte Moran i pludselig Henrykkelse. „Sikken en Masse der er! det er den største Klump, jeg nogen Sinde har set. Er det der nu altsammen, Styr-

mand?—se godt efter!" Hendes Stemme var igen sunket ned til en Hvisken.

„Ja, ja, det er det hele. Men pas nu paa, naar De haler det op. Hoang holder Øje med Dem og de andre med for den Sags Skyld. Og hvad kalder De det Stads? Hvorfor er De saa ivrig efter at faa fat i det? Er det noget værd?"

„Jeg ved ikke — maaske — maaske ikke. Men vi kan da ialfald se lidt paa det."

Moran halede Klumpen om Bord, og derefter klatrede Wilbur igen op paa Skonnerten.

„Pyh!" sagde han med halvt tillukkede Øjne. „Det er omtrent som Historien om Samson og Løven — af det stærke kommer det søde."

Skonnerten laa som badet i den søde, stærke Lugt, der ligefrem prikkede i Næseborene, naar de indaandede den. Moran løste Køjen op og lagde sig paa Knæ ved Siden af Klumpen for rigtig at undersøge den.

„Jeg troede næsten ikke, det kunde være muligt," hørte Wilbur hende sige til sig selv, „men det maa være rigtigt nok alligevel. Det er, som jeg tænkte, det er sikkert nok. Jeg har ganske vist før hørt, at den Slags Ting kunde ske, men — dette — dette her —" hun rejste sig og rystede sine Fletninger.

„Naa," sagde Wilbur, „hvad er det saa?"

„Det første vi har at gøre," svarede Moran, „er at komme væk, og det saa hurtigt og med saa lidt Støj, som vi paa nogen Maade kan. Klumpen her tager vi selvfølgelig med os. Jeg har ikke Tid til at forklare Dem det nu, men det er Penge, mange Penge."

„Jeg er desværre bange for, at de gode Stratenrøvere har Færten af, hvad det er, vi har fundet," sagde Wil-

bur. „Se, hvor de staar og passer paa. Men det Stads vilde da ogsaa kunne lugtes over til dem, selv om der laa et helt Hav imellem os."

„Jeg bryder mig Fanden om de Stratenrøvere! Det blæser Gudskelov en lille Smule, og naar vi først kommer klar, kan vi gøre fire Knob, medens de højst kan gøre to."

Moran slæbte Køjen med Klumpen ned i Kahytten og gik derefter igen op paa Dækket, hvor hun gav sig til at hjælpe Wilbur med at gøre det sidste af Tovværket los. Skonnerten kom langsomt paa ret Køl.

Imidlertid havde Junken sat sine Luggersejl og stukket Aarerne ud. Hoang tog Styreaaren og drejede Junken ret for „Bertha"s Stævn, et halvt hundrede Fod fra den.

„De passer paa os, det er rigtigt nok!" sagde Wilbur.

„Op med Storsejlet!" kommanderede Moran. Med stort Besvær fik de Fok og Storsejl sat. Moran tog Roret, og Wilbur gik forud for at kaste den Line los, hvormed Skonnerten havde været bunden til en af Hvalens Finner.

„Skær den over!" raabte den unge Pige. „Det tager for lang Tid at gøre den los."

Der hørtes et Praj fra Strandrøverne. Bagbordsaarerne blev sat i Vandet, og Junken bar tættere ind paa dem.

„Skynd Dem!" raabte Moran, „bryd Dem bare aldrig om dem derovre. Er vi klar forude — hvad er det nu, der er i Vejen? Der er noget, der holder igen." Skonnerten hældede langsomt over til Styrbord og dyppede Næsen i Vandet.

„Klar over det hele!" raabte Wilbur.

„Noget maa der være!" raabte Moran. „Den sætter med Stævnen."

Hoang prajede Skonnerten for anden Gang.

„Vi bliver ved at synke," raabte Wilbur fra Forstavnen, „hvad er der i Vejen?"

„Der er det i Vejen, at den tager Vand," svarede Moran forbitret. „Der maa være gaaet noget i Stykker dernede af al denne her Løften sig og Dansen og Gøren Tov fast."

Wilbur løb tilbage til Halvdækket.

„Det ser ikke videre godt ud," sagde han til Moran. „De Fyre der kommer vist om Bord igen. De har et eller andet for, og selvfølgelig skal den netop nu finde paa at lække."

„Det er den Ambra, de er paa Jagt efter," sagde Moran med sammenbidte Tænder. „De har lugtet den — de Bæster!"

„Ambra?"

„Ja, den Klump, vi fandt i Hvalen. Det er Ambra."

„Naa og saa?"

„Og saa!" raabte Moran helt ude af sig selv. „Ved De, at vi har fundet en Klump, der vejer meget nær ved 250 Pund, og ved De, at Prisen paa Ambra i San Francisco er omtrent 70 Dollars for et halvt Fjerdingspund? Ved De, at vi har fundet over 100,000 Dollars her ude paa Vandet og nu er meget nær ved at miste dem allesammen?"

„Kan vi da ikke rende fra den?"

„Rende fra den med en Baad, der tager Vand som en Sæk og uden Jolle. Og selv om vi endelig slap væk fra Junken, og saa „Bertha" sank? Hvad saa? Hvis vi endda bare havde Mandskabet om Bord; hvis vi bare

var ti Mand mod de tolv — hvis vi bare var seks — saa, ved den levende Gud, saa vilde jeg prøve paa at slaas for den!"

Junkens to vældige, røde Øjne var nu langs Siden af dem og stirrede lige ned paa „Bertha". Et Øjeblik efter stod Hoang og syv af Kineserne igen paa Dækket.

„Hvad nu?" raabte Moran og gik dem i Møde, medens hendes Øjne lynede under de stærkt rynkede Bryn. „Er Skibet jeres eller er det mit? Vi har gjort jeres beskidte Arbejde for jer, og jeg vil ikke længere have jer paa Dækket!"

Wilbur stod ved Siden af hende uden rigtig at vide, hvad han skulde gøre, men parat til at følge hende, hvad hun saa fandt paa.

„Mig tænke, du faa noget, lugte stærkt," sagde Hoang og lod nysgerrigt sine smaa, blinkende Øjne løbe hen over Skonnerten.

„Mig faa ingenting — ingenting uden Masse grim Stank," sagde Moran. „Nej, det faar du ikke Lov til," raabte hun i det samme og stillede sig i Vejen for Hoang, der gjorde Mine til at ville gaa ned i Kahytten. De andre Kinesere begyndte nu ogsaa at nærme sig, og Wilbur syntes endog, at han saa' en af dem tage sin Haandøkse op af Bæltet.

„Skibet er mit," raabte Moran og stillede sig med Ryggen til Kahytsdøren. Wilbur fulgte hende, og Kineserne rykkede tæt sammen om de to.

„Det hjælper ikke, Moran!" mumlede han. „Om et Øjeblik styrter de løs paa os."

„Men Ambraen tilhører mig — mig," svarede hun uden et eneste Sekund at tage Øjnene fra Kulierne.

„Vi finde Hval," sagde Hoang, „du ikke finde Hval, ham tilhøre vi, alting i ham Hval tilhøre vi, savvy!"

„Nej, I har lovet os en Tredjedel af alt, hvad I fandt."

Selv i Øjeblikkets Forstyrrelse kunde Wilbur ikke lade være at tænke paa, om i Grunden ikke mindst de to Tredjedele af Ambraen tilhørte Strandrøverne, fordi det jo dog, naar alt kom til alt, var dem, der havde fundet Hvalen. Han kunde aldrig senere huske, om han havde sagt noget i den Retning til Moran. Hvis han havde gjort det, havde han ialfald talt for døve Øren. Hendes blaa Øjne skød Lyn af Forbitrelse og fortvivlet Mod, og Wilbur, der stod ved Siden af hende, kunde høre hende skære Tænder af Vrede. Hun var fuldstændig blind for den Fare, der truede dem, og hendes Hjerne havde kun Rum for det ene — en Følelse af at hun led Uret og blev skændig bedraget.

Hoang sagde nogle Ord paa kinesisk. En af Kulierne gjorde et Spring frem, men Morans knyttede Haand ramte ham i Ansigtet og fik ham til at synke i Knæ. Saa kom det Angreb, Wilbur hele Tiden havde forudset. Han naaede lige at opfange et Glimt af Moran i Kamp med Hoang, da han i det samme saa' en af de smaa Haandøkser glimte over Hovedet paa sig. Han gjorde et heftigt Udfald mod Kineserne, der hvor det forekom ham, at Sværmen var tættest — og da han kom til sig selv igen, laa han paa Skonnertens Dæk, med Hovedet støttet til Morans Arm, medens hun sad bøjet over ham og vadskede Blodet af hans Haar.

„Halloj, hvad — hvad — hvad er det?" spurgte han og sprang op, svimmel og med en sviende Smerte i Hovedet. „Det var et farligt Spektakel, vi havde her, ikke

sandt? Har de ogsaa gjort Dem Fortræd? Aah, nu husker jeg det, jeg fik et Hug oven i Hovedet — det var en af de forbandede Haandøkser. Men har De slet ingen Skade taget?"

„De tog vores Ambra," knurrede hun. „Det modbydelige Kryb! og for at gøre det rigtig godt, synker Skuden nu alt, hvad den kan."

VIII

SAT PAA LAND

„Synker!“ raabte Wilbur.

Moran var allerede paa Benene.

„Vi er hele seks Kvartmil ude,“ sagde hun, „men vi maa se at faa den sat paa Land alligevel. Op med Klyveren, Styrmand!“ Et Øjeblik efter havde de sat baade Klyver, Jager og Stagsejl.

Skonnert- og Storsejl trak allerede, og for fulde Sejl stod „Bertha“ ind mod Kysten.

Da den var inden for Indløbet til Bugten, laa Agterenden saa dybt, at Forstavnen var helt klar af Vandet, og Bugsprydet pegede lige op mod Himlen.

Moran stod til Rors, med Panden mere rynket end nogen Sinde, medens hun med Øjnene maalte Afstanden mellem Skonnerten og Kysten.

„Hun klarer den aldrig,“ mumlede hun, som hun stod der og lyttede til Vandets Skvulpen i Kahytten underneden. I Lasten laa de tomme Tønder og flød, og en Gang imellem slog de mod hinanden med en hul Lyd. „Styrmand, det ser rigtig skidt ud for os.“

„I værste Fald,“ svarede Wilbur, overrasket over at se den ellers saa ubetvingelige Moran tabe Modet saa hurtigt — „i værste Fald kan vi jo dog svømme ind — et Par Planker —“

„Svømme?“ gentog hun; „det er ikke det, jeg tænker paa; selvfølgelig kunde vi svømme.“

„Hvad da?“

„Hajerne!“

Wilbur bed Tænderne sammen, men sagde ingenting. Han havde en pinlig Følelse af, at der ikke var noget at sige.

Da Vandet naaede midtskibs, begyndte Skonnerten at mindske Farten, og da den samtidig kom mere ind under Land, løjede Vinden af. Rælingen var nu ikke fire Tommer over Vandfladen. Der var to Mil til den nærmeste Sandtange, og Wilbur hejsede Nødsignalet paa Fokkemasten, i det Haab at Charlie og de andre Desertører skulde finde paa at sende Prammen ud efter dem. Men Desertørerne var ingen Steder at øjne.

„Hvad er der blevet af Junken?“ spurgte han saa pludselig. Moran gjorde en lille Bevægelse med Hovedet ud mod Havet. „Den ligger stadig udenfor.“

Der gik tyve Minutter. Kun en eneste Gang sagde Moran noget.

„Naar den først begynder at gaa ned, saa vil det være forbi i en Fart. Spring saa langt væk, De kan, ellers bliver De bare trukket med ned af Sugningen.“

De havde nu fuldstændig opgivet ethvert Haab om Frelse. Moran holdt ganske vist stadig fast i Roret, som om hun var bestemt paa ikke at slippe det, men det var nu nærmest en ren Formsag. Wilbur stod ved Siden af hende, med de knyttede Hænder begravede i Lommerne. Begges Øjne var ufravendt rettede mod den gule Strimmel Strandbred langt borte. Efter nogen Tids Forløb vendte Moran sig om imod ham med et underligt, ubestemmeligt Smil.

„Vi er et løjerligt Par til at dø sammen!“ sagde hun. Wilbur saa’ et Øjeblik vist paa hende, men da han ikke kunde finde paa noget at svare, stak han Hagen i Vejret som for at sige, at det kunde hun saamænd have Ret i.

„Et løjerligt Par til at dø sammen!“ gentog Moran. „Men maaske det alligevel vil falde os lettere end“ — hun undgik at møde hans Blik — „end det vilde have faldet os at *leve* sammen,“ sluttede hun og smilede paany.

„Og dog,“ sagde Wilbur, „har vi de sidste Par Uger her paa Skonnerten oplevet en hel Del — baade godt og ondt — med hinanden. Jeg ved ikke,“ fortsatte han kejtet, „jeg ved ikke, om jeg egentlig nogen Sinde har været — har haft — har været lykkeligere end de sidste Par Uger. Det *er* mærkeligt, ikke sandt? Jeg ved selvfølgelig godt, hvad De vil sige, og jeg har mange Gange sagt mig det selv. *Jeg* hører hjemme i Byen og i det Liv, der leves der, og De — De hører til herude paa Havet. Jeg har aldrig kendt en ung Pige som Dem — har aldrig vidst, at en ung Pige *kunde* være, som De er. De ved ikke, hvor forunderligt det hele forekommer mig. De bander som et Mandfolk, De klæder Dem som et Mandfolk, og jeg tror ikke, De nogen Sinde rigtig har kendt andre Kvinder; og *De* er stærk — jeg ved, De har lige saa gode Kræfter som jeg selv. De har ingen Forestilling om, hvor forskellig De er fra de unge Piger, jeg hidtil har kendt. Tænke sig en af dem stille sig til Modværge mod Hoang og de Banditter til Strandrøvere med deres Knive og Haandøkser! Maaske er det netop, fordi De er saa ulig de unge Piger, jeg har kendt, at — at det er gaaet mig, som det er. Jeg

ved det ikke — jeg ved overhovedet ingenting. Hele Situationen er saa løjerlig bagvendt. For omtrent en Maaned siden var jeg selvskreven ved alle Baller og Teselskaber i San Francisco, og nu staar jeg om Bord paa en synkefærdig Skonnert i Magdalenebugten — staar her sammen med en ung Pige, som — som — som jeg — naa ja, sammen med *Dem*, og ja, De ved jo godt, hvorledes det er fat med mig — saa jeg kan lige saa gerne sige Dem det med det samme — jeg elsker Dem, højere end jeg nogen Sinde troede, man kunde elske et andet Menneske."

Moran rynkede Panden.

„Jeg holder ikke af, at De siger den Slags Ting," sagde hun, „jeg er ikke vant til det, og jeg ved ikke, hvorledes jeg skal tage det. Tro mig," sagde hun med en lille, let Latter, „det er spildt Ulejlighed. *Jeg* vilde aldrig kunne elske en Mand. Jeg er ikke skabt for Mænd."

„Nej," sagde Wilbur, „hverken for Mænd eller Kvinder."

„Nej, hverken for Mænd eller Kvinder."

Wilbur tav. Det var, som om han i det Øjeblik først rigtig forstod Morans Liv og Karakter, hendes Skyhed overfor Mænd og Kvinders Skyhed overfor hende, forstod denne besynderlige, ensomme Skabning, saa ene som det store Hav, hvorpaa hun levede, smuk paa sin Vis, men uden Køn, stolt, utæmmet, pragtfuld i sin barske, oprindelige Selvstændighedsfølelse — uberørt og ubesmittet af Civilisationen. Hun forekom ham som en Valkyrie fra de gamle Sagaer, født til Verden Aarhundreder for sent og derfor ude af Stand til at finde

sig til Rette i vor moderne Tidsalder. Hendes Renhed var som Isbjergenes og Jøklernes Renhed, fra alle Tider og til alle Tider. Han forstod, at for en Kvinde med hendes Natur kunde det at komme til at elske en Mand kun være en Ydmygelse — en Nedværdigelse. Og dog *kunde* hun elske, for hvorledes kunde *han* ellers være kommen til at elske hende? Selv i dette Øjeblik kunde han ikke lade være at grunde over, paa hvad Maade det en Gang vilde komme — grunde over, hvorledes han skulde faa de uberørte Strenge til at dirre, hvorledes han skulde faa hende til at vaagne til Erkendelse af, at hun, Moran, den uforfærdede Fribytter, den ubesejrede Jomfru, som hidtil ikke havde kendt til at lade sig binde, hverken af Love, Fædreland eller Køn, alligevel, trods alt, var en Kvinde.

„Ved Gud, Styrmand!“ udbrød hun pludselig. „Tønderne holder os oppe — de tomme Tønder i Lasten. Hurra! Saa kan vi dog maaske endnu naa Land.“

Hun havde Ret. De tomme Oksehoveder, der havde været bestemte til Opbevaring af Olien, var af det indstrømmende Vand bleven pressede op mod Lugekarmen og gjorde nu Tjeneste som lige saa mange Bøjer, saaledes at Skonnerten ikke kunde synke dybere. En halv Time senere, lige ved Strømskifte, stødte endelig „Bertha Millner“ paa Grund og laa dér, med Halvdækket helt under Vand, med Forstavnen løftet i Vejret og en frygtelig Styrbordslagside.

Moran svang sig over Skibssiden og vadede ind til Kysten med en Line, som hun gjorde fast til et mægtigt Hvalkranie, der laa halvt begravet i Sandet.

Wilbur fulgte. Skonnerten var stødt mod en Pynt paa den sydlige Side af Bugten og laa nu sikkert og godt

paa en Sandbanke. Før ved Lavvande næste Morgen vilde det være umuligt at undersøge, hvor stor en Læk den havde faaet.

„Ja, saa kom vi da saa vidt!" sagde Moran. „Men hvad nu? Vi kan maaske slippe herfra paa to Dage, men det *kan* ogsaa blive to Aar. Det afhænger altsammen af, hvor slemt Hullet er. Er vi „gaaet ind for Reparation", eller har vi lidt Skibbrud? Ja, det kan vi ikke sige noget om før i Morgen. Men nu er jeg sulten, og det er De vist ogsaa."

Halvdelen af de Fødevarer, de havde haft om Bord paa Skonnerten, var gennemtrukne af Vand, men ved nærmere Undersøgelse fandt Wilbur, at der var saa meget ubeskadiget, at de foreløbig ikke havde Grund til Ængstelse.

„Vand kan vi tage i Bækken," sagde han, „og Vagtler er der fler af, end vi kan spise, foruden at vi selvfølgelig baade har Fisk og Abaloner. Selv om alle Fødevarerne havde været ødelagte, kunde vi endda meget godt have klaret os."

Kahytten var fuld af Vand, og Wilburs Køje havde Strandrøverne taget, saa de to bestemte sig til at tilbringe Natten i Land. At sove under aaben Himmel i en saadan Varme var desuden en ren Herlighed.

I straalende Humør gav de sig derefter i Lag med deres første Maaltid paa Landjorden. Moran var Kok, og med Undtagelse af at de ingen Kaffe havde, var det et storartet Maaltid. Whisky hentede de fra Skonnerten og drak staaende hinandens Skaal i en god, stiv Toddy.

„Moran," sagde Wilbur, „De burde egentlig have været et Mandfolk."

„I alle Tilfælde," svarede hun, „i alle Tilfælde er jeg ikke en almindelig ung Pige."

„*Nej!*" sagde Wilbur med Overbevisning, idet han stoppede sin Pibe. „*Nej*, De er Moran og ikke andet, Moran, den norske Pige fra Stillehavet."

„Og det vil jeg vedblive at være," sagde hun bestemt.

Wilbur syntes aldrig, han havde oplevet en skønnere Aften. Ikke en Vind rørte sig, og Stilheden var saa fuldstændig, at Blodets Banken mod Trommehinderne næsten blev generende. Naar Havet nærmede sig Kysten, var det ligesom paa Taaspidserne og med smaa, sirlige Skridt. Mod Vest var Himlen som et kæmpemæssigt Kirkevindue med farvede Ruder, og Havfladen var en eneste fast, glimtende, mangefarvet Masse. Bagved dem, ude i Horisonten, var mørke Purpurfarver de fremherskende, og dér hævede Bjergtoppene sig med deres hvide Hætter, over hvilke Maanen, trægt og nølende som om den ikke havde Lyst til at komme frem, langt om længe lod sit straalende Ansigt komme til Syne.

Wilbur, der var klædt som Kineserne i vide Bukser og Bluse, med flettede Sandaler paa de bare Fødder, sad med Ryggen mod Hvalkraniet og røg i Ro og Mag sin Pibe. I lang Tid blev der ikke sagt et Ord, saa endelig brød Moran Tavsheden.

„Nej," sagde hun med sagte Stemme, „det er det Liv, jeg er skabt til. I seks Aar har jeg ikke tilbragt tre Uger i Træk paa Landjorden. Nu da Eilert er død" — naar hun talte om Faderen, kaldte hun ham altid ved Fornavn — „nu da Eilert er død, har jeg ikke et Baand, der binder mig til noget bestemt Sted — ikke en Slægt-

ning, ikke en Ven, og jeg ønsker mig det aldrig anderledes."

„Men Ensomheden, den forfærdelige Ensomhed, der følger med et saadant Liv, det er det, jeg ikke kan forstaa. Er det da aldrig faldet Dem ind, at den højeste Lykke er den, man deler med andre?"

Moran sad med Hænderne foldede om Knæet og saa' ud over Havet. Hun gik næsten aldrig med Hat, og den røde Efterglans fra den nedgaaende Sol forvandlede de matgule Farver i hendes Haar til straalende Guld.

„Aah nej!" sagde hun, og hendes Stemme lød endnu dybere end sædvanlig. „Hvem tror De vel kunde forstaa og dele mine Glæder og være lykkelig, naar jeg var det? Og desuden er jeg lykkeligst, naar jeg er alene — jeg savner aldrig nogen."

„Men," sagde Wilbur, „man er ikke altid alene. Naar alt kommer til alt, *er* De jo dog en ung Pige, og Mænd, især Sømænd, er rene Bæster, naar det gælder en Kvinde — en ubeskyttet Kvinde."

„Jeg er stærkere end de fleste Mænd," sagde Moran ligefrem. „Hvis De for Eksempel havde været som adskillige andre Mænd, jeg har kendt, saa vilde det være kommet til Kamp imellem os. Og det vilde for Resten ikke have været første Gang," lagde hun til, idet hun strøg ned over sin ene mægtige Fletning.

Wilbur saa' nysgerrigt forskende paa hende — lagde igen, som om det var første Gang de mødtes, Mærke til de grove, blaa Overtræksbukser, der forneden blev holdt sammen af de lange Støvler; den grove Flonelskjorte, der stod aaben i Halsen; Bæltet med den lille Dolk og Skede; de kraftige, hvide Arme, tatoverede paa Sømandsvis, den svære, muskelstærke Hals; det

røde Ansigt med de blegblaa Øjne og det brede, tunge Underansigt, men først og sidst hendes Haar, det svære, gule, duftende Haar, der hang ned over Skuldre og Bryst og i tunge Krusninger laa helt ned i Skødet paa hende.

„Nej," sagde han og trak Vejret dybt, „jeg kan slet ikke forstaa det. Jeg har altid vidst, at De var ulig alt andet, jeg havde truffet paa min Vej, men nu begynder jeg at tro, at De endog overgaar min Fatteevne. De har Ret, De *burde* holde Dem for Dem selv. De burde være alene. Deres Mage er ikke født endnu. De er brilliant, som De er," men ganske sagte, med sammenbidte Tænder, føjede han til: „Og dog, min Gud, hvor jeg elsker Dem!"

Det var efterhaanden bleven sent. Stjernerne var alle fremme, og Maanen stod højt paa Himlen. Moran gabede.

„Styrmand, jeg tror, jeg gaar til Køjs. Vi maa i Lag med den Skonnert i Morgen tidlig, og jeg tvivler ikke om, at den vil give os mere end nok at bestille."

Wilbur vidste ikke rigtig, hvad han skulde svare, og bestemte sig derfor til at vente og se, hvad der nu kom. „Det er varmt nok til, at vi kan lægge os til at sove, hvor vi er," gik Moran videre, da hun intet Svar fik, „saa vi behøver ikke at gaa om Bord paa „Bertha", selv om det maaske kunde være ganske rart at have et Par Tæpper til at ligge paa. Sandet er saa haardt som et Bræt."

Uden at svare viste Wilbur hende to sammenrullede Tæpper, som han havde taget med sig, da han var ude paa Skibet efter Fødemidler. De tog hver ét og bredte dem ud paa Sandet ved Siden af det solblegede Hvalkranie.

Moran tog sine Støvler af og strakte sig ud paa sit Tæppe, fuldkommen ubekymret og med Hænderne foldede under Hovedet. Wilbur rullede sin Frakke sammen for at bruge den til Hovedpude og lagde sig derefter, med paataget Ro og Selvbeherskelse, til Hvile for Natten. Der var en Tid lang ganske stille. Saa gabede Moran igen.

„Jeg rev Hælen af min ene Støvle i Morges," sagde hun søvnigt, „jeg har haltet hele Dagen."

„Ja, jeg har lagt Mærke til det," svarede Wilbur. „Der var et Par nye Støvler af Kitchells et Sted om Bord, hvis de da ikke er bleven ødelagte af Vand."

„Var der det?" sagde hun ligegyldigt; „dem maa vi huske at se efter i Morgen tidlig."

Derefter var der igen en lille Tid ganske stille.

„Jeg gad vidst," begyndte Moran saa igen med Blikket rettet stift ud for sig i Mørket, „jeg gad vidst, om Charlie tog den Stegepande med sig, da han gik?"

„Jeg ved det ikke. Det gjorde han rimeligvis."

„Det var det eneste, vi havde til at stege Abaloner i. Husk mig paa at se efter i Kabyssen i Morgen .... Sandet er saa haardt, som jeg ved ikke hvad, til Trods for Deres Tæppe ..... Naa, god Nat, Styrmand, nu vil jeg sove."

Tre Timer efter havde Wilbur endnu ikke lukket et Øje. Til sidst rejste han sig op i en siddende Stilling og saa' paa Moran, der laa og sov roligt, med Ansigtet indrammet af det bleggule Haar som en Glorie, saa' først paa hende og derefter hen over det øde, forladte Land, der omgav dem til alle Sider.

„Jeg ved ikke," sagde han til sig selv, „om jeg er en retsindig Mand og en Gentleman, en sølle Idiot eller

blot en snusfornuftig, forsigtig Fyr, der sætter Pris paa hele Lemmer? Det vilde være ganske rart, om jeg kunde finde ud af, hvilken af de tre Ting jeg i Grunden er."

Derefter fortsatte han med større Alvor: „Elsker jeg hende for højt, eller elsker jeg hende ikke højt nok; elsker jeg hende ikke paa den rigtige Maade, eller hvorledes?" Han lænede sig hen imod hende, saa tæt at han kunde føle hendes Aande og Varmen af det stærke, unge Legeme. Ærmerne paa den grove, blaa Skjorte var opsmøgede, og det forekom ham, at hendes nøgne Arm, der laa udstrakt i Sandet, havde en egen sød Duft. Saa trak han sig ganske stille tilbage.

„Nej," sagde han afgørende, „nej, jeg maa alligevel, naar alt kommer til alt, være en Gentleman." Og først da han var kommen til det Resultat, faldt han i Søvn.

Da han vaagnede, stod Solen højt paa Himlen, medens Bugten laa badet i dens varme, røde Lys. Den ene af de to Pynter, der dannede Indløbet, var halvt gemt og udvisket af en Luftspejling, og det var allerede meget varmt. Moran sad nogle faa Skridt fra ham og flettede sit Haar.

„God Morgen, Moran!" sagde han og rejste sig. „Hvor længe har De været oppe?"

„Siden lidt før Solopgang," sagde hun; „jeg har været henne og tage et Bad i Bugten ved den lille Bæk. Der saa' jeg for Resten en Hare."

„Har De set noget til Charlie og de andre?"

„De har slaaet sig ned paa den anden Side af Bugten. Men se en Gang derhenne!" føjede hun til.

Junken var kommet ind i Løbet af Natten og laa nu halvanden Kvartmil fra Kysten.

„Saa for Fanden!“ udbrød Wilbur. „Hvad mon de vil?“

„Hente fersk Vand, antager jeg,“ sagde Moran og gjorde den sidste af sine Fletninger færdig. „Vi maa hellere skynde os at faa noget Frokost, saa vi kan komme i Lag med „Bertha“. Det er snart Lavvande.“

Medens de spiste deres Frokost, holdt de hele Tiden Øje med Skonnerten, hvis Sider kom mere og mere til Syne, efterhaanden som Vandet langsomt sank.

„Det ser ikke ud til, at der er noget videre i Vejen med den,“ sagde Wilbur.

„Det er et Sted i Agterenden,“ bemærkede Moran.

I Løbet af en Time laa „Bertha Millner“ højt og tørt paa Sandtangen, og de kunde i Ro og Mag undersøge den. Det var Moran, som fandt Skaden.

„Pyt!“ udbrød hun fornøjet, „det kan vi saamænd gøre i Stand paa en halv Time.“

Der var gaaet en Planke løs i Agterenden — det var det hele. Ellers var Skonnerten saa god som den Dag, da den gik ud fra San Francisco. Moran og Wilbur fik Planken spigret fast og Mellemrummene kalfaltrede med Lampevæge.

Ved Middagstid var Skaden udbedret, og det var dem, trods de mest omhyggelige Undersøgelser, ikke muligt at finde flere Huller.

„Ja, nu kan vi for den Sags Skyld gaa, naar det skal være,“ sagde Moran. „Vi graver Sandet væk om Stævnen, gør en Ende fast ved den Klippe derude og varper den ud ved næste Højvande. Halloj! hvem er det?“

Det var Charlie. Medens de to havde været optagne af deres Arbejde, var han ubemærket kommet over fra

den anden Side af Bugten og stod nu i nogen Afstand og betragtede dem med et roligt Smil.

„Hvad vil du?“ raabte Moran vredt. „Hvis vi gjorde dig din Ret, min Ven, saa tog vi og kølhalede dig.“

„Mig tænke, det meget varm Dag.“

„Det er ikke det, du kommer for at fortælle os. Hvad vil du?“

„Mig komme passiare — snakke.“

„Vi vil ikke „passiare-snakke“ med saadan et elendigt Kryb som dig. Væk med dig!“

Charlie satte sig ned paa Strandbredden og tørrede sin Pande.

„Mig komme købe Stykke Flæsk — Kinamand ikke have Flæsk.“

„Vi sælger ikke Flæsk til Desertører,“ raabte Moran, „og jeg vil bare sige dig, din lille, beskidte Abekat, at Hr. Wilbur og jeg rejser hjem — tilbage til Frisco — i Eftermiddag; og vi vil lade dig og alt det andet modbydelige Kryb blive tilbage her, saa kan I jo ligge og raadne op paa Strandbredden eller blive slaaet ihjel af Strandrøverne.“ Ved de sidste Ord pegede hun ud imod Junken, men Charlie ikke saa meget som fulgte Retningen af hendes Finger, af hvilken Ligegyldighed Wilbur sluttede sig til, at det netop var i Anledning af Strandrøverne, at denne Macchiavellis tro Discipel havde ønsket at indlede Underhandlinger med sine gamle Overordnede.

„Ikke have Flæsk?“ spurgte han og løftede forbavset Øjenbrynene.

„Masser, men ikke til jer.“

Charlie tog en Hjorteskindspose frem af sin Bluse

og talte en hel Bunke Guld- og Sølvpenge ud i Haanden.

„Mig købe Tobak."

„Hør, Charlie," sagde Wilbur roligt, „lad nu være at staa der og spille Komedie for os. Vi kender dig alt for godt til at tro paa det Sludder. Det er ikke Flæsk, du vil have, og heller ikke Tobak."

„Kinamand meget, meget syg. To Mand meget syg. Mig tænke ham dø snart. Mig tænke ham dø Morgen. Dig have Slapkiste, dig give mig fem, syv Piller, Sabe?"

„Skal jeg sige, hvad det er, du vil," sagde Moran og lod, som hun sigtede paa ham med en Pistol; „du er bleven bange, er du, fordi du har set de Strandrøvere ligge derude i Bugten, og du er endda mere bange for dem end for Skonnerten. Nu vil du have os til at tage jer med hjem. Jo, du kan tro, jeg kender dig."

„Hvor meget?"

„Tusind Dollars."

Wilbur saa' overrasket paa hende. Han havde ventet et bestemt Afslag.

„Dig ikke have Piller?" spurgte Charlie, stadig lige velvilligt.

Moran vendte Ryggen til ham. Hun og Wilbur gav sig dæmpet til at overlægge Sagen.

„Vi maa hellere tage dem med tilbage, hvis vi kan gøre det paa en pæn Maade," sagde Moran. „Skonnerten er selvfølgelig kendt i Frisco. Den gik ud med Kitchell og en Flok Kulier, og den kommer tilbage uden andre end Dem og mig om Bord. Selv om vi fortæller, hvordan det i Virkeligheden hænger sammen, saa er

der vist ikke ret mange, der vil tro det, og ialfald vil vi faa en farlig Masse Vrøvl. Og paa den anden Side, mon saa De og jeg alene kan faa „Bertha“ i Havn? Det er let nok, saa længe Vejret er fint, men sæt nu, vi faar Storm? Saa er jeg slet ikke saa sikker paa, at det kan gaa.“

„Mig give dig ti Dollar for ti Piller,“ sagde Charlie.

„Vil du give os tusind Dollars for at tage jer med til San Francisco?“

Charlie rejste sig. „Mig gaa tilbage. Mig fortælle Kinamand, hvad du siger om Piller. Mig komme tilbage igen.“

„Det vil sige, at han har til Hensigt at gaa tilbage og meddele sine Venner, hvad vi har sagt,“ sagde Wilbur med sagte Stemme. „Du maa hellere skynde dig, chop-chop,“ raabte han efter Charlie, „for vi gaar snart.“

„Han ved meget godt, at vi ikke kan slippe herfra før ved Højvande i Morgen,“ sagde Moran. „Han forhaster sig ikke, det kan De stole paa.“

Senere ud paa Eftermiddagen saa' Moran og Wilbur en Baad blive sendt ud fra Junken og lægge til i Nærheden af det lille Ferskvandsløb. Strandrøverne var altsaa virkelig ved at tage Vand om Bord. Baaden foretog tre Ture inden Aften, men Strandrøverne gjorde iøvrigt ikke Mine til hverken at ville forulæmpe den værgeløse Skonnert eller blande sig i, hvad Charlie og de andre Desertører tog sig for paa den anden Side af Bugten.

„Nej,“ udbrød Moran med sammenbidte Tænder, da hun og Wilbur var i Færd med at tilberede deres Aftensmad, „nej, det behøver de saa sandt heller ikke;

den Klump, de har om Bord, er meget nær sine halvandet hundrede tusind Dollars værd — og det er *vores* Klump, hører De, vores! Du gode Gud, hvor det harmer mig!"

Maanen stod betydelig tidligere op den Aften, og ved Midnatstid laa hele Bugten som overgydt af dens hvide, kraftige Lys. Inde fra Land kunde de tydelig se Junken ligge til Ankers et Stykke fra Kysten. Hen imod Klokken ét blev Wilbur vækket ved, at Moran ruskede ham i Armen.

„Der er noget rent galt paa Færde derude," hviskede hun, „noget med Junken. Hør, hvor de skriger! Se! se! se!" raabte hun, „nu er det nok deres Tur!"

Wilbur kunde se den ranktbyggede Junke med de stirrende, røde Øjne og de høje Stævne saa tydeligt, som om det havde været den klareste Dag. Og medens han saa', var det, som en stor Bølge pludselig rørte sig under den. I Ordets bogstaveligste Forstand hævede Junken sig nu op af Vandet, faldt saa ned igen med en plaskende Lyd, hævede sig paany for straks efter at falde tilbage paa Vandspejlet, hvis Krusninger, større og større jo længere de kom bort fra Skibets Sider, forplantede sig helt ind til Kysten og til sidst brødes til Skum i Sandet for Wilburs Fødder.

Saa pludselig hørte Bevægelsen op, og alt blev stille. Der gik én Time, der gik to Timer, og Maanen begyndte at staa lavt. Moran og Wilbur var efterhaanden bleven trætte af at sidde og passe paa og var lige ved at falde i Søvn igen, da de med ét hørte Knagen af Aaretolle og Lyden af en Baad, der tog Grunden i Nærheden af dem.

Og der stod Kineserne — Desertørerne fra „Bertha Millner“ — under Anførsel af Charlie. Han gjorde et Par Skridt frem imod dem og begyndte saa:

„Op! Op! Junke helt Smadder. Kai-gingh komme i Land. Mig tænke ham tage Skonnert!“

IX

HOANG TAGES TIL FANGE

„I Smadder? Hvordan gik det til?“ spurgte Moran. Alle Desertørerne stod i en Klump om Charlie, saa tæt op til hinanden, at det næsten saa' ud, som om det var dem en Trøst at føle hinandens Albuer.

„Ikke kan sige,“ svarede Charlie. „Ham ryste, ham løfte op samme som vi. Saa ham løfte for meget op; ham helt Smadder, — fire Stykker Kinamand drukne.“

„Drukne! Var der nogen af dem, der druknede?“ udbrød Moran.

„Fire Stykker drukne,“ gentog Charlie roligt. „En, tre, fem, ni komme i Land. Ham andre ikke komme.“

„Hvor er da de, der kom i Land?“ spurgte Wilbur.

Charlie gjorde en Bevægelse ud i Mørket. „Ham slaa sig ned ovenpaa gamle Hus.“

„Aah, den gamle Hvalfangerstation!“ indskød Moran. Derefter vendte hun sig mod Wilbur: „De husker den nok — omtrent halvandet hundrede Alen nord for Bækken?“

Wilbur, Moran og Charlie var gaaet lidt bort fra „Bertha Millner“s øvrige Besætning, der imidlertid havde sat sig paa Hug i en Række langs Kysten og nu i tavs Tilbageholdenhed, med tomme, stirrende Blikke saa' gennem Natten ud mod Havet. Moran, hvis An-

sigt stadig blev mørkere og mørkere, var den første, der igen sagde noget:

„Hvorfor tror du, at Strandrøverne vil have vores Skonnert?“

„Ham sikkert prøve ta' Skonnert! Ham have Baad sejle hjem med. Ikke kan faa.“

„Lad os saa hellere sejle nu i Nat — med det samme,“ sagde Wilbur.

„Lavvande,“ svarede Moran, „og desuden — Charlie, saa' du dem paa nært Hold? Var du nær ved dem?“

„Mig ikke gaa meget nær.“

„Lagde du Mærke til, om de havde noget hos sig, pakket ind i en Hængekøje — noget der lugtede sødt?“

„Som en Røgepind for Eksempel?“

„Ikke vide; ikke kan sige. Ham ganske sikkert prøve ta' Skonnert. Ham meget slem Kinamand. See Yup Kinamand meget slem. Mig Sam Yup, Savvy?“

„Sam Yup!“

„Ja. Mig Sam Yup. Ham,“ her pegede han paa Mandskabet fra „Bertha“, ham Sam Yup. Allesammen Sam Yup, ham,“ her gjorde han en Bevægelse hen i Retning af, hvor Strandrøverne havde slaaet Lejr, „ham See Yup. Savvy?“

„Det er to Partier,“ sagde Wilbur, „See Yup'erne og Sam Yup'erne. De er Dødsfjender.“

Moran stod en Stund hensunken i dybe Tanker og huggede i Sandet med sin Støvlehæl; Tommelfingrene havde hun stukket i Bæltet, og Panden var stærkt rynket. Ingen af dem sagde et Ord.

„Saa meget er vist,“ brød hun endelig Tavsheden, „Skonnerten kan vi ialfald ikke lade dem tage. De vilde

selvfølgelig ogsaa tage vores Proviant, og hvad i Alverden skulde vi saa gøre? Ladt tilbage uden Fødemidler paa en øde Kyst, ved den levende Gud, det vilde være en net Redelighed! Hvor langt tror I, vi er fra den nærmeste By? Ikke meget mindre end tre hundrede Kvartmil, og saa har de oven i Købet Klumpen — vores Ambra — det tør jeg dø paa. Den lod de saamænd ikke blive om Bord, da Junken gik under."

„Hør nu, Charlie," fortsatte hun, „hvis Strandrøverne tager Skonnerten — „Bertha Millner" — fra os, saa kan vi pænt faa Lov til at ligge her og sulte ihjel."

„Mig tænke ja."

„Hvordan skulde vi saa komme hjem? Aldrig i Livet lader vi dem tage vores Skonnert! I vil da ikke lade dem tage vores Skonnert?"

„Mig tænke, ham ikke have den."

„Hør nu!" fortsatte hun med pludselig Iver. „Nu er de ikke mere end ni, og vi er otte. Vi er altsaa omtrent lige. Vi kan slaas med de Bæster. Det ved jeg, vi kan. Hvis vi for Eksempel stormede deres Lejr og gjorde et rigtig hurtigt Angreb, saa er jeg vis paa, at vi kunde drive dem lige ud i Vandet. Styrmand," raabte hun og vendte sig pludselig om imod Wilbur, „er De parat? Har De Mands Mod og Hjerte? Strandrøverne har i Sinde at angribe os i Morgen før Højvande — den er tydelig nok. Til Kamp maa det altsaa i alle Tilfælde komme. Vi kan ikke lade dem tage Skonnerten. Det vilde være den rene Hungersdød for os, hvis vi lod dem gøre det."

„Det er „Bertha", de vil have fat i," gik hun videre, da han ikke svarede, „og vi maa for enhver Pris holde dem væk. Hvis der skal angribes, saa foreslaar jeg, at

vi gør det. Jeg foreslaar, at vi stormer deres Lejr, før det bliver lyst — nu — i Nat — lige med det samme — overfalder dem fra alle Sider og overrumpler dem, gør det af med et Par Stykker af dem, hvis det viser sig at være nødvendigt, og tager den Ambra. Saa tilbage til Skonnerten i en Fart, op med Sejlene og, saa snart det bliver Højvande, af Sted med det samme. Vi kan gøre det, det ved jeg, vi kan. Styrmand, vil De hjælpe mig?"

„Hjælpe Dem? Selvfølgelig vil jeg hjælpe Dem, Moran. Men," Wilbur tøvede lidt, „det vilde vist være meget lettere for os at slaas med dem paa Dækket af Skonnerten. Hvorfor ikke vente, til de prøver at komme om Bord? Vi kunde i hvert Fald have Sejlene sat og holde Strandrøverne borte, saa længe til det blev Højvande, og de drev tilbage af sig selv. Hvorfor ikke hellere gøre det?"

„Mig tænke, det bedst vente ovenpaa Baad," sagde Charlie samstemmende.

„Ja, hvorfor ikke, Moran?"

„Fordi," raabte den unge Pige, „fordi de har vores Klump. Jeg har ikke til Hensigt at lade mig plyndre for halvandet hundrede tusind Dollars, hvis jeg kan gøre noget til det."

„Hvad det?" spurgte Charlie. „Halvande hundre tusin du have?"

„Har haft — det vil sige vi to, Styrmanden og jeg. Vi hjalp Strandrøverne med en Hval, og da de troede, de havde taget, hvad der var i den, fandt vi en Klump Ambra, der vejede næsten halvtredje hundrede Pund. Hør nu godt efter, Charlie. Den Klump har Strandrøverne taget. Men Klumpen er min — og jeg vil have

den tilbage. Sagen stiller sig altsaa paa følgende Maade: Dine Folk kan slaas — du kan ogsaa selv slaas. Vi vil gøre det til et rent Forretningsspørgsmaal. Hvis I hjælper mig med at faa fat paa den Ambra, saa vil jeg give hver af Mændene tusind Dollars og dig halvandet Tusind. Hvis du gaar ind paa mit Forslag, saa vil du være en rig Mand og en uafhængig Mand for hele Resten af din Levetid. Hvis du derimod siger Nej, saa kan du faa Lov til at ligge her og raadne op paa Strandbredden, for enten maa vi slaas eller lade dem tage Skonnerten, det ved du lige saa godt som jeg. Og hvis du, hvordan det saa gaar, bliver nødt til at slaas, hvorfor saa ikke slaas dér, hvor der er Udsigt til, at det betaler sig bedst?"

Charlie svarede ikke straks — han stod med fremskudt Underlæbe og betænkte sig.

„Jamen vent lidt, Moran!" begyndte Wilbur, saa sagte at Charlie ikke kunde høre ham. „Har vi nu ogsaa, naar alt kommer til alt, Ret til den Ambra? Det var jo Strandrøverne, der havde fundet Hvalen. Den tilhører altsaa i Virkeligheden dem. Hvad Ret har vi til at tage Ambraen fra dem? ikke mere end til at tage Spermacetten og alt det andet. Naar man ser rigtig paa Sagen, er den dog nærmest deres, ja, synes De i Grunden ikke ogsaa?"

„Jeg giver Fanden i Deres Skrupler!" raabte Moran i et pludseligt Anfald af Raseri. „Ret til den! Hvis jeg ikke har Ret til den, gad jeg nok vidst, hvem der har det? Hvem var det, der fandt den? De beskidte Abekatte kunde have haft et vist Krav, hvis de havde holdt sig til en Tredjedel og havde tilbudt at dele med os, dengang vi laa og hverken kunde gøre fra eller til. Jeg

garanterer selvfølgelig ikke for, at jeg vilde være gaaet ind paa deres Forslag, hvis de virkelig havde foreslaaet mig det — gaaet ind paa at lade dem vandre af med hundrede tusind Dollars, som jeg havde lige saa god Ret til som nogen af dem! Men det Spørgsmaal har de jo for Resten sparet mig for at tænke mere over. De tog det hele — hele Stadsen, saa der kan ikke være Tale om at forhandle. Nu vil Klumpen komme til at tilhøre den stærkeste, og det er jeg glad for. De troede, at de var de stærkeste, men nu faar vi jo se, om de virkelig er det. Vi staar her i en gudsforladt Sandørken, hvor der hverken er Love eller Politi at tage Hensyn til. Det bliver altsaa simpelthen den stærkeste, der gaar af med Sejren, og den svageste, der kan gaa hjem og lægge sig. Jeg skal nok klare mig og faa min Klump oven i Købet, og jeg skal ikke have noget af at staa her og finde mig i Haarkløveri af nogen Art med de Banditter. Jeg vil have det hele, og anden Lov har vi ikke at rette os efter i denne Sag, min lovkyndige Ven!"

Hun drejede sig hurtig om paa Hælen, medens Wilbur stod tilbage med en Følelse af Skamfuldhed over sig selv og Stolthed over hende.

„Mig gaa tale med Kinamand," sagde Charlie og nærmede sig Gruppen.

I omtrent fem Minutter sad Kineserne i en Rundkreds paa Strandbredden og talte om Sagerne. Moran gik frem og tilbage langs Prammen, der var halet op paa Land, og Wilbur stod med Hænderne i Lommen og Ryggen mod det solblegede Hvalkranie. En Gang saa' han paa sit Ur. Klokken var lige ved ét.

Til sidst var Raadslagningen endt, og Charlie nærmede sig paany. „Allright," sagde han, „ham kæmpe Masse."

„Det er godt," sagde Moran, „lad os saa ikke spilde mere Tid. Hvad Vaaben har vi?"

„Vi har Hajsværdene," sagde Wilbur, „der er fem af dem. De er næsten ti Fod lange, og Bladene er saa skarpe som Barberknive; man kan ikke tænke sig bedre Spyd."

„Ja, det var en Idé!" svarede Moran, aabenbart mest stemt for at glemme sit Udbrud af Hidsighed for lidt siden og maaske i Virkeligheden allerede ked af, at hun havde overilet sig. Der blev gjort et hurtigt Overslag over, hvad Vaaben de havde, og de fem mægtige Hajsværd, en stor Kniv fra Kabyssen og en Revolver, hvis Brugbarhed var ikke saa lidt tvivlsom, blev fordelt mellem dem, saaledes at Mandskabet fik Hajsværdene, Charlie Kniven og Wilbur Revolveren. Moran havde sin egen Kniv, en stor Tollekniv af den Slags, som Nordmændene ynder saa meget, baade paa Landjorden og til Søs. De stod netop og undersøgte disse forskellige Vaaben, medens Moran ivrigt udviklede sin Angrebsplan, da Hoang og en anden Kineser kom til Syne lidt neden for dem paa Strandbredden. Maanen stod lavt, og det var temmelig mørkt, men de to Strandrøvere saa' alligevel straks Hajsværdene glimte i det sparsomme Lys. De gjorde Holdt og saa' mistænksomt undersøgende paa Gruppen.

„De Bæster!" mumlede Moran. „De er nok rigtig godt med, lader det til — nu kan der ikke blive Tale om at overrumple dem. Tal til ham, Charlie, og se, hvad det er, han vil."

Moran, Wilbur og Charlie gik et Stykke hen imod Hoang og hans Ledsager. Da Afstanden imellem dem var knap femten Fod, standsede de, og nu fulgte der en

lang Forhandling mellem de to. Det viste sig imidlertid snart, at Hoang i Grunden ingenting vilde, skønt han med stor Iver forsikrede dem om sin Beredvillighed til at fragte „Bertha Millner“ tilbage til San Francisco.

„Det er slet ikke det, han vil,“ sagde Moran med dæmpet Stemme til Wilbur, uden et eneste Øjeblik at tabe Strandrøveren af Syne. „Han er saamænd ikke et Øjeblik i Tvivl om, at han kunde tage „Bertha“ uden at betale saa meget som en Øre for den. De vil spionere, det er det, de vil, og det gør de ogsaa af Hjertens Lyst. Nu kan det ikke nytte at tænke paa at storme deres Lejr. De gaar selvfølgelig bare tilbage til de andre og fortæller dem, at vi ved Besked med, hvad de har for.“

Det var stadig meget mørkt. I Nærheden af den landsatte „Bertha Millner“ sad Mandskabet, hver især bevæbnet med et af de lange, lanselignende Hajsværd, og fulgte Forhandlingerne mellem deres Overordnede. Maanen, der nu stod lige over Horisonten, var blodrød, og Genskinnet fra den faldt i stærke, brede Striber hen over den glatte, graa Overflade. Ebben var snart forbi, og Bølgerne skvulpede ganske sagte op paa det vaade Sand. Under Pavserne i Forhandlingerne sænkede den store, alt indhyllende Stilhed sig ned over dem, med samme Pludselighed som en Klap, der lukker for en Mekanisme.

Hvorledes det gik til, hvem der gjorde Begyndelsen, paa hvad Maade det hele var bleven planlagt, eller hvad der var den egentlige Grund, det var Wilbur aldrig senere i Stand til fyldestgørende at forklare. Det eneste, han huskede, var, at der havde fundet en pludselig Fremstormen Sted, at Strandbredden havde givet Genlyd af tunge Fodtrin, at der derefter et Øjeblik havde

været en hidsig Kamp med en halvnøgen, brun Skikkelse, der brugte baade Kniv og Negle og Tænder, og saa igen den alt indhyllende Stilhed, som kun blev brudt af deres egen anstrengte Stønnen. Iøvrigt opløste hele Optrinet sig for Wilbur i to hurtigt paa hinanden følgende Billeder: Kineseren, Hoangs Ledsager, der som en besat fór ned langs Kysten, og Hoang selv, der blev kastet lige i Armene paa det kinesiske Mandskab fra „Bertha Millner", medens Moran med flammende Øjne og de lange Fletninger flyvende om Hovedet truende løftede sin knyttede Haand imod ham og raabte med sin dybe Stemme: „Nu har vi dig, nu har vi dig!"

De havde taget Hoang til Fange — om det var sket ved Forræderi eller ej, vidste Wilbur ikke, men selv om det var sket ved mindre fine Midler, kunde han alligevel ikke undertrykke en vis Glæde og Tilfredshed ved Tanken om, at det straks ved Begyndelsen af Kampen var ham og hans Kammerater, som havde vundet den første Fordel.

Efterhaanden som der kom mere Fart og Flugt i Begivenhederne, kunde Wilbur ikke lade være at lægge Mærke til Morans forandrede Væsen. Det var klart, at Krigerblodet, denne Arv fra de nordiske Forfædre, var begyndt at røre sig i hendes Aarer — brutalt, ubarmhjertigt, voldsomt og ubetvingeligt. Ved den nære Udsigt til Kamp var det, som var hun bleven grebet af et sandt Vanvid, et Vanvid, der drev hende til at kæmpe som en rasende, der ikke lod sig standse af nogen Hindring og gjorde hende ufølsom for ethvert Forsøg paa at holde hende tilbage. Til Tider var det ham ligefrem umuligt at faa hende til at høre efter eller, selv om hun hørte ham, til at forstaa, hvad han sagde. Hendes

Synskreds indsnævredes, og det var klart, at hun uden for et vist lille Omraade intet saa'. Wilbur havde mere og mere ondt ved at tænke sig, at hun virkelig hørte hjemme i en civiliseret Tidsalder. Skridt for Skridt gled hun tilbage i det ottende Aarhundrede — til Vikingerne, til Sørøverne, til Berserkerne.

„Naa, det var det!" raabte hun til Hoang, da han sad bunden paa Strandbredden med Ryggen lænet mod den store Hjerneskal. „Charlie, spørg ham, om de naaede at faa Ambraen reddet, dengang Junken sank, og i saa Fald om de har den endnu?"

Charlie gentog Spørgsmaalet paa kinesisk, men Strandrøveren saa' kun paa dem med sine spillende, ondskabsfulde Øjne og tav. Moran slog ham ind i Ansigtet, af al Kraft og med Haanden knyttet saa voldsomt, at Knoerne blev hvide.

„Vil du saa tale?" Hoang tørrede med Overarmen Blodet af Ansigtet og skød Kæbepartiet frem. Men han svarede ikke et Ord.

„Da skal du nok komme til at lukke Munden op, før vi to er færdige med hinanden. I den Henseende maa du endelig ingen Illusioner gøre dig, min kære Ven!" fortsatte hun med sammenbidte Tænder. „Charlie, er der en Fil om Bord paa Skonnerten?"

„Mig tænke ja, Kaptajn have Fil."

„Den ligger i Værktøjskassen, ikke sandt?"

Charlie nikkede, og Moran gav Ordre til, at den skulde hentes.

„Hvis vi giver os til at kæmpe med det Rak," sagde hun til sig selv med en Stemme, der var helt hæs af Ophidselse, „saa maa vi ialfald først vide, hvor de har gemt Klumpen, og hvad Vaaben de har. Hvis de blot

har en eneste Riffel eller Haglbøsse, saa vil det selvfølgelig gøre en mægtig Forskel for os. Den anden Fyr undslap og er løben tilbage for at advare de øvrige. Nu er det Krig paa Kniven, det er der ingen Tvivl om."

Kineseren, der var bleven sendt om Bord paa Skonnerten, vendte tilbage med en lang, temmelig grov Fil. Moran tog den ud af Haanden paa ham.

„Nu," sagde hun og stillede sig op foran Hoang, „nu vil jeg give dig en sidste Chance, dit Bæst! Svar mig. Fik du Ambraen med i Land, dengang da Junken gik nedenom og hjem? Hvor er den nu? Hvor mange Mand er I? Hvad Vaaben har I? Har I Rifler? Charlie, oversæt det hele for ham paa jeres eget Kaudervælsk, saa vi bestemt kan vide, at han har forstaaet det. Sig til ham, at hvis han ikke taler af sig selv, saa vil jeg gøre ham meget syg."

Charlie oversatte paany hendes Spørgsmaal paa kinesisk og gjorde et lille Ophold efter hvert. Hoang tav stadig.

„Jeg har advaret dig," raabte Moran rasende og holdt Filen op for Ansigtet af ham. „Vil du svare?"

„Ham ikke sige noget," bemærkede Charlie.

„Hent mig saa noget Garn," kommanderede Moran.

Garnet blev bragt, og hvor meget saa Hoang vred og vendte sig, blev Filen stoppet omvendt ind i Munden paa ham og hans Kæber bundne tæt sammen om den med en Stump af Garnet, der blev trukket op over Hovedet og ned under Hagen. Nogle Tommer af Filen stak ud af Munden paa ham. Moran tog fat i Stumpen og trak den frem mellem Strandrøverens Tænder, hvorefter hun ganske langsomt stødte den tilbage igen.

Den modbydelige, raspende Lyd fik næsten Blodet til at stivne i Wilburs Aarer. Han prøvede at fæste Blik-

ket paa andre Ting — paa Havet derude, paa Strandbredden, paa hvad som helst, der kunde fri ham for at se, hvad der foregik. Men den vedholdende Skuren og Skraben skar ham i Ørene, og den kunde han ikke blive fri for. Til sidst tog han en rask Beslutning.

„Jeg — jeg — jeg vil gaa ned langs Kysten," sagde han hurtigt, „jeg kan ikke udholde — jeg vil gaa ned og se efter, om Strandrøverne skulde prøve paa at komme denne Vej."

Et Øjeblik efter hørte han Charlie raabe efter sig.

„Ham sige Masse nu," sagde han med et fornøjet Grin, idet Wilbur nærmede sig.

Hoang sad midt i Kredsen paa Sandet. Et lille Stykke fra ham laa Garnet og Filen. Strandrøveren havde nu endelig faaet Munden paa Gled og talte ustandseligt, med sin høje, monotone, lidt læspende Stemme. Dels paa Pidgin og dels paa kinesisk, som Charlie oversatte, fortalte han, at den overlevende Del af Besætningen fra Junken bestod af otte Mand, at de havde haft til Hensigt at sætte sig i Besiddelse af Skonnerten samme Nat, og at det efter al Rimelighed kun var hans egen Tagen til Fange, der havde hindret dem i at bringe deres Plan til Udførelse. De havde ingen Rifler. Derimod havde der været en Haglbøsse om Bord, men den var gaaet til Bunds med Junken. Ambraen havde de skaaret i to Stykker, og den laa nu, indsvøbt i et Par gamle Melsække, i Bagstavnen af den Baad, hvori han og hans Mænd var kommen ind til Land. De var alle bevæbnede med Haandøkser. Han troede ogsaa nok, at et Par af dem foruden var forsynede med Knive. Derimod havde de hverken Pistoler eller Revolvere.

„Det forekommer mig," sagde Wilbur, „at det er os, der har Overtaget."

„Os have Kaptajn!“ sagde Charlie og pegede paa Hoang.

„Og vi er bedre bevæbnede,“ sagde Moran samstemmende. „Vi har alle Hajsværdene.“

„Og Revolveren, hvis den bare ikke slaar tilbage i Stedet for at skyde.“

„Naa, en haard Tur bliver det nu nok alligevel,“ erklærede Moran.

„Ja, ham Kai-gingh slaas samme som Djævel.“

„Giv Folkene noget Spiritus, Charlie,“ kommanderede Moran. „Og lad os saa komme af Sted!“

Whiskydunken blev hentet i Land fra „Bertha“ og gik rundt. Moran og Wilbur drak af Tinbægeret, Kineserne af Flasken. Hoang blev lagt i Lænker og lukket inde i „Bertha“s Kahyt.

„Er vi saa færdige?“ raabte Moran.

„Mig tænke alt Orden,“ svarede Charlie.

Derefter begyndte Vandringen langs Strandbredden. Maanen var for længe siden forsvundet, og et lyst Skær i Horisonten mod Øst varslede, at Dagningen var nær. Ind over Land hang Morgentaagen i tunge, ujævne Masser og fyldte Hulningerne i Landskabet. Der herskede den dybeste Stilhed. Stjernerne var stadig fremme, og Vandspejlet i Magdalenebugten laa roligt og glat som et skinnende, graat Silketæppe.

Tyve Minutter gik, en halv Time, en hel Time. Besætningen fra „Bertha Millner“ styrede ufortrødent løs paa deres Maal, Wilbur, Moran og Charlie i Spidsen, Kulierne tæt bag efter dem med Hajsværdene over Skuldrene. Langsomt og uden at sige et Ord fulgte de Kysten, til de var kommen halvt rundt Bugten. „Bertha Millner“ laa nu langt bag ved dem, en uklar, graa Masse i den tidlige Morgendæmring.

„Har du nogen Sinde før været med til at slaas?" spurgte Moran pludselig, henvendt til Charlie.

„En Gang mig slaas meget i San Francisco, Washington Street, slaas med Sam Yup."

Der gik igen en halv Time. Naar de stod stille, kunde de allerede begynde at høre Bækkens svage Mumlen, og de vidste, at der ikke var ret langt fra den til det gamle, forfaldne Skur, Resterne af en portugisisk Hvalfangerstation, hvor Strandrøverne havde slaaet Lejr. Efter Charlies Raad var de gaaet en Omvej og havde beskrevet en Bue ind ad mod Land, for paa den Maade i Læ af Sandbankerne at komme bag paa Fjenden. Tyve Minutter efter gik de over Bækken, omtrent seks hundrede Alen fra Kysten. Her stillede de sig op i en lang Række, omtrent ti Fod mellem hver, og bevægede sig forsigtigt hen imod Lejren. Det ujævne Terræn forhindrede dem i at se Kysten, men Moran, Wilbur og Charlie vidste, at de, naar de blev ved at have Bækken paa venstre Haand, vilde komme lige ned til Huset.

Et Øjeblik efter løftede Charlie Haanden, og Folkene gjorde Holdt. De kunde tydelig høre Bækkens Sladren blande sig med Larmen fra Havet, der, nu da Floden var begyndt, langsomt steg og steg; og de kunde se en Sandbanke, dækket af et sparsomt Salviekrat, hvorfra en tynd Røgsøjle steg op i Luften. De maatte altsaa være i Nærheden af Lejren. Kulierne fik Ordre til at blive staaende, og paa Hænder og Fødder kravlede nu de tre Anførere hen til Toppen af Banken. Wilbur lagde sig fladt ned paa Jorden og gav sig, i Læ af et Par Salviebuske, til at se ned paa Strandbredden.

Det første, han saa', var et brøstfældigt Hus uden Tag, bygget af Drivtømmer; Revnerne var klistrede til

med Ler og Døren slaaet ind. Længere nede paa selve Strandbredden laa en fladbundet Jolle, umalet og frygtelig snavset. Men hele Vejen omkring Huset var Sandet skuffet op og lagt i Dynger, saa at det dannede en Slags lav Barrikade, og bag denne Barrikade fik Wilbur Øje paa Strandrøverne. De var otte i Tallet og sad aarvaagne og kampberedte med deres smaa Haandøkser i Hænderne. Hver især holdt de Blikket stift rettet paa Sandbanken, bag hvilken „Bertha Millner"s Officerer og Mandskab laa gemt. Det forekom Wilbur, at de saa' ham lige ind i Øjnene, men iøvrigt hverken rørte de sig eller talte. Den dybe Stilhed og den fuldkomne Ubevægelighed, hvormed disse smaa, halvnøgne Kinesere med de abeagtige Underansigter og funklende Øjne sad og saa' ud for sig, var uhyggelig og ildevarslende.

Der kunde ikke længer være nogen Tvivl om, at Strandrøverne vidste god Besked med, hvad deres Fjender havde for, og ligeledes var vel vidende om deres Nærværelse bag Sandbanken. Moran rejste sig, og Wilbur og Charlie fulgte hendes Eksempel.

„Det er ingen Nytte til, at vi holder os skjult," sagde hun; „de ved godt, at vi er her."

Charlie kaldte Mandskabet sammen. De to fjendtlige Skarer stod nu Ansigt til Ansigt. Over Stillehavets østlige Rand var Morgendæmringens blaalige hvide ved at vige Pladsen for den opgaaende Sols matte Rosenfarver. De fremspringende Pynter ved Indløbet til Magdalenebugten stod skarpt og mørkt imod den blege Glød, og en enkelt af de større Stjerner skinnede endnu. Bækkens svage, ensformige Rislen var den eneste Lyd, der hørtes. Klokken var mellem tre og fire.

X

ET SLAG

Wilbur havde tænkt sig Kampen som en vild Faren ned ad den skraanende Strandbred, en voldsom Fremstormen over Strandrøvernes Brystværn og et kortvarigt Haandgemæng i Nærheden af den gamle Hytte. Saaledes var det nemlig altid gaaet til i de Beretninger, han havde læst om lignende Sammenstød, og saaledes havde han altid selv forestillet sig det, naar han da overhovedet havde tænkt over den Sag. De to Partier var tørnede sammen, som de havde gjort paa Universitetet, naar de sloges, i fem Minutter havde derefter Knive, Køller og Bøsser været i uafbrudt Bevægelse, medens Støv og Røg hvirvlede dem om Ørene, og saa havde det hele været forbi igen, endnu før nogen kunde faa Tid til saa meget som at tænke paa at være bange. Til hans Forbavselse gik det imidlertid helt anderledes til.

„Bertha Millner"s Mandskab havde i en lang Række, med Moran for den ene Ende, Wilbur for den anden og Charlie paa Midten, Skridt for Skridt nærmet sig Strandrøverne. Det var gaaet meget stille af. Hver især havde valgt sin Fjende og gik, uden at bekymre sig om sine Kammerater, hen imod ham, med Blikket rettet mod hans Ansigt og sit Vaaben parat til Angreb.

„Kan du se, om de har Rifler, Charlie?" brød Moran pludselig Stilheden.

„Nej, mig tænke ikke har," svarede Charlie.

Wilbur gjorde endnu et Skridt frem og spændte Hanen paa sin Revolver. En af Strandrøverne raabte hidsigt et eller andet paa sit Modersmaal, og Charlie svarede øjeblikkelig. De blev ved at gaa langsomt frem imod Fjenden, og Wilbur var allerede begyndt at spekulere over, hvor længe dog den utaalelige Spænding skulde vare. Jo, det var virkelig helt anderledes, end han havde tænkt sig det. Han var nu kun tyve Fod fra sin Modstander og kunde se det ondskabsfulde Blink i hans smaa, skæve Øjne og en glinsende gul Krop, der var nøgen til Bæltestedet. Og dog blev de ved at bevæge sig fremad, Fod for Fod. De to kinesiske Skibsmandskaber var hver især begyndt at skælde Modparten ud, og den stille, varme Morgenluft skælvede under de enstavelses Skældsord, der som Tennisbolte fløj frem og tilbage over den lave Sandvold. Det var ved at udarte til en ren Farce — „Bertha"s Kinesere vilde ikke slaas.

Derhenne, i Ly af Skonnerten, havde det været let nok at snakke, og de havde været meget modige, dengang da de allesammen paa én Gang havde kastet sig over Hoang. Men her, Ansigt til Ansigt med Fjenden, med Solen lynende i deres Knive og Hajsværd, var det en hel anden Sag. Hvis det overhovedet skulde gøres, maatte det efter Wilburs Mening ske i en Fart. Det eneste, han nu syntes, der var at gøre, var at gaa tilbage til Lejren og prøve paa en anden Maade. Charlie raabte noget til ham paa Pidgin, som han ikke forstod, men han svarede: „All right!" og gjorde endnu et Skridt frem, saa han kom i samme Linie som den af Kineserne, der stod til venstre for ham.

Han begyndte pludselig at føle Virkningerne af den Whisky, han havde drukket, før de drog af Sted, og dog vidste han, at hans Hjerne var fuldkommen klar. Af Hensyn til de andre kunde han ikke bekvemme sig til at løbe sin Vej, men han vilde have givet ikke saa lidt for at have haft en god Grund til at udsætte Kampen — hvis der da virkelig skulde kæmpes.

Saa pludselig kom han til at huske paa den spændte Revolver, han holdt i Haanden, løftede den og sigtede paa sin Modstander, der nu ikke var femten Fod borte. Slaghanen slog paa Pistongen, men Fænghætten eksploderede ikke. Wilbur vendte sig om imod den Kineser, der stod ham nærmest, og raabte ophidset:

„Hør, har du en Kniv — noget jeg kan slaas med? Den Pistol hér duer ikke."

Saa lød der et Raab fra Moran: „Pas paa dér! nu kommer de!"

To af Strandrøverne sprang pludselig over deres Brystværn og fo'r løs paa Charlie, med de sænkede Knive parate til at jage ind i Maven paa ham.

„Skyd! skyd! skyd!" raabte Moran hurtigt.

Wilburs Pistol var spændt paa halv. Han løftede den og tog i det samme et ordentlig Tag i Aftrækkeren. Der lød et voldsomt Knald, Pistolen hoppede op og ned, og han kunde mærke Lugten af Krudtrøg.

Saa hørte Wilbur til sin Overraskelse sig selv raabe af fuld Hals: „Frem med jer, ind paa dem — alle Mand ind paa dem!"

Han saa' Kineserne begynde at løbe, de tre et godt Stykke foran de andre. Mellem de allersidste var Charlie, i Kamp med en Kineser, der havde en Kniv i hver Haand. En anden af Strandrøverne sad i Sandet med

Haanden for Munden og Blodet sprøjtende frem mellem Fingrene.

Saa gik det pludselig op for Wilbur, at han havde en Kniv i Haanden, og at han stod lige over for Sandvolden. Hvordan han havde faaet fat i den Kniv, vidste han ikke, skønt han bagefter tydelig huskede, at han havde kastet den ladte Revolver fra sig. Han var sprunget over Brystværnet, det vidste han i det mindste, og mellem sig selv og Havet, der viste sig for ham som en stor, lys Plet, saa' han en af Strandrøverne trække sig baglæns tilbage med Øksen i Haanden og vogtende paa hver Bevægelse, han gjorde. Wilbur fik kun lige Tid til at tænke, at det i næste Øjeblik sikkert vilde være ude med ham, da Strandrøveren pludselig gjorde Holdt, gik et Skridt frem og i Stedet for, som Wilbur havde ventet, at løfte Øksen mod hans Hovede, lod sig glide ned paa det ene Knæ og af al Magt huggede Øksen ind i Læggen paa ham.

Wilbur kunde takke sine tykke Støvler for, at han ikke fik Haserne overskaarne med det samme, men han følte Æggen af Øksen næsten lige inde ved Benet og kunde høre Blodet skvulpe i Støvlen, idet han, greben af en øjeblikkelig Svaghed, vaklede og nær var falden over Manden, der laa foran ham.

Kineseren var straks paa Benene igen, men i samme Nu havde Wilbur gjort Front imod ham, instinktmæssig, med en Følelse af, at hans eneste Udvej var at gaa ind paa Livet af ham og lade sin egen større Vægt og Styrke gøre Udslaget. Gang paa Gang prøvede han at faa Tag i sin Modstanders spinkle, gule Krop, men den anden vendte og snoede sig og var saa vanskelig at holde som den glatteste Fisk.

Fra alle Sider hørte Wilbur nu den vilde, afskyelige Slagtummel — Trampen af Fødder, korte, hæse Skrig, Slag og Lyden af Legemer, der blev kastede omkuld og rullede ned ad den haarde, glatte Strandbred. Det havde altsaa dog, naar alt kom til alt, ikke udviklet sig til en Farce. Det var Kamp, rigtig Kamp, for her tæt ved Siden af hinanden laa Mænd i rasende Haandgemæng, opfyldt af den ærligste Vilje til at dræbe hinanden — allesammen Kinesere, der kæmpede paa deres barbariske, østerlandske Manér, med Negle og Tænder, naar de ikke kunde klare sig med Kniv og Økse. Hvad havde han, Selskabsmand og Universitetsmand som han var, at gøre i denne hæslige Strid, der udkæmpedes her i Morgensolen paa den afsvedne, fortørrede Strandbred?

Pludselig skød en rød Flamme i Vejret, medens Luften fyldtes af tykke, gule Røgmasser. Det var Hytten, der brændte. Wilburs Modstander havde hele Tiden søgt at trække sig tilbage i Retning af den. Han var allerede tæt inde ved Væggen, da Ilden begyndte at slaa ud af et af Vinduerne. Det var ham umuligt at komme videre, saa han forsøgte at løbe sidelængs mellem Wilbur og det brændende Hus. Men Wilbur stak med en hurtig Bevægelse Foden frem, saa at Strandrøveren snublede og faldt forover, og endnu før han rørte ved Jorden, havde den anden sin Kniv i ham og borede til.

Saa pludselig, ved Synet af den faldne Fjende, der laa i Sandet for hans Fødder, vaagnede det primitive Menneske, de halvt dyriske Instinkter fra Stenalderen i Wilburs Bryst, og han følte en dirrende Kraft i sine Muskler, som han aldrig før havde kendt, medens Blo-

det rullede gennem hans Aarer med en saadan Hastighed, at det bankede og susede for hans Øren. Aldrig før havde han følt saa vild en Henrykkelse som den, der fyldte ham i dette Øjeblik. Forvisningen om, at han kunde dræbe, indgød ham en Magtglæde, der var ligefrem kongelig. Han følte sig legemlig større. Det var Kamplysten, Glæden over at dræbe, Slægtens dyriske Instinkt, Menneskedyret, om man vil, der pludselig var bleven vakt og beherskede ethvert Instinkt, enhver Tradition, udviklet gennem Aarhundreder henlevede i et civiliseret Samfund.

Og stadig fortsattes Kampen. Wilbur kunde høre den rase, selv om Røgen fra det brændende Hus hindrede ham i at se noget. Han havde lige vendt sig om med Kniven i Haanden, uvis om hvad han nu skulde gøre, da i det samme en Skikkelse styrtede løs paa ham, taaget og udvisket i den tætte Røg, der indhyllede den og alt i Nærheden.

Det var Moran, men Moran, som Wilbur aldrig før havde set hende. Hendes Øjne flammede under de stærkt rynkede Bryn. Armene var blottede til Albuerne, de lange, tunge Fletninger stod om Hovedet paa hende, medens hun med en Stemme, der var hæs af at raabe, sang eller rettere fremsagde paa sit eget længst forglemte Modersmaal Stumper af gamle Sagaer, Ord og Sætninger, der selv for hende var uden Mening. Ude af sig selv af Ophidselse, fuldstændig betaget af Kampraseri var hun atter gleden tilbage i det tiende Aarhundrede mellem Vikinger og Sørøvere — var igen Brynhilde, Skjoldmøen, Berserkerdatteren, der kæmpede, som de havde gjort, i et sandt Vanvid, der intet saa' og intet hørte, ufølsom for Smerte, døv for Fornuftens Stemme.

Med løftet Dolk fo'r hun løs paa Wilbur, uden et eneste Øjeblik at holde inde med sin enstonige Syngen. Wilbur, der nu helt var bleven sig selv igen ved dette uventede, meningsløse Angreb, prøvede at advare hende, men vidste iøvrigt hverken ud eller ind.

„Moran! Moran!" raabte han. „Hvad er der — De tager fejl? Det er mig! Det er Wilbur — Styrmanden, kan De ikke se det?"

Moran saa' ingenting — blind for om det var Ven eller Fjende, døv for Fornuftens Stemme slog hun til af al Magt. Men der var nu ikke mere nogen Dygtighed i hendes Angreb. Wilbur kastede Kniven fra sig og greb hende om det højre Haandled. Hun gik øjeblikkelig ind paa Livet af ham og tog ham i Struben med sin ene frie Haand, og da Wilbur følte hendes Styrke — fordoblet og tredoblet af det Vanvid, der havde grebet hende, saa vidste han, at let som det for et Øjeblik siden havde været for ham at overvinde sin Fjende, var det nu selve Livet, han kæmpede for.

I Begyndelsen gik Wilburs Bestræbelser blot ud paa at holde Moran borte og hindre hende i at bruge Kniven. Han søgte, saa godt han kunde, ikke at gøre hende Fortræd. Men dels paa Grund af Whiskyen, han havde drukket før Kampen, dels paa Grund af den Ophidselse, selve Angrebet havde sat ham i, og dels fordi Vilddyret i ham for saa kort Tid siden var bleven sluppet løs, begyndte det hele snart at staa dunkelt og uklart for ham. Han saa' ikke mere Tingene i deres rette Forhold. Det var ham en Nydelse at lade sin egen nylig opdagede Styrke maale sig med en andens, der var lige saa stor som hans egen. Han kæmpede med hende, som han ellers aldrig vilde have kæmpet med

Kvinde eller Mand eller med noget menneskeligt Væsen overhovedet. Han kæmpede med hende som med en upersonlig Kraft, han nødvendigvis maatte besejre — som det gjaldt Livet for ham at besejre. Naar hun slog, gengældte han Slag med Slag, satte sin Styrke imod hendes, opfyldt af Fryd over denne besynderlige Kamp, skønt han paa den anden Side aldrig et eneste Øjeblik glemte, at denne hans sidste Fjende var den Kvinde, han elskede. Det var ikke Moran, han kæmpede imod; det var hendes Styrke, hendes faste, bestemte Vilje, hendes storslaaede Uafhængighed, han havde foresat sig at overvinde.

Hun havde ogsaa tabt sin Dolk eller kastet den bort, og Udfaldet af Kampen imellem dem afhang nu blot af, hvem der, i rent legemlig Henseende, havde de fleste Kræfter og paa den Maade kunde faa Bugt med den anden. To Gange havde hun tvunget Wilbur i Knæ og med den tilbagebøjede Haand presset hans Hoved bagover, og to Gange havde han revet sig løs og var kommen paa Benene igen, stønnende, blødende, men med sammenbidte Tænder og fast besluttet paa ikke at give efter.

En Gang saa' han sit Snit og plantede sine Knoer lige mellem hendes stærkt rynkede Bryn, i det Haab at bedøve hende og saaledes en Gang for alle gøre en Ende paa Kampen imellem dem. Men Slaget lod ikke til at anfægte hende i mindste Maade. Hendes blinde Raseri var begyndt at lægge sig, og han saa', at hun nu endelig vidste, hvem det var, hun kæmpede imod, men han forstod ogsaa, hvad der hidtil havde forekommet ham ufatteligt, forstod hendes Glæde over at maale sin Styrke med hans, og samtidig indsaa han, at Kam-

pen var alvorligere end nogen Sinde, at det var andet og mere end selve Livet, der stod paa Spil. Moran foragtede Svæklinge.

Et Øjeblik, da de begge slap Taget, trak hun sig tungt aandende tilbage og smøgede sine Ærmer lidt mere op, hvorefter hun igen styrtede frem imod ham. Wilbur mødte hende paa Halvvejen, tog hende om Halsen og under Armen og tvang med sin højre Haand hendes venstre om paa Ryggen. Og med Opbydelsen af sine sidste Kræfter smed han hende om paa Ryggen og holdt hende der, med det ene Knæ paa hendes Bryst og Hænderne om hendes Haandled som en Skruestikke.

Da pludselig gav Moran efter, hele hendes Legeme slappedes, og Wilbur saa' til sin store Overraskelse, at der spillede et Smil om hendes Læber.

„Halloj, Styrmand!" udbrød hun, „det var en drøj Omgang; men jeg har trukket det korteste Straa. De er stærkere, end jeg troede."

Wilbur slap hendes Hænder og rejste sig.

„Saa," vedblev hun, „giv mig nu en Haand. Jeg er saa svag som en nyfødt Kattekilling."

Da Wilbur hjalp hende paa Benene, tog hun sig med Haanden til Panden, hvor der endnu sad Mærker af hans Knoer, og saa' paa ham med rynkede Bryn, men uden Vrede.

„Næste Gang De gør det," sagde hun, „saa skulde De bruge en eller anden Ting, der ikke gør ondt — bare ikke den knyttede Haand." Hun maalte ham fra øverst til nederst med et beundrende Blik. „Sikke Kræfter De har! Jeg har vist en Gang sagt Dem, at jeg var stærkere end de fleste Mænd? Men jeg er alligevel den svageste af os to, det er der ikke noget at sige til. Jeg er

slaaet, Styrmand, det indrømmer jeg, overvundet, om De vil, og," vedblev hun med et nyt Smil, idet hun tog ham i Skulderen og rystede ham, „og ved De, Styrmand, jeg elsker Dem for det."

XI

EN FORANDRING I FØRERSKAB

„Naa," udbrød Wilbur endelig, da han igen var begyndt at nære Interesse for Udfaldet af Kampen, „vi er vist langt fra færdige endnu. Kom saa, Moran."

Det var ikke længer Moran, der tog Initiativet eller var den ledende. Alt det havde den korte Kamp paa Strandbredden forandret. Nu var det Wilbur, der var Herre, og Wilbur, der var den angribende. Han havde lært, hvad det vilde sige at dræbe. Han var ikke længer bange for noget, ikke længer tøvende. Baade fysisk og moralsk havde han følt sine Kræfter vokse til det firdobbelte.

Det var, som om alt, hvad der var i ham af stærkt og mandigt og brutalt, havde rejst Hovedet i det Øjeblik, da han saa' Strandrøveren synke slapt sammen i Sandet under det sidste kraftige Knivstik; en Følelse af Triumf, af grænseløs Tillid til sine egne Kræfter jog Blodet med fornyet Fart gennem hans Aarer, og han raabte højt i sin overstrømmende Henrykkelse, greb et tungt Hajsværd, der under Kampen var bleven tabt i Nærheden af den brændende Hytte, kastede det op i Luften og greb det igen, jublende og hoverende som en Vild.

„Kom saa!" raabte han til Moran. „Hvor er Strand-

røverne henne? Jeg maa have fat i én til, før vi siger Stop."

De to var snart ude af det brede Røgbælte, og et Øjeblik efter stod de paa den anden Side af den brændende Hytte. Kampen var nu saa godt som til Ende. Det hele havde kun varet et Kvarter, og det var Strandrøverne, der havde maattet give tabt. Fire af dem var flygtede op i Landet og var ikke bleven forfulgte. En femte havde næsten faaet Hasesenen skaaret over af en af „Bertha"s Kulier og var bleven nødt til at overgive sig. En sjette, der skreg og hvinede som en Tigerkat, var bleven taget til Fange, og den syvende havde Wilbur selv paa Samvittigheden.

Da Wilbur og Moran kom om paa den anden Side af Huset, saa' de Kineserne fra „Bertha Millner" staa i en Klynge ikke langt fra Vandkanten, stønnende og blodige, nogle nøgne til Bæltestedet, men alle stadig med deres Vaaben i Hænderne. Her stod én med en Forbinding om Armen, her en anden med en Forbinding om Hovedet, men bortset derfra var de der allesammen — skønt var de der nu ogsaa allesammen?

„Der skulde være én til," sagde Wilbur og skyndte sig ængstelig hen imod dem.

Da de to nærmede sig, veg Kulierne til Side, og Wilbur saa' en af dem ligge udstrakt i det fortrampede Sand, med Hovedet hvilende paa en sammenrullet Bluse, uhyggelig stille og ubevægelig.

„Det er Charlie!" udbrød Moran.

„Hvor er han saaret?" raabte Wilbur til de forsamlede Kulier. „Jim! — hvor er Jim henne? Jim, hvor er han saaret?"

Jim, den eneste af Mandskabet, foruden Charlie, der

forstod og talte engelsk, svarede: „Kai-gingh ham finde Pistol; Charlie ham slaas Masse, ham ikke se. Kai-gingh komme bagfra, ham skyde Charlie i Side — savvy?"

„Blev han dræbt? Er han død?"

„Nej, mig tænke ham dø meget snart; ham ikke forstaa ingenting nu, ham samme som sove. Mig tænke ham snart sove altid."

Der var ikke meget Blod at se, da Wilbur lempeligt løste det afrevne Frakkeærme af, som Kineserne havde brugt til Forbinding. Lige under Armhulen var der et Mærke af en Kugle — et lille Stik, der allerede havde lukket sig og var halvt dækket af levret Blod. Charlie laa fuldstændig bevidstløs, hans Øjne stod vidt aabne, og hans Aandedræt var svagt og hurtigt.

„Hvad mener De, Styrmand?" spurgte Moran med sagte Stemme.

„Det ser ud, som om Kuglen er gaaet gennem Lungerne," svarede Wilbur. „Stakkels, stakkels Charlie!"

Moran kastede sig paa Knæ og greb om det smalle, senede Haandled, der var gult som gammelt Elfenben.

„Charlie," raabte hun, „Charlie, kender du mig ikke? Vaagn op, Charlie! Det er Moran. Er det vel saa galt, gamle Dreng?"

Charlie aabnede og lukkede Øjnene et Par Gange.

„Ikke kan sige," svarede han svagt, „det meget slemt," og han begyndte at hoste.

Wilbur drog et Lettelsens Suk. „Han klarer sig!" raabte han.

„Ja, det tror jeg ogsaa," sagde Moran.

„Først," sagde Wilbur, „maa vi se at faa ham om

Bord paa Skonnerten. Vi kan sejle ham lige ud til den i Strandrøvernes Jolle. Saa for Pokker!" udbrød han ærgerligt. „Ambraen — den havde jeg glemt." Under hele den modbydelige Forstyrrelse havde de ganske rigtig glemt Klumpen. Skulde Kampen, naar alt kom til alt, have været til ingen Nytte? I samme Øjeblik som Strandrøverne havde faaet Nys om det planlagte Angreb, vilde det have været dem den letteste Sag af Verden at gemme Ambraen — eller maaske havde de ligefrem tilintetgjort den.

Med et Par Skridt var Wilbur nede ved Strandrøvernes Jolle og gav sig uopholdelig til at undersøge Forrummet. Et Øjeblik efter udstødte han et Glædesraab. Klumpen var der, skønt den var bleven skaaret i fire Stykker, hvoraf de tre var stoppede ned i gamle Tekasser, og det fjerde stadig laa pakket ind i Hængekøjen.

„Nu har vi den!" raabte han til Moran, der var fulgt efter ham. „Nu har vi den, Moran! over hundrede tusind Dollars! Vi er rige — rene Krøsuser, baade De og jeg! Aah jo! vist var det Umagen værd at slaas for saadan en Gevinst, ikke sandt? Men lad os nu se at slippe væk — nu gælder det om at komme hjem i en Fart."

„Jeg kan bare ikke lade være at tænke paa Charlie," svarede Moran tøvende. „Hvis han ikke var kommet saadan af Sted, saa vilde det hele have været storartet. Men nu er jeg alligevel ikke helt vis paa, at det var rigtigt af os at storme den Lejr. Jeg har en Følelse af, at jeg har faaet Charlie med ind i dette her, bare for at han skulde blive slaaet ihjel, og jeg kan ikke lide det."

Wilbur stirrede forbavset paa hende. Var det virkelig Moran? Var det den hensynsløse, utæmmede Pige

fra den foregaaende Aften, der havde svoret og bandet og skældt ham ud for hans Kræmmerskrupler, da han gav sig til at snakke om, hvad der var Ret og Uret?

„Aah!" svarede han, og der var en irriteret Klang i hans Stemme, „Charlie klarer sig saamænd nok. Og desuden, saa har jeg ikke tvunget ham til noget. Jeg — vi mener jeg selvfølgelig — løb jo akkurat samme Risiko. Hvis jeg ikke havde gjort det af med den Fyr der omme bag ved Hytten, saa vilde han have gjort det af med mig. I alle Tilfælde har vi naaet, hvad vi vilde. Vi fik Klumpen. De tog den fra os, og vi var stærke nok til at tage den tilbage igen."

Moran nikkede blot som for at tilkendegive, at hun var enig med ham. Lidt efter spurgte hun: „Naa, og hvad saa, Styrmand?"

„Vi maa se at komme tilbage til „Bertha" saa hurtig som muligt, og saa snart det bliver Højvande, stikker vi til Søs. Jim og to af de andre Kinesere kan ro Charlie over i Jollen. Resten af os gaar derimod rundt langs Kysten. Vi maa jo ogsaa have snakket lidt med Hoang, hvis han da ikke er sluppen løs i Mellemtiden og har stukket Ild paa Skuden, inden vi kommer tilbage. Det er nemlig ikke min Mening at tage Strandrøverne med tilbage til Frisco."

„Hvad skal vi nu gøre med de to Fanger?" spurgte hun videre.

„Lade dem løbe; vi har deres Vaaben."

Ganske mod Sædvane var det Wilbur, der bestemte og ordnede det hele, og Moran, der lod sig raade af ham og stolede paa hans Afgørelse.

Efter Wilburs Ordre blev Charlie baaret om Bord i Jollen, og med to Kinesere ved Aarerne og Ambraen

paany stuvet ind i Forrummet, satte den øjeblikkelig ud fra Land.

Wilbur skar selv Baandene over paa de to Fanger og sagde, at de nu maatte klare sig, som de bedst kunde. Derefter gik han og de andre den lange Omvej langs Kysten til „Bertha Millner".

Det var lige ved Middagstid, og den ubarmhjertige Sol sved og brændte mere end nogen Sinde, da hele Mandskabet fra den lille Skonnert endelig igen var samlet paa det landsatte Skib. De var fuldstændig udmattede, og saa snart Charlie var bleven løftet om Bord og Ambraen — eller som de nu altid kaldte den „Klumpen" — gemt godt ned i Kahytten, lod Wilbur Kineserne tage et Par Timers Hvile. De havde hverken faaet Frokost eller Middagsmad, men de var mere trætte end sultne, og et Par Minutter efter at Tilladelsen var givet, laa de alle seks og sov trygt paa Fordækket i Skyggen af Forsejlet, der var bleven sat op for at skærme dem mod Solen. Medens de sov, gik Wilbur og Moran ned til Hoang og fandt ham i samme Stilling, som de havde forladt ham — bundet paa Gulvet i Kahytten.

„Nu vi snakke sammen, savvy?" sagde Wilbur, idet han løste Baandene om Hoangs Haandled og Ankler. „Vi har taget „Klumpen" fra dig igen, gamle Dreng, og en af dine egne Folk oven i Købet. Det var nok lige de rette, du var kommen i Lag med, ikke sandt? Den ser slet ikke saa hyggelig ud for dig, min Ven. Junken er gaaet nedenom og hjem, Olien og hvad andet du havde faaet af Hvalen ligesaa; fire af dine Mænd er stukken af, en er dræbt, en fik vi fat i og lod gaa igen, en kan hverken krybe eller gaa, og du selv er vor Fange og har ikke en hel Tand i Munden efter den

Behandling med Filen. Jeg haaber," fortsatte Wilbur med dyb Alvor, „at dette vil være dig en god Lære for Fremtiden. En anden Gang skal du hellere være lidt mindre graadig. Se at lade dig nøje med, hvad der med Rette tilkommer dig, eller hvad du har Kræfter til at holde fast paa, og prøv ikke at slaas med hvide Folk. Andre Kulørte siger jeg ikke noget til, men naar du vil prøve paa at narre os Hvide, saa er du ikke saa heldig."

Den lille Strandrøver — han var ikke mere end fem Fod høj — gned sine Haandled, hvor Huden var gnavet i Stykker af Baandene, og saa' paa Wilbur med sine smaa, spillende Øjne.

„Hvad du nu gøre?"

„Jeg sejler hjem, selvfølgelig. Jeg vil lade dig og dit Mandskab blive tilbage her paa Kysten. I fortjente at blive ladt tilbage uden Proviant eller noget, men saa sjoveragtige er vi nu heller ikke. Da vore Kinesere forlod Skonnerten, tog de en Del af Provianten med sig. Den vil jeg lade jer beholde, og der er Masser af Abaloner og Skildpadder, naar I blot vil gøre jer den Ulejlighed at fange dem. Jeg tror, at et Par af de amerikanske Krigsskibe kommer herned to Gange om Aaret for at holde Øvelser i Skiveskydning, og hvis vi møder nogen af dem paa Vejen, skal jeg sige til dem, at I er her. Det vil jeg gøre for jer, men heller ikke en Smule mere. Hvis I ikke synes om det, saa kan I jo marschere op langs Kysten, til I finder en By, men det vil jeg ikke raade jer til at prøve paa. Naa, hvad siger du saa til det?"

Hoang sagde ingenting. Hans Pisk var gaaet halvt op, og han gav sig til at flette den, medens han hele Tiden glippede eftertænksomt med Øjnene.

„Ja, hvad siger du?" sagde Moran.

„Mig tabe Hoved," svarede Hoang endelig roligt.

„Tabe Hoved? Hvad mener du?"

„Mig tabe Hoved," gentog han og føjede saa lidt efter til: „Mig skamme mig meget. Dig slaas med Kinamand, dig fange mig. Mine Mænd ikke længer have mig til Kaptajn, savvy? Mig gaa tilbage, ham ikke lide mig. Maaske ham ogsaa slaa mig ihjæl. Mig tabe Hoved — mig ikke mere Kaptajn."

„Sikken en Flok vilde Dyr!" mumlede Wilbur.

„Der kan være noget i det, han siger, synes De ikke, Styrmand?" bemærkede Moran, idet hun som sædvanlig tog sine lange Fletninger frem over Skuldrene og strøg ned ad dem.

„Lad os spørge Jim," sagde Wilbur afgørende.

Jim gav straks Hoang Ret. „Jo, Kai-gingh dræbe Kaptajn, ham ikke god Kaptajn," erklærede han med Overbevisning.

„Styrmand, synes De ikke hellere, vi maa tage ham med tilbage til Frisco?" sagde Moran. „Vi har saamænd haft mer end nok af Blodsudgydelser og Slagsmaal for denne Gang."

Og saaledes blev det bestemt, at den overvundne Strandrøver, der havde „tabt Hovedet" og ikke længer turde se sine Folk i Øjnene, skulde tages om Bord.

Ved fire-Tiden næste Morgen satte Wilbur Mandskabet til at grave Sandet bort under „Bertha Millner"s Bov. Den Line, Skonnerten skulde varpes ud med, blev løbet ud til Toppen af Klippen, fersk Vand blev taget om Bord og Provianten til de efterladte Strandrøvere hensat paa Kysten; Jollen blev hejset indenbords, Beslaaningerne tagne af og Lugerne skalkede.

Ved Højvande blev Skonnerten ved Mandskabets forenede Kræfter varpet ud, og for den letteste af alle lette Luftninge fjernede den sig næsten umærkeligt fra Land. De var godt og vel en Time om at kravle hen til Indløbet, men ud for de to Pynter friskede Vinden op. Moran tog Roret; Jager og Stagsejl blev sat, Kølvandet begyndte at skumme hvidt under Bagstavnen, og Forenden skar igennem Vandet, saa det sang; Stillehavet selv blev mere og mere synligt, og da Klokken var halv ét om Formiddagen, lagde Moran Roret over og raabte til Wilbur, medens Skonnertens Bov svang nordefter:

„Styrmand, se nu godt paa Magdalenebugten, det er sidste Gang, De ser den.“

Wilbur, der stod ved Siden af hende, vendte sig og lod Blikket glide hen langs Kystens Krumning. Det forbrændte, gule Sand, der paa Afstand saa' ud som et kæmpemæssigt Tøndebaand, det dybblaa Vand, blankt og roligt som et Skjold, alt det var blevet ham saa uendelig dyrebart. Det var altsammen som en god, gammel Ven. Paa hele denne Strandbred var der næppe et eneste Sted, hvor han ikke, ved en eller anden Lejlighed, havde sat sin Fod. Der var den lille Bæk, hvor han og Moran havde lagt til den første Dag, da de var inde for at fylde Vandtønderne og samle Abaloner; der havde han sat Snarer for Vagtler; der var Sandrevlen med det solblegede Hvalkranie, hvor han og Moran havde løbet Skonnerten paa Grund; og der, som en mørk Plet, indhyllet i en Taage af brungraa Røg, de forkullede Ruiner af den gamle portugisiske Hvalfangerstation, hvor de havde kæmpet med Strandrøverne og vundet Sejr.

Et Øjeblik stod Moran og Wilbur tavse ved hinan-

dens Side og saa' sig tilbage mod Land. De var ganske alene paa Halvdækket, og Storsejlet skjulte dem for den øvrige Del af Besætningen.

„Ja, Moran, nu maa vi altsaa sige Farvel til de gamle Steder, ikke sandt?" sagde Wilbur endelig.

„Ja," sagde hun, og hendes dybe Stemme lød endnu dybere end sædvanlig, „ja, Styrmand, det er ikke saa lidt, der er sket der."

„Da ser det ellers ikke ud til at være et Sted for Kineserfejder og Slagsmaal med Sørøvere, gør det vel?" svarede han, men selv medens han talte, havde han en Følelse af, at det i Grunden slet ikke var det, han mente.

„Aah, det var saamænd det mindste af det," sagde hun og gjorde en utaalmodig Bevægelse med Hovedet. „Nej, det var dér, jeg først lærte mig selv at kende og forstod, at du var Mand og jeg Kvinde; at der i hele den vide Verden ikke var andre end os to — du og jeg — at du elskede mig og jeg dig, og at intet af alt det andet var værd at skænke en Tanke."

Wilbur lagde sin Haand fast ned over hendes, som hun holdt knuget om en af Spagene i Rattet.

„Det har jeg allerede vidst længe, Moran," sagde han. „Aah, hvilken Maaned det har været! Jeg har en Følelse af, at jeg først er begyndt at leve, siden jeg kom til at elske dig."

„Og det er sandt, Styrmand," svarede hun — „det er sandt, at du elsker mig og altid vil blive ved at elske mig? Du har ingen Anelse om," vedblev hun, endnu inden han kunde faa Tid til at svare, „du kan ikke tænke dig, hvor de to sidste Dage har forandret mig. Der er sket noget herinde" — hun pressede begge

Hænder mod Hjertet — „jeg er en helt anden herinde. Det er dig — det er dig altsammen. Det gør ondt, og jeg er stolt af, at det gør ondt. Aah!“ her afbrød hun igen sig selv, „jeg forstaar mig slet ikke paa at elske, og jeg gør det meget daarligt. Jeg kan ikke sige dig, hvad jeg føler, fordi jeg ikke engang selv ved det. Men jeg ved, at fra nu af maa du være god imod mig,“ den dybe Stemme skælvede lidt, „god og tro imod mig, nu og altid. Jeg er ikke længer Moran. Jeg er ikke stolt og stærk og uafhængig, og jeg bryder mig ikke mere om at være alene. Jeg vil have dig — jeg vil altid have dig hos mig. Fra nu af er jeg kun en Kvinde, min Elskede — kun en Kvinde, der lige har opdaget, at hun har et Hjerte, og at hun elsker dig.“

Wilbur vidste slet ikke, hvad han skulde svare. Der var noget saa rørende og paa samme Tid saa ophøjet i Morans fuldstændige Selvhengivelse og blinde Tillid til hans Godhed, at han pludselig følte sig grebet af Ærefrygt ved Tanken om den Pligts Hellighed, der saaledes blev ham paalagt. Fra dette Øjeblik var hun hans, hans Ejendom, som han skulde værne om og beskytte — hun, der kort forinden netop havde været saa stolt af sin Styrke, sin isolerede Stilling og sin ukrænkede Jomfruelighed. Alle Ord forekom ham saa uendelig tomme og intetsigende.

Hun kom tæt hen til ham, lagde sin Haand paa hans Skulder og saa’ ham lige ind i Øjnene, idet hun sagde: „Du elsker mig jo, og du vil altid blive ved med at gøre det?“

„Altid, Moran!“ sagde Wilbur ligefrem og tog hende i sine Arme. Moran stod et Øjeblik med sin Kind pres-

set ind imod hans, saa tog hun hans Hoved imellem begge Hænder og kyssede ham.

Der gik to Dage. „Bertha Millner“ fortsatte jævnt og roligt sin nordlige Kurs, og Moran holdt den tæt ind under Land. Wilbur lod hele Tiden holde Udkig fra Kragereden, i det Haab at de skulde faa Øje paa en Krydser eller et Krigsskib, der var paa Vej sydover for at holde Øvelser i Skiveskydning. Sammen med Provianten, som han lod blive tilbage hos Strandrøverne, havde han nemlig nedlagt en Besked, skrevet af Hoang, der gik ud paa, at de kunde vente at blive taget om Bord af et amerikansk Krigsskib, inden Maaneden var omme.

Hoang kom ikke saa let over sin „Taben Hoved“. Kineserne paa „Bertha“ vilde ikke have noget at gøre med dette Medlem af en fjendtlig Stamme, saa den ydmygede Strandrøver var næsten udelukkende henvist til sit eget Selskab og sad, saa lang Dagen var, paa Bakken og røg sin sui-yen-hu, medens han i Stilhed rugede over sine egne mørke Tanker.

Moran havde taget Ambraen ud af Kitchells gamle Køje og hængt denne op midtskibs til Charlie, der i det hele taget blev plejet og passet saa godt, som det paa nogen Maade var muligt. Der var imidlertid ikke meget at gøre, og fra Tid til anden blev han grebet af heftige Hosteanfald, der voldte ham usigelige Lidelser. Endelig en Eftermiddag, da Moran lige havde taget Solhøjden og regnet ud, at de var omtrent otte Kvartmil sydvest for San Diego, hørte hun til sin Forbavselse Wilbur kalde utaalmodigt paa sig.

Hun løb straks hen til ham og fandt ham staaende midtskibs ved Siden af Charlies Hængekøje.

Kineseren var Døden nær, og han vidste selv, at han var det. Da Moran kom hen til dem, hørte hun ham sige noget til Wilbur med svag, utydelig Stemme. Han prøvede aabenbart paa at forklare, at han var ked af, at han havde forladt Skonnerten den Gang nede i Magdalenebugten.

„Meget, meget ked af det," sagde han, „Kinamand ham meget bange for Feng-shui. Naar Feng-shui ikke lide vi, vi gaa chop-chop. Meget ked af at forlade Skonnert den Nat; meget ked af det savvy?"

„Selvfølgelig forstaar vi det, Charlie," sagde Moran. „Du var ikke bange, da der skulde slaas."

„Mig dø meget snart," vedblev Charlie roligt. „Du sige du give mig femten hundre Dollar?"

„Ja, vist saa, det har vi jo lovet dig. Hvad vil du have gjort ved dem?"

„Have fin Begravelse i Kinaby i San Francisco. Aah, meget fin! Du købe Kiste — første Klasse — savvy? Masse Sølv — koste mange Penge. Du give mine Penge til Hop Sing Forening ovenpaa Ming Yen Tempel. Du kende Hop Sing?"

„Ja, ja."

„Sige Hop Sing mig have Begravelse — fire Stykke Heste. Ikke glemme Heste?" tilføjede han ængsteligt.

„Nej, jeg skal ikke glemme Hestene, Charlie. Du skal faa dem alle fire."

„Saa have seks Stykke Musikanter — kinesisk Musik — meget, meget Klokke. Du ikke glemme. To Stykke Præst — hvide Klæder, savvy? Du købe Kiste selv. Meget fin Kiste, Masse Sølv og fire Stykke Heste. Du faa kinesisk Pistol, en, fem, syv hundre Pistol, gøre meget Spektakel; og stegt Gris og Masse Ris og Kina-

brændevin. Meget, meget fin Begravelse, koste femten hundre Dollar. Mig begraves samme som Mandarin — samme som Lille Pete. Du love bestemt?"

„Det lover jeg dig, Charlie. Du skal faa en Begravelse, der er meget finere end lille Peters."

Charlie nikkede fornøjet og drog et Lettelsens Suk.

„Bagefter Hop Sing sende Lig tilbage til Kina." Han laa en Tid lang udmattet, med lukkede Øjne, som om han sov. Pludselig slog han igen Øjnene op: „Du ikke glemme Heste?"

„Fire Heste, Charlie. Jeg skal nok huske det."

Derpaa faldt han paany hen for saa et Øjeblik efter at begynde forfra: „Første Klasse Kiste, meget Sølv," og lidt efter, nu ganske svagt: „Seks Stykke Musikanter — kinesisk Musik — fire Stykke Klokke — fire."

„Det lover jeg dig, Charlie," sagde Wilbur.

„Nu," sagde Charlie, „nu mig dø."

Og den jævne Kineser beredte sig til Døden, roligt og værdigt som en Cicero.

En Time senere vidste Wilbur og Moran, at han var død. De kunde ikke sige, hvornaar det var sket, skønt de ikke et eneste Øjeblik havde forladt ham.

Senere samme Eftermiddag fik Wilbur fra Kragereden Øje paa Point Loma, og i Nærheden af det Coronado Hotellet, et langstrakt, uregelmæssigt Bygningskompleks.

Det var en af Civilisationens Forposter. Nu var de altsaa tilbage i Verden igen. En Times Kørsel fra Hotellet laa San Diego med sine Jernbaner, sine Aviser og sit Politi. Lige ud for Hotellet saa' Wilbur et skinnende hvidt Skibsskrog. Han tog Kikkerten og fandt ud af, at

det maatte være et af Krigsskibene, rimeligvis „Monterey“.

Efter en kort Raadslagning mellem ham og Moran blev det bestemt, at de skulde gaa ind til Land. Dér vilde de saa give Indberetning til „Monterey“ om Kineserne i Magdalenebugten og træffe Foranstaltninger til at faa Charlies Lig ført til San Francisco.

To Timer senere laa Skonnerten fortøjet ud for Coronado Hotellet, og Wilbur stod ved Siden af Moran ved Rattet og studerede den velkendte Kyst.

„Det er et meget yndet Forlystelsessted om Vinteren,“ fortalte han. „Jeg var der selv med et stort Selskab for to Aar siden. Det er ikke den mindste Smule forandret. Kan du se den store, runde Udbygning, Moran, den med alle Vinduerne? Det er Spisesalen. Og der er Badehusene og Sportspladsen. Se de mange Mennesker paa Strandbredden og de unge Piger med de hvide Lærredsnederdele, og se deroppe ved Siden af Verandaen — lad mig tage Kikkerten et Øjeblik — ja, der er en rigtig Sportsdiligence. Er det ikke løjerligt at komme tilbage til al den Slags Ting efter Magdalenebugten og Strandrøverne?“

Moran drejede, uden at svare, Rattet en Gang rundt og gav et Øjeblik efter Jim Ordre til at slække paa Forskødet.

XII

NYE LIVSVILKAAR

Hotel de Coronado havde det Aar haft en usædvanlig livlig Sæson, og den unge Dame, der i Dagbogsform gengav sine Indtryk fra Selskabslivet i et af San Franciscos Ugeblade, havde meget udførligt beskrevet Hotellets „næsten uafbrudte Række af Festligheder“. Hun havde ogsaa meddelt, at der blandt de nyankomne kunde nævnes Hr. Nat Ridgeway fra San Francisco, der paa sin egen, luksuriøst udstyrede Yacht „Petrel“ havde medbragt et usædvanlig muntert Selskab, væsentlig bestaaende af Aarets Debutantinder. Af disse sidste kunde saa igen særlig nævnes Frøken Josie Herrick, hvis første Teselskab, ved Sæsonens Begyndelse, havde givet Anledning til saa megen Snak, og saa videre. „Petrel“ havde kun ligget i Havnen et Par Dage, og den Aften, da Moran og Wilbur lagde til ude paa Reden, skulde der netop være Bal paa Hotellet til Ære for dens Passagerer. Blandt andet var der planlagt en Kotillon, som Nat Ridgeway skulde føre op med Josie Herrick. Samme Dag havde Selskabet været paa en Køretur til Tia Juana, og Frøken Herrick var først kommen tilbage i sidste Øjeblik. Klokken halvti var imidlertid Omklædningsprocessen til Ende — den havde beslaglagt hendes Moder, en yngre Søster, hendes

Kammerpige og en af Hotellets Stuepiger — og til Syne kom en lille, sirlig Skikkelse med et godt Korset og iøvrigt lutter Chiffon, hvid Silke og højt opsat Haar. Hun havde en Buket af Marechal Niel Roser, bestilt pr. Telegraf fra Monterey; og da Ridgeway, omtrent en Time senere, gav Signal til den ventende Musik og svingede hende ud paa Gulvet til Tonerne af en Trippevals, var hun saa yndefuld en Skabning som nogen i Coronado Hotellets uforlignelige, runde Balsal.

Kotillonen gjorde stormende Lykke. Alle de yngre Officerer fra Krigsskibet, der laa til Ankers ud for Hotellet, var mødt i Uniform, og foruden dem saa mange af den „dansende" Klike i San Francisco, at der kunde komme den nødvendige Fart over det hele. Selv Jerry Haight, der ellers tilhørte en mere „sportsinteresseret" Klike og havde tilbragt den første Del af Vinteren med at skyde Elsdyr i Oregon, stod sammen med de andre „Løsgængere" omkring i Dørene ind til Balsalen og anstrengte sig for at se ud, som det hele ikke kom ham ved, hver Gang Ridgeway gav Signal til „Inklination".

Alle Par havde været ude, og de første var nu paa Gulvet igen. Da Ridgeway førte Frøken Herrick hen til „Løsgængerne", saa' hun søgende ned ad den lange Række hvide Skjortebryster.

„Har De ikke set Jerry Haight?" spurgte hun Ridgeway. „Jeg havde tænkt at inklinere for ham denne Gang. Jeg skylder ham allerede to Danse, og han tilgiver mig aldrig, hvis jeg ikke giver ham denne her."

Jerry Haight var imidlertid gaaet ned i Vestibulen for at strække Benene og ryge sig en Cigaret, og han var ingen Steder at finde. Men da Inklinationen begyndte, og Josie Herrick, der til sidst havde været nødt til at

opgive Jerry, allerede havde sat sig i Bevægelse for at inklinere for en af de yngre Officerer, stødte hun pludselig paa den savnede, som øjensynlig stærkt ophidset banede sig Vej over Gulvet i Retning af Musikken.

„Aah, Hr. Haight," sagde hun muntert, „De ved vist ikke, hvad De er gaaet Glip af. Jeg har søgt efter Dem alle Vegne."

Men Jerry hverken hørte eller saa'. Han næsten løb over Gulvet hen til Forhøjningen, hvor Musikken sad, og standsede den midt i den smægtende „La Paloma".

„Nej, ved du hvad, Haight!" raabte Ridgeway, som stod i Nærheden, „jeg kan virkelig ikke finde mig i, at du kommer og ødelægger min Kotillon paa den Manér."

Haight hørte ham ikke.

„Blæs, blæs!" raabte han til Kornetspilleren. „Ligegyldigt hvad — blot De faar dem til at være stille et Øjeblik."

Kornetspilleren blæste et Par Takter. De dansende standsede lige midt i Inklinationen, og al Samtale forstummede. Det var rimeligvis en Diamantbroche, der var bleven fundet, eller en eller anden Meddelelse om Arrangementet for Soupéen. Men Jerry slog voldsomt ud med Haanden — den forlængst udgaaede Cigaret holdt han stadig mellem Fingrene — og raabte aandeløst:

„Ross Wilbur er kommet tilbage og staar nede i Vestibulen!"

Der blev et Øjeblik ganske stille, og saa lød der et mangestemmigt Raab. Ross Wilbur fundet! Ross Wilbur staaet op fra de Døde! Ross Wilbur, som uden Resultat var bleven eftersøgt fra Buenos Aires til Aleuter-

ne! Ross Wilbur, denne uløste Gaade for alle Detektivbureauer langs hele Kysten! Ross Wilbur, som havde givet Anledning til de Tusinder af Teorier, og hvis Navn havde figureret med store Bogstaver i hver Avis Vest for Mississippi! Ross Wilbur, som sidst var bleven set ved Josie Herricks Teselskab og bagefter i sin Klub og saa pludselig var forsvundet fra Jordens Overflade, opslugt af det store Ukendte! Ross Wilbur, Selvmorder eller myrdet, Ross Wilbur, det ulykkelige Offer for en Røverbande, Helten i en eller anden frygtelig Roman, som ingensinde vilde blive opklaret! Ross Wilbur, denne mystiske Sagnfigur — se, her stod han! Vendt tilbage fra det Ukendte, faldet ned fra Skyerne, spyet op fra Jordens Indre, en deux et machina, som i et eneste Nu kunde udrede Traadene i dette Mysterium, der havde beskæftiget Sindene i alle disse Vintermaaneder.

„Her kommer han!“ raabte Jerry, der i det samme fik Øje paa en Flok unge Mænd i fuldt Puds, som kom gaaende henimod Balsalen med en ubestemmelig Skikkelse imellem sig. „Her kommer han, her er de med ham! Aah,“ det sidste henvendt til Musikken — „kan De ikke spille noget — en Fædrelandssang — hvad De selv vil! Eller — Ridgeway, hvad siger du? Ross er fra Yale — Yale 95; er der ikke tilstrækkelig Yalestudenter her, til at vi kan give ham Yalehylet?“

Uden Hensyn til Takt eller Melodi, men med en Kraft, der gjorde det ud for begge, hamrede Musikken løs paa en Fædrelandssang, medens Jerry, som stod paa en Stol paa Forhøjningen, dirigerede det lange Brick-kek-kek-kek-co-ex-coex! udstødt af en halv Snes halvgale unge Mænd.

Langs Salens Sider stod ophidsede unge Piger og ikke mindre ophidsede Mødre og Duennaer. De stod baade paa Bænke og Stole, flængede deres Handsker og knækkede deres Vifter af bare Begejstring, medens hver eneste af Balherrerne — Officererne i deres guldgallonerede Uniformer og „Løsgængerne“ med de ulastelige, hvide Skjortebryster — under høje Hurraraab trængte sig sammen om den Skikkelse, som to af deres egne — gamle Yalestudenter, der endnu ikke havde glemt tidligere Dages Sportsejre — kom bærende med paa deres Skuldre.

Og Midtpunktet for al den Begejstring, Helten, der saaledes blev baaret i Triumf ind i en Forsamling af kjoleklædte Herrer og Damer i hvidt Tüll og endnu hvidere Handsker, hvis Haar og Klæder duftede af fine, næsten umærkelige Parfumer — denne Helt var saa uplejet af Ydre, at det trodser enhver Beskrivelse. Hans Haar var langt og hang ham ned i Øjnene. Et svært, uredt Skæg dækkede Mund og Hage. Hans Dragt bestod af en Kineserbluse og et Par Lærredsbukser, der forneden sammenholdtes af de stærkt medtagne og lasede Støvler. Hans Ansigt, der næsten et halvt Aar havde været udsat for Tropevarmen, var solbrændt og vejrbidt; et ikke helt lægt Ar vansirede den ene Tinding og Kind; Hænderne var graa af Smuds og Neglene sorte. Benklæder, Bluse og Støvler var dækkede af et Lag af Fedt, Olie og Beg — alt det Smuds, der findes paa et slet holdt Skib. Og idet de dansende trængte sig sammen om Wilbur, medens Hundreder af Hænder i fine Gedeskinds Handsker straktes ud imod ham, gled den Kniv, som han havde brugt i Kampen med Sørøverne, ud af hans Bælte og

faldt ned paa Balsalens bonede Gulv, hvor den laa med de stygge, mørke Pletter paa Skaftet.

Der blev ikke danset mere den Aften. Da Begejstringen var stilnet noget af, fortalte Wilbur i faa Ord, hvorledes han var bleven shanghajet, om Magdalenebugten, om sit heldige Fund og om Kampen med Sørøverne.

„I skal jo derned og holde Skiveskydning, ikke sandt?" sagde han til Officererne fra „Monterey", der med de øvrige trængte sig sammen om ham. „Naa ja! I vil finde Kulierne dernede — de venter paa jer. Alle undtagen én," tilføjede han dystert. „Vi lod seks af dem blive tilbage paa Kysten, den syvende behøvede vi ikke at gøre os nogen Ulejlighed med. De prøvede paa at tage vor Baad fra os, men" — her rev han en drøj Ed af sig — „I kan stole paa, at de var kommen til de rette."

„Saa sagte, saa sagte!" sagde Nat Ridgeway og saa' bekymret hen paa de unge Piger i Gruppen, der omgav dem. „Vi er ikke i Magdalenebugten nu, det maa du endelig huske paa."

Og for første Gang fyldte denne Tanke Wilbur med oprigtig Sorg og Skuffelse.

En halv Time senere trak Ridgeway ham til Side.

„Hør, Ross, skal vi ikke snart se at slippe væk fra alle de Mennesker? Du kan da ialfald ikke staa her og snakke hele Natten. Jerry, du og jeg vil gaa op paa mit Værelse og faa os en rigtig fornuftig Passiar. Jeg skal give Besked paa at sende et Par Flasker Skum op og —"

„Jeg giver Fanden i jeres Skum!" raabte Wilbur.

„Men du vil gøre mig en stor Tjeneste ved at give mig noget ordentlig Tobak?“

Idet de stod i Begreb med at forlade Balsalen, fik Wilbur Øje paa Josie Herrick og skyndte sig over til hende.

„Aah Ross!“ udbrød hun, aandeløs af Bevægelse, „tænke sig, at du virkelig er kommet tilbage! Jeg kan slet ikke forstaa det, nej, jeg kan ikke. Jeg ved blot, at jeg er saa glad, saa glad, som jeg aldrig nogen Sinde har været. Aah, jeg behøver vist ikke at fortælle dig, hvor glad jeg er! Det er altsammen saa dejligt, at jeg slet ikke kan sige det. Ved du, at Folk troede, jeg var den sidste, du havde talt med i levende Live, og Reporterne og alle de andre — men vi to maa have os en rigtig lang Passiar, naar du er falden lidt i Ro. Og den Dans — vi fik aldrig den Dans. Jeg har dit Kort endnu — du husker nok det Kort, du skrev paa ved mit Teselskab — det blev bagefter fotograferet og har staaet i alle Aviserne. Du vil rigtig blive Dagens Helt, naar du kommer tilbage til San Francisco. Aah Ross! Ross,“ Taarerne stod hende i Øjnene af Glæde og Ophidselse, „at du virkelig er kommet tilbage! Og du er jo lige saa glad som jeg — ikke sandt, glad over, at du er kommen tilbage — tilbage til mig!“

Senere oppe i Ridgeways Værelse fortalte Wilbur igen sin Historie for ham og Jerry, denne Gang med alle Enkeltheder. Kun alt hvad der angik Moran, fortav han omhyggeligt. Han kunde ikke bekvemme sig til at fortælle disse fine Fyre, disse By- og Klubmennesker, om Moran. Hvorledes han vilde ordne sin fremtidige Tilværelse, denne Tilværelse, som han følte maatte blive tom og glædeløs uden Moran, vidste han

ikke. Det var et Spørgsmaal, som senere maatte tages under Overvejelse.

„Vi vil give et Bal til Ære for dig!“ sagde Ridgeway. „Det skal være inde i Byen, naar vi allesammen kommer tilbage, og du skal selv føre Kotillonen op. Det bliver Sæsonens største Begivenhed.“

Wilbur saa' foragteligt paa ham.

„Den Slags Narrestreger er jeg da Gudskelov færdig med,“ svarede han.

„Sludder! tænk dig — udelukkende til Ære for dig. Alle Byens flotteste Piger vil komme til Stede, og du vil blive Aftenens Løve —“

„Men forstaar du mig da slet ikke, Menneske!“ raabte Wilbur heftigt. „Tror du, jeg nu kan more mig over saadan noget? Jeg har kæmpet — kæmpet med dragen Kniv, kæmpet med en Kuli, der bed og rev som en Abekat — og du kommer og snakker til mig om Baller og Kotilloner og saadan noget. Jeg tror, I allesammen kunde have rigtig godt af at blive shanghajede. Hvis det ikke gjorde anden Nytte, saa kunde det maaske dog lære jer at se lidt mere alvorligt paa Tilværelsen. Det er ligefrem til at blive syg af!“ vedblev han oprørt. „Som om vi kun var sat i Verden for at føre Kotilloner op og finde paa nye Ture!“

„Men hvad har du da i Sinde at gøre?“ spurgte Nat Ridgeway. „Hvor vil du hen — tilbage til Magdalenebugten?“

„Nej.“

„Hvor da?“

Wilbur slog i Bordet med sin knyttede Næve.

„Kuba!“ raabte han. „Jeg har en storartet, lille Skonnert liggende udenfor paa Reden med en Klump,

der er sine hundrede tusinde Dollars værd, om Bord. Jeg har en Tid prøvet at være Sørøver, nu vil jeg prøve at gaa paa Fribytteri. Det er maaske en forrykt Ide, men det er da ialfald bedre end at gaa her og føre Kotilloner op, ja, den var til dig, Nathaniel Ridgeway."

Jerry saa' paa ham, som han stod foran dem i sin snavsede, ildelugtende Bluse, i de lasede Støvler, med det lange, ukæmmede Haar og det filtrede Skæg, og han mindedes den Wilbur, han en Gang havde kendt — en Wilbur med omhyggelig pressede Benklæder, brede Silkeslips og broderede Veste.

„Du har forandret dig meget i den Tid, du har været borte," sagde han endelig.

„Ja, det kan du bande paa, jeg har," svarede Wilbur.

„Men jeg vil nu alligevel gerne for en Gangs Skyld driste mig til at optræde som Profet," vedblev Jerry og saa' den anden fast ind i Ansigtet.

„Værsaagod!"

„Ross, du er født i en By og opdraget i en By. Det ligger dig i Blodet, og du kan ikke ryste det af dig. Jeg tør holde hvad det skal være paa, at du senest om tre Aar vil være fuldstændig færdig med din nye Idé. Nu tror du selv, at du vil kunne tilbringe Resten af dit Liv som Amatørsørøver. Om tre Aar siger jeg dig, vil du bruge din „Klump", som du kalder den, eller Renterne af den til at betale dine Skatter og din Skrædder, din Kirkestol og dit Klubkontingent og være — er det ikke det, det hedder i Biografier? — et højst agtværdigt Medlem af Samfundet."

„Hør, Jerry, har du nogen Sinde dræbt et Menneske?" spurgte Wilbur. „Naa ikke? Ja, saa vent til du

har gjort det — i ærlig Kamp — og se, hvad Indflydelse det faar paa dig, og hvordan du føler bagefter. Naar du har prøvet det, saa kan du maaske komme og snakke med."

Det var langt over Midnat, da Wilbur rejste sig.

„Lad os ringe paa Opvarteren og bestille et Værelse til dig," sagde Ridgeway. „Du faar se at hjælpe dig med mine Klæder i Morgen over."

Wilbur stirrede overrasket paa ham.

„Jamen Skonnerten? Tror I da, jeg kan lade Kulierne være alene derude hele Natten igennem?"

„Det er da ikke din Mening, at du vil om Bord paa denne Tid af Morgenen?"

„Selvfølgelig!"

„Jamen kære Ross, du gaar jo bare og henter dig en forfærdelig Forkølelse."

Wilbur stirrede paa Ridgeway, kløede sig saa hjælpeløst i Nakken og sagde endelig halvhøjt:

„Nej, det nytter ikke — det nytter ikke — jeg faar dem alligevel aldrig i Livet til at forstaa mig. Naa, Godnat, vi ses vel i Morgen tidlig?"

„Ja, vi kommer allesammen ud og besøger dig paa din Yacht," raabte Ridgeway efter ham, men Wilbur hørte det ikke.

Paa Wilburs Fløjten kom Jim med Jollen og hentede ham ud til Skonnerten. Moran stod og tog imod ham, da han svang sig over Skibssiden.

„Jeg tog selv Vagten og lod Drengen gaa til Køjs," sagde hun. „Hvordan saa' der saa ud inde paa Land, Styrmand?"

„Ja, nu er vi tilbage i den Verden, hvor det er de

smaa Ting, det drejer sig om," sagde Wilbur. „Men vi vil lette allerede i Morgen tidlig og se at komme af Sted, derud hvor Tingene er Virkelighed."

„Bravo, Styrmand!" sagde Moran fornøjet.

„Kom lad os gaa lidt op paa Halvdækket," fortsatte Wilbur. „Jeg har noget at foreslaa dig."

Moran lagde Armen om hans Skulder, og de to gik sammen agterud. En halv Time sad Wilbur nu og fortalte hende om sin nye Plan. Han talte sig efterhaanden helt varm, hans Ansigt glødede, og hans Øjne funklede, men pludselig brød han af.

„Nej, nej!" sagde han. „Det forstaar du dig ikke paa. Hvorledes skulde du ogsaa kunne det — du, som aldrig har levet her? Det kan jo umulig interessere dig!"

„Styrmand, Styrmand!" raabte Moran og lagde begge Hænder paa hans Skuldre. „Det er dig, der ikke forstaar — der ikke forstaar mig. Ser du da ikke, hvordan det hele hænger sammen? Nu er dit Folk mit Folk. Jeg er kun lykkelig, naar du er det. Du havde Ret — den bedste Lykke er den, man deler med andre. Og dine Sorger er mine Sorger, ganske som jeg er din og din alene, min Elskede. Dine Fjender er mine Fjender, dine Vanskeligheder mine Vanskeligheder." Og hun drog hurtig hans Hoved ind til sig og kyssede ham.

Inden Dagen brød frem, havde de to truffet en Ordning med Hensyn til deres fremtidige Liv. At slippe bort, ligegyldigt hvorhen, var deres eneste Formaal. I Følge hele sin Natur og Opdragelse var Moran uskikket til at leve et Liv i et civiliseret Samfund, ligesom den Æventyrlyst og Handlekraft, som Wilbur pludselig havde følt røre sig i sit Indre, ikke saa let lod sig styre. De

vilde sejle op til San Francisco, skille sig af med deres Klump, udstyre „Bertha Millner“ til Fribytterskib og stikke til Søs igen. Wilbur var lidt betænkelig og mente ikke, det var raadeligt at gaa om Kap Horn med saa lille et Skib, men det Spørgsmaal afgjorde Moran paa staaende Fod.

„Jeg kender hende efterhaanden ganske godt,“ sagde hun til Wilbur. „Hun er saa solid, som hun kan være. Det gælder blot om at komme herfra saa hurtig som mulig.“

Ved ti-Tiden om Morgenen, da de netop stod i Begreb med at lette, rørte Hoang ved Wilburs Albue.

„Se lille Dampbaad — ham komme chop-chop.“

Det var virkelig en lille Dampjolle, der skyndsomt nærmede sig Skonnerten. Et Øjeblik efter var den langs Siden. Jerry, Nat Ridgeway, Josie Herrick og en lidt ældre Dame — Josies gifte Søster — var om Bord.

„Ja, her er vi — vi kommer for at se din Yacht!“ raabte Frøken Herrick, da Jollen stødte mod Skibssiden. „Kan vi komme op?“ Josie saa' frisk og nydelig ud i sin lyserøde Skjortebluse, sin hvide Lærreds Nederdel, hvide Skindsko og en lille, koket Matroshat. De unge Mænd var i elegante, hvide Flonelsdragter.

Wilbur stirrede paa dem.

„Vorherre bevares!“ mumlede han forskrækket, men tog sig saa sammen og opfordrede dem til at træde nærmere.

Et Øjeblik efter stod det lille Selskab paa Dækket.

„Nu har jeg aldrig —“ sagde Frøken Herrick og standsede forbløffet.

Dækket, Master, Ræling og Rigning — alt var overtrukket af et skinnende Lag af Snavs og Fedt; Sejlene

var graasorte, og der var en kvælende Stank af Olie og Tjære, af Mad og Opium, af Fyrsvamp og tørret Fisk. Midtskibs stod Hoang og Jim, begge nøgne til Bæltestedet — Piskene havde de snoet om Halsen for at have dem af Vejen, medens de arbejdede — og gjorde under højrøstet Udveksling af Enstavelsesord Jollen klar.

Frøken Herricks Søster var bleven siddende i Baaden; de andre stod frygtsomt tæt op ad hinanden, med Albuerne ind til Siden, som for at undgaa at komme i Berøring med det allestedsnærværende Smuds, og de ulastelige, hvide Sportsdragter saa' dobbelt hvide og ulastelige ud paa Baggrund af den utrolig snavsede og uhyggelige Skonnert.

„Nu har jeg aldrig —" gentog Frøken Herrick med halvt tillukkede Øjne. „Tænke sig, hvad du maa have gaaet igennem, Ross! Jeg troede, det var en Slags Yacht. Jeg havde ingen Anelse om, at det var saadan."

Medens hun talte, kom Moran pludselig til Syne bag Fokken og blev overrasket staaende med Tommelfingrene i Bæltet.

Hun var stadig iført Mandsklæder med lange Støvler, der gik lige op til Knæene. Den svære, blaa Uldskjorte stod aaben i Halsen, og Ærmerne var halvt opsmøgede, saa de kraftige, hvide Arme kom til Syne.

I Bæltet havde hun sin sædvanlige lille, norske Dolk. Hovedet var ubedækket, og det tunge, duftende, lyse Haar hang over Skuldre og Bryst langt ned forbi Bæltestedet.

Det gav et Sæt i Josie Herrick, og Moran saa spørgende paa Wilbur. Wilbur stod og betænkte sig saa meget som et Sekund, saa tog han en rask Beslutning.

„Frøken Herrick," sagde han, „det er Moran — Moran Stenersen."

Moran gjorde med udstrakt Haand et Skridt frem imod de Fremmede. Josie, der hverken vidste ud eller ind, lagde frygtsomt sin lille, fint behandskede Haand i den andens arbejdsvante Næve og saa' hende forvildet ind i Ansigtet.

„Det glæder mig," sagde hun sagte, næsten uhørligt, „det — glæder mig at gøre Frøken Stenersens Bekendtskab."

Det varede mange Aar, før Wilbur glemte dette Billede: Josie Herrick, lille, fin og hvidklædt, lige udgaaet fra sin Kammerjomfrus Hænder, og Moran, Sørøverpigen og Vikingedatteren, der høj og rank, i Mandfolkedragt med Støvler og Bælte, stod foran hende og med et alvorligt, grundende Udtryk holdt den lille Haand i sin.

XIII

MORAN STENERSEN

San Francisco Bugt! I to Dage havde „Bertha Millner“ ligget og krydset langs Kysten, møjsommeligt arbejdet sig frem mod nordlige Vinde og taget Dukkert paa Dukkert i de taarnhøje Søer.

Varmen, den stille, søvnige Ro i Magdalenebugten, der laa dampende af Hede under Tropehimlens gyldne Øje, den hvide, solstegte Strandbred, Pynterne, Luftspejlingerne om Morgenen, Solnedgangen med de mange Farver, de blaasorte Nætters hemmelighedsfulde Trylleri, alt det hørte Fortiden til. I Stedet for var der nu Passatens kraftige Prusten, Braadsøernes Rullen ind mod Land og den Uendelighed af graagrønne Søer, som i aldrig hvilende Stormløb tavst galopperede forbi Skibet, medens deres Toppe nu og da med en brøsig Syden brødes til hvidt Skum eller larmende knustes mod „Bertha“s Stævn og stod ind over Dækket som et Springvand af iskoldt Skumsprøjt. Det var koldt, og til Tider laa hele Vandenes Verden indhyllet i en Kappe af tyk Taage. Endeløse Rækker af triste, mørke Høje defilerede langsomt forbi, Fyrtaarne passeredes, ude i Horisonten mod Vest viste Røgen Dampskibenes Rute, og en Gang sejlede de tæt forbi et Skib paa Vej til Kap Horn, en vældig Dybvandssejler med alle Sejl sat, der

bevægede sig støt og jævnt gennem Søer, hvor den lille Skonnert hoppede og dansede som en Nøddeskal. Til sidst fik de Farallonerne i Sigte, saa kom Klokkebøjen, Sælhundeklipperne, Hovederne, Point Reyes og den Gyldne Port med Presidio paa den ene Side og Lime Point med sine aarvaagne Kanoner paa den anden; og endelig en graa, regntung, stormfuld Eftermiddag, fem Maaneder efter Afrejsen, kastede „Bertha Millner" Anker i San Francisco Bugt, et Par hundrede Alen fra Redningsbaadestationen.

Fra denne Ankerplads var der endnu fire Mil ind til selve Byen. Men Moran var for afgjort en Fjende af al Civilisation til at kunne tænke sig at gaa længere ind, ligesom Wilbur selv, ialfald for en Dag eller to, ønskede at undgaa den Opmærksomhed, som han følte sig overbevist om, „Bertha"s Tilsynekomst vilde vække. Desuden havde den lille Skonnert en Formue paa 100,000 Dollars om Bord, og før denne var anbragt paa et sikkert Sted, ansaa de det ikke for ønskeligt, at Skattens Eksistens blev almindelig bekendt inde paa Land.

I Dage og Uger havde Wilbur med Længsel set frem imod den Dag, da han igen skulde sætte Foden paa Hjemmets Grund. Han havde set sig selv paa alle de kendte Steder, i sin gamle Klub og i Husene langs Pacific Avenue, hvor han plejede at komme; men aldrig saa snart var Ankerkædens Raslen i Klydset forstummet, før der foregik et mærkværdigt Omslag i hans Følelser. Det nye Menneske, der saa pludselig var vaagnet i ham, den Wilbur, der var Styrmand paa „Bertha Millner", den Wilbur, der elskede Moran, syntes nu selv, at han ikke kunde se noget attraaværdigt i sit gamle Byliv. Han hørte hjemme paa Skonnertens

gyngende Dæk, i de store Stormes Rasen, paa det udstrakte Hav med den stadig vigende Horisont langt fremme for Forstavnen. Han sagde til sig selv, at det var saaledes, og hvad mere var, han troede det. Hvad Tiltrækning havde vel Byen for ham? Hvad havde den at byde ham af Fornøjelser, af Spænding og Nervepirring? Han var fra en velordnet Tilværelses jævnt omdrejende Hjul bleven slynget ud i det tomme Rum. Han havde lært, hvad Romantik vilde sige; han havde været under de store, enkle, primitive Følelsers betagende Indflydelse; han havde siddet til Bords med Sørøvere; han havde set de menneskelige Lidenskaber i deres løsslupne Tøjlesløshed, og han havde følt Dødens kolde Pust i sin Nakke. Bylivet, hans gamle Liv, var uden Tillokkelse for ham. Wilbur var fuldt og fast overbevist om, at han var forandret i sit inderste Væsen. Han tænkte, at han som Moran for Fremtiden vilde gøre Søen til sit Hjem, føre hendes omflakkende Liv, og han saa' i Aanden hele sin fremtidige Tilværelse, ved hendes Side, om Bord paa deres trofaste, lille Skonnert. Hele den vide Verden vilde blive deres Tumleplads; de vilde være Herrer over Jorden og de store Have, og der vilde ingen være til at lægge dem Hindringer i Vejen. De to tilhørte hinanden. Naar de først igen var paa den anden Side af den Gyldne Port, borte fra Byen og alt det smaa og usle, der klæbede ved Livet i den, saa vilde de to være alene — alene i Romantikkens store Verden.

En Timestid efter „Bertha"s Ankomst, medens Hoang og det øvrige Mandskab var beskæftigede med at tage Sejlene ind og faa Jollen i Vandet, sagde Moran til Wilbur:

„Det var godt, at vi kom ind den Gang, Styrmand. Barometret falder stærkt, og det blæser op til Storm fra Vest. Om lidt har vi Stormen, og baade med Vind og Strøm imod os havde vi aldrig klaret den."

„Moran," sagde Wilbur, „jeg tager en Tur ind i Land med det samme. Der er en Telefon inde ved Stationen — du kan vist selv se Traadene? Jeg kan ikke røre mig, før jeg har faaet et Sæt Landgangstøj. Hvad tror du, de vilde sige, hvis jeg viste mig inde i Byen i det Udrig? Saa vil jeg ogsaa ringe til Langley & Michaels — det store Materialhandlerfirma — og bede dem sende deres Agent herned og snakke med os om vor Ambra. Naar det er i Orden, skal Mandskabet have deres Prisepenge, og saa kan vi altid begynde at overhale og udstyre „Bertha"."

Moran afslog rent ud at gaa med ind til Redningsbaadestationen. Huse med Tag over var i sig selv nok til at vække hendes Mistanke. Blot det at se San Francisco i det fjerne, med hele dens Mylr af Bygninger og Gader, fyldte hende med Ubehag, ja, selv den indelukkede Havn pinte hende. Wilbur kunde se, at hun følte sig som i et Fængsel. Da han viste hende Paladshotellet, en stor, graa, firkantet Bygning, der langt borte ragede op over alle de omliggende Hustage, havde hun bandet ganske sagte.

„Tænke sig, at det er Mennesker, der bor der! Du forbarmende Gud! Det er jo ikke stort bedre end Dyr. Styrmand, hvornaar kan vi være færdige og komme til Søs igen? Jeg hader det Hul."

Inde paa Redningsbaadestationen traf Wilbur Kaptajnen ved Middagsmaden, kogt Oksekød og Kaal. Han var en smuk, kraftig bygget Mand, der havde mere Lighed

med en gammel Soldat end med en Sømand. Han havde i nogen Tid fra sit Vindue fulgt Skonnertens Manøvrer og straks genkendt den, og han begyndte nu at spørge Wilbur ud om Kaptajn Kitchell. Wilbur fortalte ham saa meget af Historien, som han ansaa for nødvendigt, men han forstod paa Kaptajnen, at der for længe siden var kommet telegrafisk Meddelelse fra Coronado om hans Tilbagekomst, og at det vilde være ham umuligt at undgaa sin ni Dages Berømmelse. Kaptajnen, hvis Navn var Hodgson, modtog Wilbur paa det hjerteligste, opfordrede ham indtrængende til at spise til Middag med sig og ringede selv op til Langley & Michaels, saa snart Maaltidet var forbi.

Det var ogsaa ham, der fremsatte en Slags Forklaring paa Mysteriet i Magdalenebugten, og selv om Wilbur langt fra var tilfreds med den Løsning, var det den eneste, han nogen Sinde kunde finde.

Da han omtalte Sagen for Hodgson, havde denne nemlig nikket og sagt: „Finhvaler!"

„Finhvaler!"

„Ja, det er en Art Bardehvaler. For Resten er det Andeskæl og en Slags Havlus, der sætter sig paa Ryggen af dem, og saa kommer de op og gnider sig mod Skibskølen som Svin mod en Stolpe."

Da Wilbur var færdig med sine forskellige Forretninger og stod i Begreb med at vende tilbage til Skonnerten, bemærkede Hodgson pludselig:

„Jeg hører, at De har en morderlig flot Pige derude paa Skonnerten. Hvor har De faaet fat i hende?" og han blinkede forstaaende til Wilbur.

Wilbur fo'r sammen som ramt af et Slag og skyndte sig bort, men Mandens Ord havde givet hans Tanker

en helt ny Retning og sat hans Sind i heftig Bevægelse. Moran i Magdalenebugten var i Overensstemmelse med og passede ind i Omgivelserne. Men hvordan — hvordan i Alverden skulde Wilbur forklare hende i San Francisco, og kunde han undgaa at blive til Latter i sin Klub og hos de Familier, hvis Gæst han i tidligere Dage jævnlig havde været? De vilde ikke kunne forstaa den Forandring, der var foregaaet med ham, og de kendte ikke Moran, denne vilde, halvtæmmede Valkyrie, der saa pludselig var bleven Kvinde. Hvor meget han saa skyndte sig, kunde Skonnerten ikke blive færdig til at gaa til Søs igen før i bedste Fald om fjorten Dage. Og selv om han blev om Bord, vilde selve disse Forberedelser Gang paa Gang kalde ham til Byen. Morans Eksistens kunde ikke holdes hemmelig. Allerede nu vidste jo alle Mennesker Besked med hende. Paa den anden Side forstod han ogsaa godt hendes Stilling; for hende var det den simpleste Sag af Verden, at de to, der elskede hinanden, skulde sejle bort sammen og henleve deres Liv paa Havet, som hun og hendes Fader havde gjort.

Som de fleste Mænd var Wilbur nødt til at bevæge sig, naar han for Alvor skulde tænke over et eller andet. Han sendte Jollen tilbage med den Besked til Moran, at han gik en Tur langs Stranden og vilde være tilbage om et Par Timer. Derefter begyndte han at gaa i Retning af Fort Mason, det gamle, røde Murstensfort ved Indløbet til den Gyldne Port. Det var en øde, ensom Egn, men Wilbur gik hurtig til og naaede snart Fortet, og her paa selve Vestens Tærskel, ved Civilisationens Forpost satte han sig ned i Læ af den halvt hensmuldrede Bygning og lod, Scene for Scene, det sidste

halve Aars mange mærkværdige Begivenheder passere Revue for sit indre Blik.

Foran ham laa den Gyldne Port, til højre Bugten og Byen og til venstre det aabne Stillehav.

Han saa' igen sig selv komme om Bord paa „Bertha", i høj Hat og Diplomatfrakke; saa' noget efter sig selv tage en Haand med ved Ankerspillet, medens „Petrel" passerede saa tæt forbi, at det havde været den letteste Sag af Verden at praje den.

Med Lynets Fart afløste nu det ene Billede det andet; den forladte Bark „Lady Letty", der i sin Ensomhed laa og vuggede paa Bølgerne; „Drengen" ved Rorkassen; Kitchell, der sprængte Pulten i Kaptajnens Kahyt; Kaptajn Stenersen, der blev begravet i Bølgerne med de forlorne Tænder den forkerte Vej; den rasende Byge og Moran ved Roret; Moran, der laa i sin fulde Længde paa Dækket og tog en Stjernes Højde; Magdalenebugten; Hajfangsten; Skonnertens hemmelighedsfulde Løften sig og Rysten; Sørøvernes Junke med de stirrende, røde Øjne; Hoang, nøgen til Bæltestedet, glinsende af Sved og Fedt; Ambraen; den synkende Skonnert; den uforglemmelige Nat, som han og Moran havde tilbragt sammen inde paa Strandbredden; Hoangs Tilfangetagelse og den modbydelige Historie med Filen; Sørøverne, der havde siddet tavse og aarvaagne bag deres Brystværn; den dræbte Kinesers Krampetrækninger i Sandet; Morans Berserkergang og pludselige Tilsynekomst i Røgen fra det brændende Hus; Hængekøjen om Bord paa Skonnerten, med den døende Charlie, der havde bestilt sin egen Begravelse med „fire Heste"; Coronado, den meningsløse Scene i Balsalen og til allersidst Josie Herrick i hvid Kjole og

hvide Skindsko, og lige over for hende, med hendes Haand i sin, Moran i Mandfolkedragt og lange Støvler, barhovedet som sædvanlig, med Ærmerne smøgede op til over Albuen, saa de stærke, hvide Arme kom til Syne; Moran med det rødladne Ansigt, et alvorligt, grundende Udtryk i de lyse, blaa Øjne, og med de tunge Fletninger, af Farve som moden Rug, hængende ned over Bryst og Skulder.

Et koldt Vindpust, der kom strygende fra Vest, tvang Wilbur til at se op. Han kunde se de graa Skyer jage af Sted tæt nede over Hovedet paa sig. Bugten, den snævre Rende ved den Gyldne Port, Havet udenfor, alt var en forvirret Masse af hvide Skumtoppe. Ved hans Fødder slog de mægtige, grønne Grundsøer hidsigt tordnende mod Fortets Granitfundament. Gennem Renden ved den Gyldne Port var det, som om Bølgerne styrtede sig lige ud i Stillehavet. En forvildet Maage fløj forbi, forgæves anstrengende sig for at stemme op mod de vældige Vindstød, der drev den ud over Havet. Stormen var nu aabenbart ikke langt borte. Wilbur sprang op og saa' „Bertha Millner“ tæt inde ved Land, som en løbsk Hest uden Saddel og Tømme, styre ud mod det aabne Hav, et Bytte for Vind og Strøm.

XIV

HAVET KALDER DIG

Lidt efter at Wilbur var taget ind til Stationen, kom Jim til Syne i Døren til Kahytten, hvor Moran sad ved Bordet og førte ind i Logbogen.

„Hvad er der?" sagde hun og saa' op.

„Kinamand meget gerne gaa i Land, ham besøge Ven i Kinaby."

„Landlov?" sagde Moran. „I har deserteret en Gang uden saa meget som at sige Farvel, og jeg tør dø paa, at I denne Gang vil komme tilbage helt bedøvede af Opium. Naa, skrup I bare af! Om et Par Dage vil vi da Gudskelov have ordentlige Mandfolk om Bord."

„Kan gaa?" spurgte Jim huldsaligt.

„Har jeg ikke sagt, at I kunde skruppe af! Men husk paa at melde „Bertha"s Ankomst inde paa Kontoret."

Hoang roede Jim og de andre Kinesere i Land og vendte saa tilbage til Skonnerten med Jollen, som han gjorde fast i Agterenden. Da han passerede forbi Kahytsdøren, raabte Moran ham an.

„Jeg troede, du var gaaet i Land?" sagde hun.

„Nej, bange!" svarede han. „Kinamand gaa op Kinaby, ham fortælle Sam Yup, Sam Yup slaa mig ihjel. Jeg ikke forlade Skib to Dage, tre Dage, saa jeg gaa

Olegon. Jeg blive oven paa Skib. Du have Kok. Jeg meget god Kok; gaa Vagt for dig."

Den forhenværende Sørøver havde virkelig, lige siden de forlod Coronado, vist sig som en meget brugbar Mand; han var Føjeligheden selv og lod især til at bestræbe sig paa at vinde „Bertha"s Officerers Velvilje. Han forstod Pidgin bedre end Jim og talte det endnu bedre, end Charlie havde gjort. Han gjorde Tjeneste som Tolk for Wilbur og Mandskabet, kunde, naar det skulde være, tage en Tørn i Kabyssen og havde frivillig tilbudt at give Skibet en Omgang Maling over Vandlinien. Moran gav sig paany i Lag med sin Logbog, og Hoang gik forud. Her blev han staaende paa Fordækket og saa' efter Kineserne fra „Bertha", indtil de forsvandt bag en Række Fyrretræer i Retning af Byen. Wilbur var ingen Steder at opdage. En lang Tid holdt Hoang Øje med Redningsbaadestationen, medens han tilsyneladende var stærkt optaget af at rulle et Tov op og lægge det paa Plads. Men ikke et Menneske rørte sig inde paa Stationen. Hele Kysten og Landet bagved laa øde og forladt, og Byen var fire Sømil borte. Hoang gik tilbage til Forlugen og krøb ned i Lugaret, hvor han gav sig til at famle efter noget under sine Køjeklæder.

„Naa, hvad er der nu?" spurgte Moran et Øjeblik senere, da Sørøveren traadte ind i Kahytten og lukkede Døren efter sig.

Hoang svarede ikke, og Moran saa', at hun ikke behøvede at gentage sit Spørgsmaal. I samme Nu vidste hun, hvad hans Ærinde gjaldt.

„Du gode Gud!" udbrød hun halvhøjt og sprang op. „Hvorfor har vi dog ikke tænkt paa det?"

Hoang trak Kniven frem af Ærmet paa sin Bluse.

Et Øjeblik vaagnede den gamle Herskeraand, den gamle Stolthed og Vrede i Morans Bryst — for saa at dø bort for bestandig. Hun var ikke mere den Moran, som hun havde været, da de udkæmpede deres første Kamp om Bord paa Skonnerten, og Sørøverne havde taget „Klumpen" fra hende. For blot et Par Uger siden vilde hun have kæmpet med Hoang, kæmpet uden Tøven og uden Barmhjertighed, vilde have revet et Ben af Bordet og givet ham i Hovedet, hvor han stod. Men hun havde lært, hvad det vilde sige at være afhængig af en anden, at stole paa en, der var stærkere end hun; hun kendte sin egen Svaghed, vidste at hun, trods alt, kun var en Kvinde, og hun havde lært at være stolt af, at det var saaledes.

Hun kæmpede ikke — tænkte slet ikke paa at kæmpe. Hun kaldte instinktmæssig paa Wilbur: „Styrmand, Styrmand, hvor er du! Hjælp! Hjælp!" men Hoangs Kniv sad allerede i hendes Strube.

„Klumpen" laa stuvet ned i to Sække i en messingbeslaaet Kiste under en af Køjerne i Kahytten. Hoang trak den frem, knyttede de to Sække sammen og gik med dem over Skuldrene tilbage til Dækket. Han saa' fra den urolige Himmel til det oprørte Hav og lagde nøje Mærke til Vind- og Strømretning; saa gik han forud, løsnede Ankerkæden, saaledes at Skonnerten nødvendigvis maatte slide sig løs ved det første alvorlige Vindstød. Jollen laa stadig og trak i Linen agterude. Hoang kastede Sækkene ned i Baaden, svang sig selv over Skibssiden og roede koldblodigt ind til Stationens Baadebro. Hvis hans snedige Hjerne med de mange mørke Afkroge nogen Sinde havde huset den Tanke at gaa til Søs med Skonnerten, saa havde han ialfald om-

trent straks opgivet den. Det var Kineserbyen, der var hans Maal, for naar han først var der, vidste han sig i Sikkerhed. Han kendte de Skjulesteder, som See Yup'ernes Forbund kunde stille til deres Medlemmers Raadighed — Smuthuller, hvis blotte Eksistens ingen af de hvide Djævles Politibetjente havde nogen Anelse om.

Der var ingen, der hindrede ham i at forlade Skibet, ingen, der saa meget som lagde Mærke til ham inde paa Stationen. Naar alt kom til alt, var han jo ogsaa kun en Kuli med et Par Sække over Skuldrene. To Timer senere havde Kineserbyen opslugt Hoang.

Da Wilbur saa' Skonnerten staa ud til Søs, blev han i første Øjeblik som lamslaaet af Forfærdelse. Hvad var der sket? Hvor var Moran? Hvorfor var der ingen om Bord? Hans Strube snørede sig sammen i en pludselig, pinlig Følelse af, at der maatte være sket en eller anden forfærdelig Ulykke. Saa hørte han Klapren af Hestehove langs Vejen, der førte ud til Fortet. Det var Hodgson paa en af Stationens Heste. Saa snart han fik Øje paa Wilbur, sprang han af Hesten og løb ham i Møde, uden Hat og snappende efter Vejret ovenpaa sit hurtige Ridt.

„Du gode Gud!" raabte han. „Se paa Skonnerten — se paa den! Den har slidt sig løs, efter at jeg var taget af Sted for at fortælle Dem — fortælle Dem — at Pigebarnet der om Bord — Aah, det var frygteligt!"

„Der er vel ikke noget i Vejen med Moran?" raabte

Wilbur af sine Lungers fulde Kraft, for Stormen tog til for hvert Sekund der gik.

„I Vejen? De har slaaet hende ihjel — ja, jeg tænker det er Kineserne — dolket hende! Jeg kom ud for at spørge, om De og hun ikke kunde have Lyst til at tage ind og spise til Aften med mig —"

„Dræbt hende! — dræbt hende! Hvem — jeg kan ikke tro —"

„Vent lidt — for at spørge, om De ikke vilde komme ind og spise til Aften med mig, og jeg fandt hende paa Gulvet i Kahytten. Hun aandede endnu. Jeg bar hende op paa Dækket — der var ikke en Sjæl om Bord andre end hende. Jeg bar hende op paa Dækket, og dér døde hun. Saa red jeg herud for at fortælle Dem det og nu —"

„Almægtige Gud, Menneske! hvem er det, der har dræbt hende? Hvor er hun? Aah — men selvfølgelig er det ikke sandt! Hvor kan De vide det fra? Moran dræbt! Moran dræbt!"

„Og Skonnerten maa have slidt sig løs, efter at jeg forlod den!"

„Moran dræbt! Men — men — hun er ikke død endnu — vi maa se —"

„Hun døde paa Dækket; jeg bar hende selv op og lagde hende paa —"

„Hvor kan De vide, at hun er død? Hvor er hun? Kom, vi maa tilbage til hende — ind til Stationen."

„Hun er om Bord — derude!"

„Hvor — hvor er hun? Du gode Gud, Menneske, saa sig mig dog, hvor er hun?"

„Derude paa Skonnerten. Jeg bar hende op paa Dækket — lod hende blive om Bord paa Skonnerten

— paa Dækket — de havde skaaret Struben over paa hende — og saa red jeg efter Dem for at fortælle Dem det hele. Og efter at jeg er gaaet i Land, maa Skonnerten have slidt sig løs — og nu driver hun til Søs!"

„Hvor er hun — hvor er hun?"

„Hvem — Skonnerten eller Pigebarnet — hvem mener De? Pigebarnet er ude paa Skonnerten — og Skonnerten — der er hun — lige ret for — hun driver til Søs —"

Wilbur pressede begge Hænder mod Tindingerne og lukkede Øjnene.

„Kom, kom!" raabte Hodgson. „Lad os sætte Redningsbaaden i Vandet og gaa ud efter hende — saa kan vi ialfald faa Liget med tilbage."

„Nej, nej!" skreg Wilbur. „Det er bedre — saaledes. Lad hende sejle — i Fred. Det er Søen, der kalder hende!"

„Men Skonnerten kan ikke klare sig to Timer udenfor i det Vejr."

„Det er bedre — saaledes — lad hende sejle. Jeg vil have det saaledes!"

„Jeg kan ikke blive længere —" raabte den anden tilbage. „Hvis Patrouillen signalerer til Stationen — om Stormen — saa maa jeg være der."

Wilbur svarede ikke, han stod og fulgte Skonnerten med Øjnene.

„Jeg kan ikke blive her længere!" gentog den anden. „Hvis Patrouillen signalerer — jeg kan ikke blive her — jeg maa være paa min Post — kom tilbage. De kan ingenting udrette."

„Nej!"

„Ja, da maa jeg af Sted!" Hodgson løb tilbage til He-

sten, svang sig op paa den og red bort i rasende Gallop, foroverbøjet, for paa den Maade bedre at trodse Vindstødene.

Omgivet af en hel Verden af flyvende Havsprøjt og drivende, hvidt Skum, med syngende Tovværk, med Vandet sydende om Stævnen og Flaget staaende stift ud i Stormen kom Skonnerten ind i den snævre Rende ved den Gyldne Port, baaret højt paa den udgaaende Strøm. Fra Top til Top gik den, ført med af Bølgerne paa deres ilsomme Fart ud mod Havet, der brølede og kaldte derude under de lave, drivende Skyer.

Wilbur var klatret op paa Toppen af det gamle Fort. Høj og rank stod han der og ventede og ventede.

Ikke en eneste Gang sagtnede „Bertha Millner" sin Fart. Som en Hest uden Tøjle og Tømme bevægede den sig raskt og frit ud mod Havet som mod den lokkende Græsgang. Nærmere og nærmere kom den, hævende sig og rullende med de store Søer, med Bovsprydet pegende som en Finger ud mod Havet, mod Vest, mod Romantikkens Verden. Og til sidst, da det lille Skib var lige ud for det gamle Fort, knap hundrede Alen borte, fik Wilbur fra sin Udkigspost paa Fortet Øje paa Moran, der laa udstrakt paa Dækket med det rolige Ansigt vendt opad; laa paa Dækket af den ensomme, flygtende Skonnert, som paa et Æresleje, stille og rolig, med Armene udbredte og de svære Fletninger lagt glat ned over Brystet — alene paa Havet, alene i Døden, som hun havde været det i Livet. Hun gik ud af hans Liv, som hun var kommet ind i det — alene, paa et forladt Skib, en Bold for Søens Luner. Hun gik ud med Strømmen, med Vinden, ud til det store, graa Stillehav, der kendte hende og elskede

hende, der raabte og kaldte hende i larmende Glæde, medens hun gik det i Møde som Bruden sin Brudgom.

„Farvel, Moran!“ raabte Wilbur, idet hun passerede forbi. „Farvel, Farvel, Moran! Du var ikke bestemt for mig — ikke bestemt for mig. Havet kaldte dig, min Elskede, hører du det ikke kalde — hører du det ikke? Farvel, Farvel!“

Skonnerten strøg forbi, skød som en Pil gennem den hvirvlende Strøm ved den Gyldne Port, sænkede sig, bukkede og nejede for Stillehavet, der rakte sine Tusinder af krumme Fingre ud imod den. De greb om den, holdt den fast og drog den hurtigt til det store bølgende Bryst, til det Hjerte, der bankede saa højt og larmende i sin vilde Henrykkelse, sin stormende Besiddderglæde.

Wilbur stod og fulgte den med Øjnene. Den lille Skonnert blev mindre og mindre — snart var den kun som en Skygge, der i Taage og flyvende Skum bevægede sig hen over Vandets graa Ødemark. Svagere og svagere blev den, forsvandt, kom til Syne igen, løftedes højt for atter at synke — en Prik mod den vestlige Himmel — en Prik, der svandt og svandt, indtil den langsomt smeltede sammen med Horisontens Graa.